ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 23
ΧΡΟΝΟΣ 6ος
ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1995
ΔΡΧ. 300

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

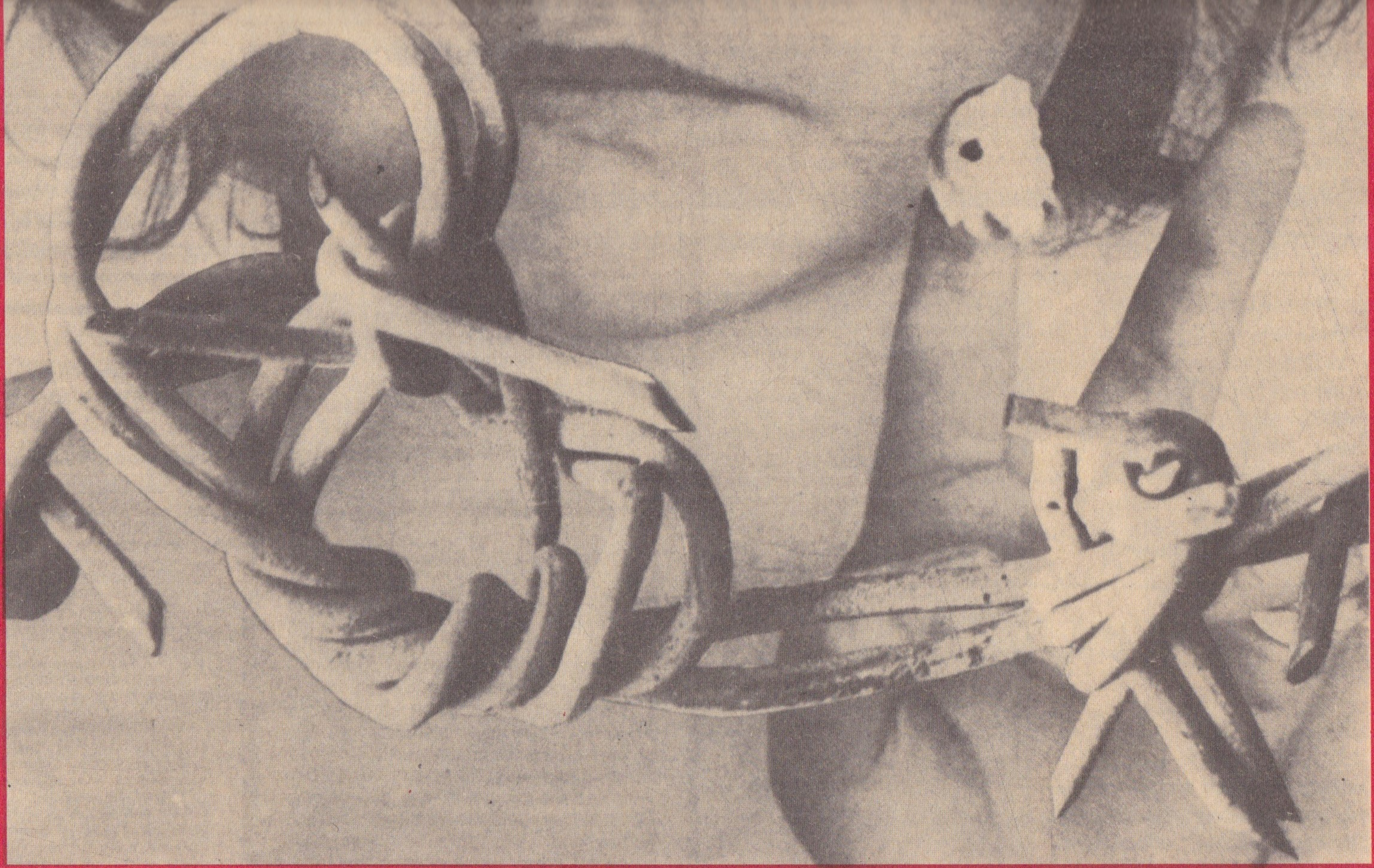
Κρατιστές και όλοι εσείς θεατρίνοι και εραστές της πολιτικής δεν θα σταματήσετε να τρέμετε και να ανησυχείτε.

τε να τρέμετε και να ανησυχείτε.

Οι εξεγέρσεις δεν ελέγχονται και δεν καθοδηγού-

Οι εξεγέρσεις δεν ελέγχονται και δεν καθοδηγούνται. Θα τις ξαναβρείτε σίγουρα απέναντι σας χωρίς να γνωρίζετε ποια θα είναι η επόμενη φορά. Γιατί δεν χάνεται ούτε ξεχνιέται ποτέ ο δρόμος της σύγκρουσης με τους δήμιους,
ο δρόμος για την Ελευθερία και την Αναρχία.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973:

Οι εξεγερμένοι μακελλεύονται από τις κρατικές συμμορίες

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1980:

Οι κρατικές δολοφονίες συνεχίζονται (Κουμής, Κανελλοπούλου)

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1985:

Το κράτος συνεχίζει τον χωρίς επιστροφή αιματηρό του δρόμο δολοφονόντας τον Μ. Καλτεζά

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1994:

Το πολυτεχνείο καταλαμβάνεται από αγωνιζόμενους ανθρώπους ανήμερα της «επετείου». Το κράτος υποχωρεί και απελευθερώνει 96 συλληφθέντες.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1995...

«Θα λερώσουμε με την αιματοβαμένη λάσπη τα χαλιά των σαλονιών σας. Μάταια μας μπάζετε στα σπίτια σας —εμείς παραμένουμε ξεσπιτωμένοι. Μάταια μας ντύνετε με καινούρια ρούχα — εμείς παραμένουμε κουρελήδες... Στα καλντερίμια μας υπάρ-

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

*Η έκδοση και διακίνηση της **ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ** στηρίζεται μόνο στις δυνάμεις των συντρόφων. Δεν υπάρχουν οικονομικά τράστ και επιχειρήσεις που χρηματοδοτούν και υποστηρίζουν μια τέτοια προσπάθεια. Ούτε και θα ήταν δυνατό και αποδεκτό κάτι τέτοιο!*

Θα θέλαμε πάνω σ' αυτό το ζήτημα να τονίσουμε πως το ποσό που αναγράφεται σε κάθε τεύχος δεν αποτελεί ένα είδος αποτίμησης κάποιας «ανταλλακτικής αξίας» του. Ένα αναρχικό έντυπο δεν θα μπορούσε ποτέ να έχει ανταλλακτική αξία και να υπόκειται στις εμπορευματικές σχέσεις. Προς το παρόν για να μπορέσει να συνεχιστεί αυτή η προσπάθεια είναι αναγκασμένη να αντιμετωπίσει την οικονομική βαρύτητα των υλικών (χαρτί, εκτυπωτικά και τυπογραφικά μέσα κλπ) τα οποία εκ των πραγμάτων είμαστε υποχρεωμένοι να τά βρίσκουμε μέσα σ' αυτή την κοινωνία, όπου οι εμπορευματικές σχέσεις είναι ακόμα κυρίαρχες.

*Δεν θα σταθούμε, όμως, ούτε σ' αυτό το ζήτημα, γιατί δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί πως υπάρχει ετεροκαθορισμός και συνεπώς τιμή και εμπορευματική σχέση με όσους παίρνουν στα χέρια τους την **ΕΞΕΓΕΡΣΗ**.*

*Για μας, το ποσόν που αναγράφεται σε κάθε τεύχος ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΜΙΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΣ. Δεν καθορίζεται από κάποια αυστηρά κριτήρια και είναι ευέλικτη προς κάθε κατεύθυνση (προς τα πάνω ή προς τα κάτω). Με μια κουβέντα, το μέγεθος συνεισφοράς εξαρτάται από τη διάθεση και τις δυνατότητες του καθενός με τον οποίο έρχεται σε επαφή η **ΕΞΕΓΕΡΣΗ**.*

Το αναγραφόμενο ποσόν είναι μια ελάχιστοποίηση σύμφωνα με τις πραγ-

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973:

Οι εξεγερμένοι μακελλεύονται από τις κρατικές συμμορίες

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1980:

Οι κρατικές δολοφονίες συνεχίζονται (Κουμής, Κανελλοπούλου)

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1985:

Το κράτος συνεχίζει τον χωρίς επιστροφή αιματηρό του δρόμο δολοφονόντας τον Μ. Καλτεζά

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1994:

Το πολυτεχνείο καταλαμβάνεται από αγωνιζόμενους ανθρώπους ανήμερα της «επετείου». Το κράτος υποχωρεί και απελευθερώνει 96 συλληφθέντες.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1995...

«Θα λερώσουμε με την αιματοβαμένη λάσπη τα χαλιά των σαλονιών σας. Μάταια μας μπάζετε στα σπίτια σας —εμείς παραμένουμε ξεσπιτωμένοι. Μάταια μας ντύνετε με καινούρια ρούχα — εμείς παραμένουμε κουρελήδες... Στα καλντερίμια μας υπάρχουν ακόμα πέτρες για να χτιστούν οδοφράγματα...Έχουμε ακόμα καθαρές συνειδήσεις...»

****

*Ο Κακούλης **δεν γουστάρει αυτό τον καιρό αστειάκια και τρελλίτσες. Οι λόγοι είναι πολλοί και η οργή του μεγάλη για τις επαναλαμβανόμενες αθλιότητες.***

Πάντως, όλες αυτές οι καταστάσεις δεν εμποδίζουν την

Το σχολείο διδάσκει την πειθαρχία, την υποταγή και την υπακοή στους νόμους και τα διατάγματα του κράτους.

Αυτό αποσκοπεί στην κατασκευή νέων, άβουλων και απρόσωπων παραγωγικών μονάδων υποταγμένων στην κρατική εξουσία, με μοναδικό ιδανικό, την εθνική ευημερία.

Στο χέρι μας είναι να ανατρέ-

φικά μέσα κλπ) τα οποία εκ των πραγμάτων είμαστε υποχρεωμένοι να τά βρίσκουμε μέσα σ' αυτή την κοινωνία, όπου οι εμπορευματικές σχέσεις είναι ακόμα κυρίαρχες.

Δεν θα σταθούμε, όμως, ούτε σ' αυτό το ζήτημα, γιατί δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί πως υπάρχει ετεροκαθορισμός και συνεπώς τιμή και εμπορευματική σχέση με όσους παίρνουν στα χέρια τους την **ΕΞΕΓΕΡΣΗ.**

Για μας, το ποσόν που αναγράφεται σε κάθε τεύχος ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΜΙΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΣ. Δεν καθορίζεται από κάποια αυστηρά κριτήρια και είναι ευέλικτη προς κάθε κατεύθυνση (προς τα πάνω ή προς τα κάτω). Με μια κουβέντα, το μέγεθος συνεισφοράς εξαρτάται από τη διάθεση και τις δυνατότητες του καθενός με τον οποίο έρχεται σε επαφή η **ΕΞΕΓΕΡΣΗ.**

Το αναγραφόμενο ποσόν είναι μια ελάχιστοποίηση σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες για τη συνέχιση αυτής της προσπάθειας που φυσικά δεν έχει μια μόνο κατεύθυνση, αλλά συμπεριλαμβάνει και μια σειρά από άλλες πρακτικές δραστηριότητες (αφίσες, προκηρύξεις και άλλα μέσα που κρίνονται απαραίτητα για την συμβολή μας στη διεξαγωγή του συνολικότερου αντικρατικού αγώνα), για τις οποίες η συνεισφορά του καθενός μας γίνεται μερικές φορές δυσβάστακτη από οικονομική σκοπιά.

Θεωρούμε, λοιπόν, πως στην κατεύθυνση της ενίσχυσης αυτής της προσπάθειας, οποιαδήποτε συνεισφορά είναι αποδεκτή.

Όσοι θέλουν να συνεισφέρουν κάποιο χρηματικό ποσό ή να αποκτήσουν παλαιότερα ή τα επόμενα τεύχη της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ μπορούν να καθορίσουν μόνοι τους το ποσόν για κάθε τεύχος και να στείλουν ταχυδρομική επιταγή στην παρακάτω διεύθυνση:

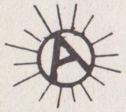
Προς

Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

νιών σας. Μάταια μας μπάσετε στα σπίτια σας —εμείς παραμένουμε ξεσπιτωμένοι. Μάταια μας ντύνετε με καινούρια ρούχα — εμείς παραμένουμε κουρελήδες... Στα καλντερίμια μας υπάρχουν ακόμα πέτρες για να χτιστούν οδοφράγματα...Έχουμε ακόμα καθαρές συνειδήσεις...»

****

*Ο Κακούλης **δεν γουστάρει αυτό τον καιρό αστειάκια και τρελλίτσες. Οι λόγοι είναι πολλοί και η οργή του μεγάλη για τις επαναλαμβανόμενες αθλιότητες.***

Πάντως, όλες αυτές οι καταστάσεις δεν εμποδίζουν την έκφραση αλληλεγγύης στον Γ. Κρητικόπουλο που καταδικάστηκε σε 12 χρόνια και στον Κ. Καλαρέμα που ξεκίνησε απεργία πείνας από την αρχή της σύλληψής του...

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

ε κ δ ί δ ε τ α ι από τη

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Τ.Θ. 30658, Τ.Κ.10033,ΑΘΗΝΑ

•

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΜΕΣΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ;

ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 ΑΘΗΝΑ, ΜΟΥΣΕΙΟ

Το σχολείο διδάσκει την πειθαρχία, την υποταγή και την υπακοή στους νόμους και τα διατάγματα του κράτους.

Αυτό αποσκοπεί στην κατασκευή νέων, άβουλων και απρόσωπων παραγωγικών μονάδων υποταγμένων στην κρατική εξουσία, με μοναδικό ιδανικό, την εθνική ευημερία.

Στο χέρι μας είναι να ανατρέψουμε τον τύραννο και καθοδηγητή των νεανικών μας χρόνων.

ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ

ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΕΛΙΑ

ΑΚΟΜΑ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ

*σε επαφή η **ΕΞΕΓΕΡΣΗ**.*

Το αναγραφόμενο ποσόν είναι μια ελάχιστοποίηση σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες για τη συνέχιση αυτής της προσπάθειας που φυσικά δεν έχει μια μόνο κατεύθυνση, αλλά συμπεριλαμβάνει και μια σειρά από άλλες πρακτικές δραστηριότητες (αφίσες, προκηρύξεις και άλλα μέσα που κρίνονται απαραίτητα για την συμβολή μας στη διεξαγωγή του συνολικώτερου αντικρατικού αγώνα), για τις οποίες η συνεισφορά του καθενός μας γίνεται μερικές φορές δυσβάστακτη από οικονομική σκοπιά.

Θεωρούμε, λοιπόν, πως στην κατεύθυνση της ενίσχυσης αυτής της προσπάθειας, οποιαδήποτε συνεισφορά είναι αποδεκτή.

Όσοι θέλουν να συνεισφέρουν κάποιο χρηματικό ποσό ή να αποκτήσουν παλαιότερα ή τα επόμενα τεύχη της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ μπορούν να καθορίσουν μόνοι τους το ποσόν για κάθε τεύχος και να στείλουν ταχυδρομική επιταγή στην παρακάτω διεύθυνση:

Π ρ ο ς

Γιώργο Βλασσόπουλο

Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

EXEGERSI (REVOLT) Donations and Subscription to: GIORGOS VLASSOPOULOS P.O.BOX 30658, ATHENS 10033, GREECE

Κινηματική Αντιπολίτευση, Συγκεντρωτισμός και Πολιτικά Νταραβέρια

ή αλλιώς...

...γιατί λιγουρεύεστε τα μονοπάτια αφού γνωρίζετε πολύ καλά τους πλατείς δρόμους;

Έχουμε αναφερθεί σε προηγούμενα τεύχη της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ για την συνολική προσπάθεια της κυριαρχίας να αναςχηματίσει τους θεσμούς και τους μηχανισμούς της. Αυτό, βέβαια, δεν είναι ένα τοπικό γεγονός. Δεν αφορά ορισμένες περιοχές του κόσμου, αλλά γίνεται σε όλους τους τομείς της κυριαρχίας, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης.

Δεν χρειάζεται να αναφερθούμε στην επιχειρούμενη εντατικοποίηση της καταπίεσης κι εκμετάλλευσης που είναι άμεσα αντιληπτή μέσα από την κάθε κίνηση των κρατιστών.

Αλλά, θα πρέπει παράλληλα να δούμε, πως υπάρχει μια συνεχής προσπάθεια από μεριάς του κράτους για την διαπλάτυνση του ορίζοντα της επιβολής, όπου πρώτιστος στόχος παραμένει η διάβρωση και άλωση των κοινωνικών απελευθερωτικών απόψεων και πρακτικών.

Σε κάθε περίοδο, ανάλογη με την σημερινή, η κυριαρχία καταβάλλει έντονες προσπάθειες προκειμένου ν' «ανακαλύψει» διάφορα τεχνητά μέσα και κυρίως ιδεολογίες ή ιδεολογήματα που θα επιχειρήσει με πολλούς τρόπους να εγκαταστήσει ή να διατηρήσει στα

στρέφεται στο να κερδηθεί χρόνος ώστε να ξεπεραστούν κάποιες δύσκολες στιγμές χωρίς την ανάπτυξη εξεγερσιακών και συγκρουσιακών πρακτικών. Γιατί, η συνέχιση και ένταση τέτοιων πρακτικών θα μπορούσε να αποβεί καταστροφική τόσο για τα συγκεκριμένα σχέδια του κράτους όσο και για την συνολικότερη προοπτική που αυτό έχει θέσει μετατρέποντας το εξουσιαστικό οικοδόμημα σε συντρίμμια.

Όσο το κράτος προσπαθεί —με βάση τα συνολικότερα συμφέροντα και δεδομένα που έχουν συμφωνηθεί μέσα στα πλαίσια του παγκόσμιου μπλοκ κυριαρχίας— να καλλωπίσει και να προσαρμόσει τις μεθόδους και τις πρακτικές του, άλλο τόσο επιχειρεί να κρατήσει τους καταπιεσμένους σε λογικές και πρακτικές που αντιστοιχούν σε καταστάσεις που έχουν ξεπεραστεί.

Η αναπαλαίωση ιδεολογιών και ιδεολογημάτων έχει αποτελέσει μια από τις βασικές φροντίδες της εξουσίας. Βασικός μοχλός σε μια τέτοια κατεύθυνση παραμένει ο Μαρξισμός, ο οποίος έχοντας εκπληρώσει τον ρόλο του σαν «ξεχω-

κομματιών της κοινωνίας και ιδιαίτερα οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές που συμβάλλουν στην ανάπτυξη του απελευθερωτικού αγώνα της. Δεν χρειάζεται να πούμε πως ένα από τα σημαντικότερα μελήματα του στην παρούσα περίοδο είναι διάβρωση και η άλωση των αναρχικών απόψεων και πρακτικών.

Οι κεραίες του κρατισμού έχουν στραφεί προς την αναρχία. Οι τεχνικοί της επιβολής γνωρίζουν πολύ καλά από που ενισχύονται οι απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές. Δεν είναι καθόλου τυχαία τα άρθρα που φιγουράρουν κατά καιρούς στον τύπο και τα οποία αναφέρονται στη λεγόμενη στροφή του αναρχισμού στα οποία μάλιστα διαφαίνεται η διάθεση των κρατιστών να σιγοντάρουν ή να πριμοδοτήσουν αυτό τον αναρχισμό εφ' όσον βεβαιωθούν ότι έχει αποβάλλει τα ανατρεπτικά χαρακτηριστικά της αναρχίας. [Είναι σημαντικό να ειπωθεί πως αναρχισμός δεν σημαίνει αναρχία. Ο αναρχισμός αποτελεί μια συγκεκριμένη συγκρότηση δομών που δανείζεται στοιχεία από

στους επίδοξους ακολουθητές μιας εξουσιαστικής τάξης πραγμάτων.

Η κυριαρχία από τη μεριά της δεν χάνει κάθε ευκαιρία να χρησιμοποιήσει το μαρξισμό αλλά και κάθε πτυχή της εξουσιαστικής ιδεολογίας σαν ένα από τα μέσα που θα τις εξασφαλίσει το όσο το δυνατόν πιο απρόσκοπτο πέρασμα στη προγραμματισμένη φάση της επιβολής της πάνω στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Οπωσδήποτε, μέσα σε τέτοιες συνθήκες ο αγώνας των αναρχικών συνεχίζει να είναι πολύπλευρος και πολύμορφος.

Σ' αυτό τον αγώνα δεν ταιριάζει ο αγνωστικισμός (δεν ξέρω αν είναι έτσι ή αλλιώς), δεν έχει θέση η άγνοια των πολύχρονων και βασανιστικών προσπαθειών που έχουν αναπτυχθεί από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Κι ακόμα περισσότερο δεν μπορούν να σβηστούν με μια μονοκονδυλιά όλα όσα έχουν γίνει —και γίνονται— για το ξεπέρασμα της σαβούρας που προωθείται σαν απελευθερωτική δήθεν πρακτική, ενώ στην πραγματικότητα περιέχει όλα τα εξουσιαστικά κατακάθια απόψεων και πρακτικών που μοστράρονται σαν το

ρισμένες περιοχές του κόσμου, αλλά γίνεται σε όλους τους τομείς της κυριαρχίας, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης.

Δεν χρειάζεται να αναφερθούμε στην επιχειρούμενη εντατικοποίηση της καταπίεσης κι εκμετάλλευσης που είναι άμεσα αντιληπτή μέσα από την κάθε κίνηση των κρατιστών.

Αλλά, θα πρέπει παράλληλα να δούμε, πως υπάρχει μια συνεχής προσπάθεια από μεριάς του κράτους για την διαπλάτυνση του ορίζοντα της επιβολής, όπου πρώτιστος στόχος παραμένει η διάβρωση και άλωση των κοινωνικών απελευθερωτικών απόψεων και πρακτικών.

Σε κάθε περίοδο, ανάλογη με την σημερινή, η κυριαρχία καταβάλλει έντονες προσπάθειες προκειμένου ν' «ανακαλύψει» διάφορα τεχνητά μέσα και κυρίως ιδεολογίες ή ιδεολογήματα που θα επιχειρήσει με πολλούς τρόπους να εγκαταστήσει ή να διατηρήσει στα μυαλά των αγωνιζόμενων ανθρώπων προκειμένου να τους καταστήσει ανίκανους να αντιδράσουν αποτελεσματικά απέναντι στις δρομολογημένες διαδικασίες για την ισχυροποίηση των αλυσίδων που έχει φορέσει στα κοινωνικά σύνολα.

Κάτι τέτοιο δεν μπορεί παρά να είναι αναμενόμενο αφού η αναδόμηση και η λεγόμενη κρίση έχει να κάνει με το εντονότερο σφίξιμο της μέγκενης πάνω στην κοινωνία. Το κράτος, λοιπόν, έχει ανοίξει πολλά μέτωπα μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό και αυτή η κατάσταση διαπερνά, πλέον, το σύνολο των θεσμών-μηχανισμών του και μάλιστα με ιδιαίτερα έντονο τρόπο. Με δεδομένο, μάλιστα, πως οι κοινωνικές πρακτικές και συγκρούσεις δεν αφορούν και δεν εκπορεύονται μόνο από ένα ορισμέ-

στροφική τόσο για τα συγκεκριμένα σχέδια του κράτους όσο και για την συνολικότερη προοπτική που αυτό έχει θέσει μετατρέποντας το εξουσιαστικό οικοδόμημα σε συντρίμμια.

Οσο το κράτος προσπαθεί —με βάση τα συνολικότερα συμφέροντα και δεδομένα που έχουν συμφωνηθεί μέσα στα πλαίσια του παγκόσμιου μπλοκ κυριαρχίας— να καλλωπίσει και να προσαρμόσει τις μεθόδους και τις πρακτικές του, άλλο τόσο επιχειρεί να κρατήσει τους καταπιεσμένους σε λογικές και πρακτικές που αντιστοιχούν σε καταστάσεις που έχουν ξεπεραστεί.

Η αναπαλαίωση ιδεολογιών και ιδεολογημάτων έχει αποτελέσει μια από τις βασικές φροντίδες της εξουσίας. Βασικός μοχλός σε μια τέτοια κατεύθυνση παραμένει ο Μαρξισμός, ο οποίος έχοντας εκπληρώσει τον ρόλο του σαν «ξεχωριστή» ιδεολογία και πρακτική της κυριαρχίας αποφάσισε —σαν ένα από τα συστήματα επιβολής πάνω στους ανθρώπους— να «ενώσει» την «ιδιαιτερότητά»του ώστε να αξιοποιηθεί μέσα στις τωρινές, συνολικότερες και κοινές προσπάθειες των απανταχού τυράννων.

Οταν πλέον οι μυθοπλασίες κατέρρευσαν και έπεσαν οι μάσκες θα ήταν αναμενόμενο ο μαρξισμός σαν μια από τις τεχνικές της κυριαρχίας να έχει πάψει να υπάρχει.

Τα πράγματα όμως μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό δεν είναι τόσο απλά. Η επίδραση του μαρξισμού-λενινισμού —και όλων των παραφυάδων-παραμέτρων της ιδεολογίας της κυριαρχίας— δεν ξεριζώνεται με μιάς γιατί υπάρχει μια μακρόχρονη πορεία επίδρασης τους πάνω στους κοινωνικούς αγώνες.

...γιατί λιγουρεύεστε τα μονοπάτια αφού γνωρίζετε πολύ καλά τους πλατείς δρόμους;

τικές απόψεις και πρακτικές. Δεν είναι καθόλου τυχαία τα άρθρα που φιγουράρουν κατά καιρούς στον τύπο και τα οποία αναφέρονται στη λεγόμενη στροφή του αναρχισμού στα οποία μάλιστα διαφαίνεται η διάθεση των κρατιστών να σιγοντάρουν ή να πριμοδοτήσουν αυτό τον αναρχισμό εφ' όσον βεβαιωθούν ότι έχει αποβάλλει τα ανατρεπτικά χαρακτηριστικά της αναρχίας. [Είναι σημαντικό να ειπωθεί πως αναρχισμός δεν σημαίνει αναρχία. Ο αναρχισμός αποτελεί μια συγκεκριμένη συγκρότηση δομών που δανείζεται στοιχεία από την αναρχία κατασκευάζοντας μια ιδεολογία. Για τους αναρχικούς όμως, η οποιαδήποτε ιδεολογία είναι μια ψεύτικη συνείδηση, ξένη και ανταγωνιστική προς την πραγματικότητα, η οποία συνεχώς μεταβάλλεται.]

Ούτε βρίσκονται μακριά από ένα επεξεργασμένο σχέδιο αφομοίωσης των συγκρουσιακών κοινωνικών πρακτικών, οι διάφοροι «αναρχικοί» και «αναρχικές» (τύπου Κάραλη, Ανουσάκη κλπ) που φιγουράρουν στο γυαλί προσπαθώντας να «πουλήσουν» αναρχιλίκι (με το αζημίωτο φυσικά).

Πρώτα-πρώτα, η αποκάλυψη πέρα από κάθε αμφισβήτηση του ρόλου του μαρξισμού, έχει ανοίξει πολλούς ορίζοντες για την ανάπτυξη απελευθερωτικών απόψεων και πρακτικών μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Μετά είναι η ανα-

Σ' αυτό τον αγώνα δεν ταιριάζει ο αγνωστικισμός (δεν ξέρω αν είναι έτσι ή αλλιώς), δεν έχει θέση η άγνοια των πολύχρονων και βασανιστικών προσπαθειών που έχουν αναπτυχθεί από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Κι ακόμα περισσότερο δεν μπορούν να σβηστούν με μια μονοκονδυλιά όλα όσα έχουν γίνει —και γίνονται— για το ξεπέρασμα της σαβούρας που προωθείται σαν απελευθερωτική δήθεν πρακτική, ενώ στην πραγματικότητα περιέχει όλα τα εξουσιαστικά κατακάθια απόψεων και πρακτικών που μοστράρονται σαν το απαύγασμα ιδεών και απόψεων.

Είτε αρέσει είτε όχι, ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση είναι μονόδρομος. Στοχεύει στην άμεση καταστροφή του κράτους και όλων των θεσμών και μηχανισμών εξουσίασης και επιβολής μέσα από την βίαιη επαναστατική κοινωνική απελευθερωτική δράση των καταπιεσμένων.

Το ζήτημα είναι σαφές. Οι αναρχικοί δεν εμφανίστηκαν τα τελευταία 25 χρόνια ούτε στο διάστημα των τελευταίων 100 χρόνων. Είναι άρρηκτα συνδεμένοι με τους αγώνες των ανθρώπων για ατομική και κοινωνική απελευθέρωση, για μια ζωή βασισμένη στην ανθρωπινότητα, την ειλικρίνεια, την συνεργασία, την αλληλεγγύη, τον αυτοσεβασμό, την αμοιβαιότητα και τη δημιουργία μέσα σε συνθήκες ελεύθερες.

ες ή ιδεολογήματα που θα επιχειρήσει με πολλούς τρόπους να εγκαταστήσει ή να διατηρήσει στα μυαλά των αγωνιζόμενων ανθρώπων προκειμένου να τους καταστήσει ανίκανους να αντιδράσουν αποτελεσματικά απέναντι στις δρομολογημένες διαδικασίες για την ισχυροποίηση των αλυσίδων που έχει φορέσει στα κοινωνικά σύνολα.

Κάτι τέτοιο δεν μπορεί παρά να είναι αναμενόμενο αφού η αναδόμηση και η λεγόμενη κρίση έχει να κάνει με το εντονότερο σφίξιμο της μέγκενης πάνω στην κοινωνία. Το κράτος, λοιπόν, έχει ανοίξει πολλά μέτωπα μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό και αυτή η κατάσταση διαπερνά, πλέον, το σύνολο των θεσμών-μηχανισμών του και μάλιστα με ιδιαίτερα έντονο τρόπο. Με δεδομένο, μάλιστα, πως οι κοινωνικές πρακτικές και συγκρούσεις δεν αφορούν και δεν εκπορεύονται μόνο από ένα ορισμένο κομμάτι της κοινωνίας, οι εξουσιαστές επιστρατεύουν ο,τιδήποτε μπορεί να τους φανεί χρήσιμο, προκειμένου να την αποπροσανατολίσουν και να την καθηλώσουν συνολικά.

Οι μεθοδεύσεις που μπαίνουν σε εφαρμογή δεν έχουν μια μόνο κατεύθυνση. Για την υλοποίησή, όμως, του καθολικού στόχου, ο οποίος είναι η καθυπόταξη των ανθρώπων, χρησιμοποιούνται διάφορες τακτικές που είτε εκδηλώνονται με την άμεση κατασταλτική βία, είτε έχουν σκοπό την μεταστροφή των αγωνιζόμενων κομματιών της σε δραστηριοποιήσεις ανώδυνες και ακίνδυνες για την εξουσία. Άλλοτε, πάλι, η επιδίωξη τέτοια κατεύθυνση παραμένει ο Μαρξισμός, ο οποίος έχοντας εκπληρώσει τον ρόλο του σαν «ξεχωριστή» ιδεολογία και πρακτική της κυριαρχίας αποφάσισε —σαν ένα από τα συστήματα επιβολής πάνω στους ανθρώπους— να «ενώσει» την «ιδιαιτερότητά»του ώστε να αξιοποιηθεί μέσα στις τωρινές, συνολικότερες και κοινές προσπάθειες των απανταχού τυράννων.

Όταν πλέον οι μυθοπλασίες κατέρρευσαν και έπεσαν οι μάσκες θα ήταν αναμενόμενο ο μαρξισμός σαν μια από τις τεχνικές της κυριαρχίας να έχει πάψει να υπάρχει.

Τα πράγματα όμως μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό δεν είναι τόσο απλά. Η επίδραση του μαρξισμού-λενινισμού —και όλων των παραφυάδων-παραμέτρων της ιδεολογίας της κυριαρχίας— δεν ξεριζώνεται με μιάς γιατί υπάρχει μια μακρόχρονη πορεία επίδρασης τους πάνω στους κοινωνικούς αγώνες.

Αν μάλιστα λάβουμε υπ' όψιν ότι η ενοποίηση του ονομαζόμενου Ανατολικού με το Δυτικό μπλόκ δεν αποτελεί ήττα του μαρξισμού αλλά μια σημαντική και αναγκαία κίνηση της κυριαρχίας συνολικότερα, τότε γίνεται κατανοητή η νέα επιδρομή που επιχειρείται από μαρξιστικές και μαρξίζουσες αντιλήψεις πάνω στους κοινωνικούς αγώνες, με την πλήρη εύνοια και αποδοχή του κράτους που γνωρίζει πολύ καλά ποια θα είναι τα οφέλη που θα αποκομίσει. Οφέλη βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα.

Ανέκαθεν στόχος του κράτους ήταν οι μη ελεγχόμενες απ' τους μηχανισμούς και θεσμούς του δραστηριοποιήσεις των αγωνιζόμενων αναρχία. Ο αναρχισμός αποτελεί μια συγκεκριμένη συγκρότηση δομών που δανείζεται στοιχεία από την αναρχία κατασκευάζοντας μια ιδεολογία. Για τους αναρχικούς όμως, η οποιαδήποτε ιδεολογία είναι μια ψεύτικη συνείδηση, ξένη και ανταγωνιστική προς την πραγματικότητα, η οποία συνεχώς μεταβάλλεται.]

Ούτε βρίσκονται μακριά από ένα επεξεργασμένο σχέδιο αφομοίωσης των συγκρουσιακών κοινωνικών πρακτικών, οι διάφοροι «αναρχικοί» και «αναρχικές» (τύπου Κάραλη, Ανουσάκη κλπ) που φιγουράρουν στο γυαλί προσπαθώντας να «πουλήσουν» αναρχιλίκι (με το αζημίωτο φυσικά).

Πρώτα-πρώτα, η αποκάλυψη πέρα από κάθε αμφισβήτηση του ρόλου του μαρξισμού, έχει ανοίξει πολλούς ορίζοντες για την ανάπτυξη απελευθερωτικών απόψεων και πρακτικών μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Μετά είναι η αναδιοργάνωση των θεσμών και μηχανισμών της κυριαρχίας που έρχεται να καλύψει σοβαρά ρήγματα στο κράτος και να προλάβει δυνατότητες που απεγκλωβίζονται προς μια συνολική συγκρουσιακή αντικρατική δράση. Γεγονός που είχε εντοπιστεί και επιβεβαιώθηκε στο διάστημα των τελευταίων πέντε χρόνων, με μια τέτοια ένταση που η όλη όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού να δείχνει τις δυνατότητές της να ταράξει συθέμελα το εξουσιαστικό οικοδόμημα.

Όμως ο πολύχρονα εγκαταστημένος μαρξισμός με τις εξουσιαστικές λογικές και πρακτικές του στέκεται ακόμα εμπόδιο ασκώντας την πατροπαράδοτη γοητεία του κότητα περιέχει όλα τα εξουσιαστικά κατακάθια απόψεων και πρακτικών που μοστράρονται σαν το απαύγασμα ιδεών και απόψεων.

Είτε αρέσει είτε όχι, ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση είναι μονόδρομος. Στοχεύει στην άμεση καταστροφή του κράτους και όλων των θεσμών και μηχανισμών εξουσίασης και επιβολής μέσα από την βίαιη επαναστατική κοινωνική απελευθερωτική δράση των καταπιεσμένων.

Το ζήτημα είναι σαφές. Οι αναρχικοί δεν εμφανίστηκαν τα τελευταία 25 χρόνια ούτε στο διάστημα των τελευταίων 100 χρόνων. Είναι άρρηκτα συνδεμένοι με τους αγώνες των ανθρώπων για ατομική και κοινωνική απελευθέρωση, για μια ζωή βασισμένη στην ανθρωπινότητα, την ειλικρίνεια, την συνεργασία, την αλληλεγγύη, τον αυτοσεβασμό, την αμοιβαιότητα και τη δημιουργία μέσα σε συνθήκες ελεύθερες.

Μέσα από τους ασταμάτητους κοινωνικούς αγώνες οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι έχουν πραγματώσει με επίμονες και επίπονες προσπάθειες την ανάπτυξη ικανοτήτων και δυνατοτήτων οι οποίες τους κάνουν ικανούς να ξεπερνούν τις δυσκολίες που προβάλλονται από τον εξουσιαστικό συρφετό.

Όλα αυτά υλοποιούνται με πολλούς τρόπους όπου καθοριστικό στοιχείο είναι το ξεκαθάρισμα των απόψεων και των πρακτικών όχι, βέβαια, μέσα σ' αποστειρωμένους χώρους, αλλά ούτε και μέσα στους άθλιους υπονόμους όπου κυριαρχεί, η βρωμιά και η συκοφαντία, η διαστρέβλωση και ο πολιτικαντι-

συνέχεια στη σελ.7

Ευαισθησία για το περιβάλλον, καθαρές ακτές κι άλλες τρίχες κρατικές

Ενώ η ζωή του ανθρώπου βρίσκεται σε μια διαρκή και αμφίδρομη σχέση με το περιβάλλον, οι εξουσιαστές σαν εχθροί του ανθρώπινου γένους κάνουν ότι μπορούν για να το καταστρέψουν.

Το περιβάλλον, λοιπόν, στο οποίο ζούμε σήμερα, έχει διαμορφωθεί σύμφωνα με τις ανάγκες του κράτους. Χωρίσανε τη γη, τον ουρανό, τη θάλασσα με σύνορα και οι κατά τόπους εξουσιαστές ανέλαβαν να μετατρέψουν τις βιώσιμες συνθήκες σε χρήμα και νεκρή γη, όπου το νερό σχεδόν δεν πίνεται και ο αέρας σχεδόν δεν αναπνέεται. Έχουν γίνει απόπειρες να ελεγχθεί το κλίμα της γης, μετακινήθηκαν φυσικές υδάτινες ροές για λόγους άρδευσης, δημιουργήθηκαν φράγματα και άνοιξαν διώρυγες, πότισαν τη γη με δηλητήρια-φυτοφάρμακα, εξάντλησαν και εξαφάνισαν απαραίτητες πηγές ζωής (φυτικές και ζωϊκές) από την υπερεκμετάλλευση ανατρέποντας την ισορροπία της φύσης.

Τα κράτη έχουν άμεσα οφέλη από μια αναπτυσσόμενη βιομηχανία εφόσον μια ισχυρή οικονομία σημαίνει μια καλύτερη θέση στο διακρατικό παιχνίδι της εξουσίας και ισχυροποίηση της κρατικής κυριαρχίας. Τα τοξικά απόβλητα των βιομηχανιών λοιπόν, μ' όλη τη στήριξη του κράτους, μετέτρεψαν σε βόθρους ποτάμια, λίμνες και θάλασσες για χάρη του εκσυγχρονισμού και ανάπτυξης της οικονομίας. Με τις περιβαλλοντολογικές προδιαγραφές το κράτος προσπαθεί

παρά με την επιθυμία τους για διατήρηση και επέκταση του ελέγχου και της καταστολής των ανθρώπων καθώς και εντατικοποίηση της κατηγοριοποίησης τους.

Η κρατική απάτη «φύτεψε κι εσύ ένα δέντρο» που προβάλλει οάσεις πάρκων και ειδική πολεοδομία στις πόλεις, καθόλου δεν έχει να κάνει με τη δύσπνοια λόγω καυσαερίων αλλά στοχεύει στην καλύτερη ταξινόμηση και έλεγχο των ανθρώπων (χωροταξία-συγκοινωνίες-πολιτιστικές αναπλάσεις κ.ά.) και εντάσσεται τελικά στις προσπάθειες τους για συνολικότερη επαναδιαμόρφωση των συνθηκών επιβολής.

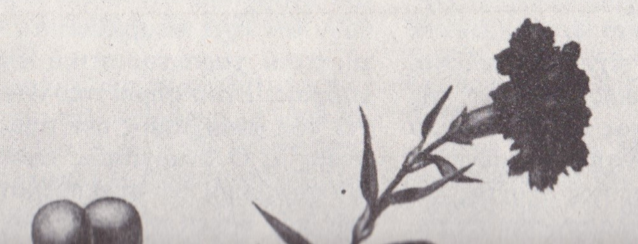
Έργα ύψιστης σημασίας για τους κρατιστές, όπως αυτό του μετρό, προωθούνται ακριβώς στην ίδια κατεύθυνση με το πρόσχημα της μείωσης της κυκλοφορίας και συνεπώς των καυσαερίων, δίνοντας μια πιο ευρωπαϊκή, αναπτυγ-

μεβάση τις προτεραιότητες του Κράτους, αφορά και περιοχές με έντονη κινητικότητα νεολαίων -η οποία δημιουργεί καταστάσεις ανεξέλεγκτες που παίρνουν πολλές φορές μορφές αντίστασης και επίθεσης στο κράτος- χρησιμοποιείται ως ένα από τα μέσα και για τη διάλυση των εστιών αυτών. Οι πεζοδρομήσεις, οι φωταγωγήσεις, η τουριστική και εμπορική αξιοποίηση τόσο του ιστορικού κέντρου λόγω τουρισμού όσο και άλλων περιοχών του, όπως τα Εξάρχεια, υπάγονται στις γενικότερες προσπάθειες ελέγχου. Τα «όμορφα παρτέρια» και τα «ωραία πλακάκια» το κράτος δεν τα στήνει από «περιβαλλοντολογική ευαισθησία και καλαισθησία» αλλά από ανάγκη να ελέγξει και να καταστείλει.

Ένα ολόκληρο νομικό πλέγμα απαγορεύσεων, συστάσεων και προστίμων (πρόστιμο για κάρτα SKY και όχι μόνο, με τις αναδασώσεις, την «επιχείρηση καθαρές ακτές», αλλά και την έκκληση «αν δείτε οτιδήποτε ύποπτο και ανθυγιεινό τηλεφωνήστε μας και εμείς θα επέμβουμε». Δημιουργούν ένα κλίμα «όλοι μαζί είμαστε υπεύθυνοι για το περιβάλλον», συνενοχή δηλαδή στις καταστροφές και τα εγκλήματα του κράτους, όπου παρουσιάζεται να έχει τις ίδιες επιζήμιες συνέπειες η μόλυνση από ένα χαρτάκι που ανακυκλώνεται με τον εφοπλιστή που αδειάζει τις δεξαμενές των πλοίων του μέσα στη θάλασσα. Γενικότερα επιχειρείται —και μέσω των ΜΜΕ— να αλλοιωθεί από μηχανιστικά πρότυπα και συνθήκες η ελεύθερη και αμφίδρομη σχέση ανάμεσα στο περιβάλλον και τον άνθρωπο.

Όσο για την προστασία ενός συγκεκριμένου κομματιού γης, τη στιγμή που τα ποτάμια και οι θάλασσες δεν έχουν σύνορα, δεν έχει κανένα νόημα εάν δεν ειδωθεί ως σύνολο. Η καταστροφή που υφίσταται το περιβάλλον έχει γενικότερες επιπτώσεις και δεν μπορούν να γίνονται ορατές μόνο σ' ένα σημείο. Ο καρκίνος, η καταστροφή του όζοντος και του φυτικού πλούτου επίσης δεν γνωρίζουν σύνορα.

Οι πρόσφατες πυρηνικές δοκιμές της Γαλλίας στην Ταϊτή έγιναν αφορμή για γενικές κινητοποιήσεις, με ανεξέλεγκτες συγκρούσεις. Οι πυρηνικές δοκιμές ανέκαθεν στέκονταν αφορμή κινητοποιήσεων γιατί ο κίνδυνος θανά-

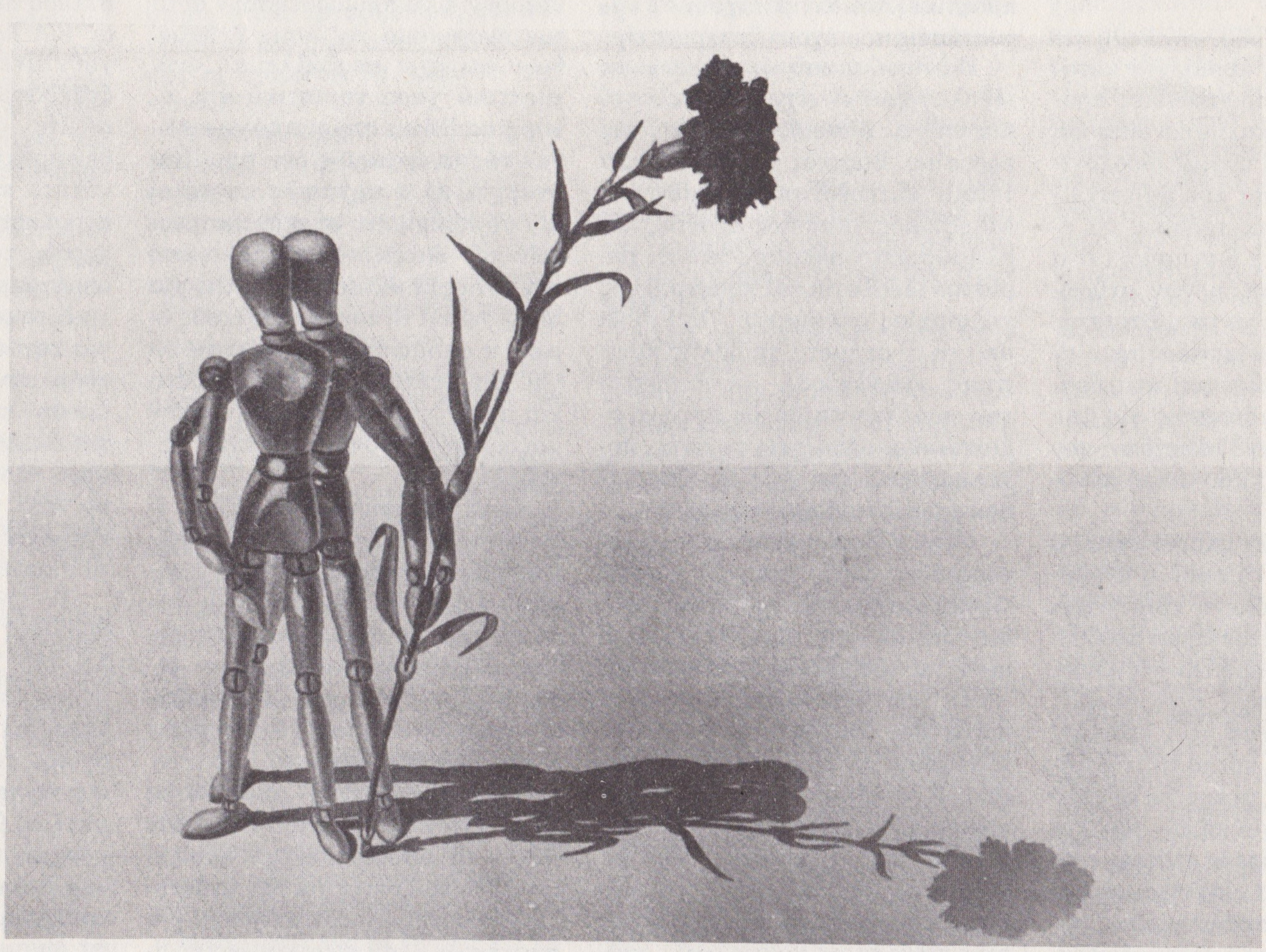
εξάντλησαν και εξαφάνισαν απαραίτητες πηγές ζωής (φυτικές και ζωϊκές) από την υπερεκμετάλλευση ανατρέποντας την ισορροπία της φύσης.

Τα κράτη έχουν άμεσα οφέλη από μια αναπτυσσόμενη βιομηχανία εφόσον μια ισχυρή οικονομία σημαίνει μια καλύτερη θέση στο διακρατικό παιχνίδι της εξουσίας και ισχυροποίηση της κρατικής κυριαρχίας. Τα τοξικά απόβλητα των βιομηχανιών λοιπόν, μ' όλη τη στήριξη του κράτους, μετέτρεψαν σε βόθρους ποτάμια, λίμνες και θάλασσες για χάρη του εκσυγχρονισμού και ανάπτυξης της οικονομίας. Με τις περιβαλλοντολογικές προδιαγραφές το κράτος προσπαθεί να εξαπατήσει αφελείς και τυφλούς που νιώθουν ευχαριστημένοι «πολίτες» μιας «ανώτερης πολιτισμικά» χώρας. Αλλωστε εμπορευματοποιεί τις περιβαλλοντολογικές του ευαισθησίες μέσω των ωφελειών που απορρέουν γι' αυτό από άλλους σημαντικούς τομείς της οικονομίας, όπως π.χ. ο τουρισμός.

Μας προβάλλουν-επιβάλλουν σαν ευημερία και «τεχνολογικό επίτευγμα» το να χαζεύουμε τους πίνακες καυσαερίων στους δρόμους και να ενημερωνόμαστε πως κυμαίνονται οι τιμές των ρύπων ή το να ακούμε το δελτίο ήλιου για το ποιες ώρες και πόσο επιτρέπεται να εκτιθόμαστε σ' αυτόν. Η αποδοχή αυτής της αισχρότητας, τα δελτία επικινδυνότητας -σ' ένα περιβάλλον που στη φυσική του κατάσταση εί-

νόμηση και έλεγχο των ανθρώπων (χωροταξία-συγκοινωνίες-πολιτιστικές αναπλάσεις κ.ά.) και εντάσσεται τελικά στις προσπάθειες τους για συνολικότερη επαναδιαμόρφωση των συνθηκών επιβολής.

Έργα ύψιστης σημασίας για τους κρατιστές, όπως αυτό του μετρό, προωθούνται ακριβώς στην ίδια κατεύθυνση με το πρόσχημα της μείωσης της κυκλοφορίας και συνεπώς των καυσαερίων, δίνοντας μια πιο ευρωπαϊκή, αναπτυγμένη και σύγχρονη όψη που στοχεύει στην κατασκευή μιας συντεταγμένης και υποταγμένης Αθήνας, όπου η αστυνόμευση και ο έλεγχος θα μπορεί να γίνεται γρηγορότερα και πιο ευέλικτα. Το «καλαίσθητο»

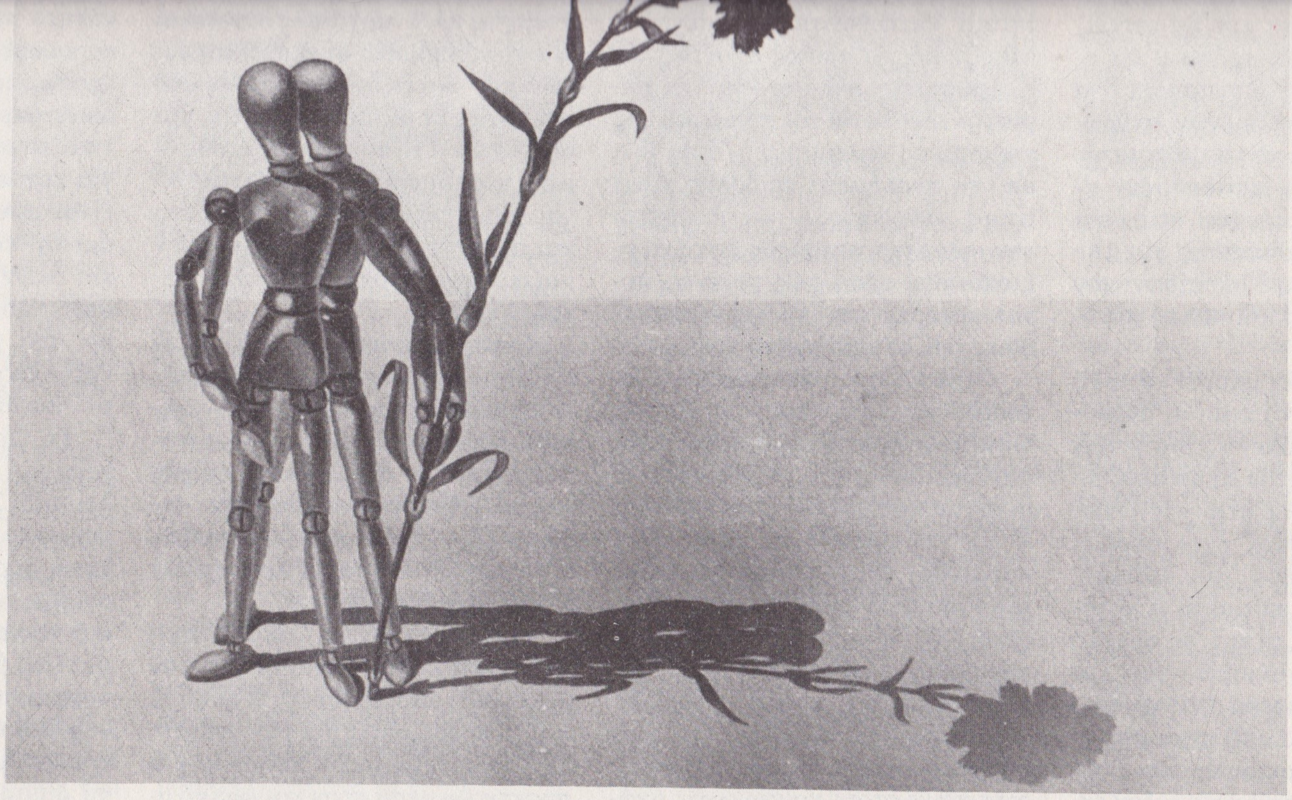
ση τόσο του ιστορικού κέντρου λόγω τουρισμού όσο και άλλων περιοχών του, όπως τα Εξάρχεια, υπάγονται στις γενικότερες προσπάθειες ελέγχου. Τα «όμορφα παρτέρια» και τα «ωραία πλακάκια» το κράτος δεν τα στήνει από «περιβαλλοντολογική ευαισθησία και καλαισθησία» αλλά από ανάγκη να ελέγξει και να καταστείλει.

Ένα ολόκληρο νομικό πλέγμα απαγορεύσεων, συστάσεων και προστίμων (πρόστιμο για κάρτα καυσαερίων, παράνομη στάθμευση κλπ) έχει στηθεί για να στηρίξει μια υποτιθέμενη προσπάθεια προστασίας του περιβάλλοντος, άλλοθι και για να γεμίσουν τα κρατικά ταμεία. Ποτέ το κράτος δεν θα μπορούσε

γκεκριμένου κομματιού γης, τη στιγμή που τα ποτάμια και οι θάλασσες δεν έχουν σύνορα, δεν έχει κανένα νόημα εάν δεν ειδωθεί ως σύνολο. Η καταστροφή που υφίσταται το περιβάλλον έχει γενικότερες επιπτώσεις και δεν μπορούν να γίνονται ορατές μόνο σ' ένα σημείο. Ο καρκίνος, η καταστροφή του όζοντος και του φυτικού πλούτου επίσης δεν γνωρίζουν σύνορα.

Οι πρόσφατες πυρηνικές δοκιμές της Γαλλίας στην Ταϊτή έγιναν αφορμή για γενικές κινητοποιήσεις, με ανεξέλεγκτες συγκρούσεις. Οι πυρηνικές δοκιμές ανέκαθεν στέκονταν αφορμή κινητοποιήσεων γιατί ο κίνδυνος θανάτου, άσχετα αν δεν γινόταν σε συνθήκες πολέμου ήταν άμεσα αντιληπτός και κοντινός όσο ποτέ.

Τα οικολογικά και ειρηνόφιλα κινήματα γνώρισαν έξαρση στα τέλη της δεκαετίας του '50, η οποία είχε έντονα τα σημάδια από τις συνέπειες του Β' παγκόσμιου και του «ψυχρού πολέμου». Προτάγματα όπως επιστροφή στη φύση, peace κλπ και η γενικότερη κουλτούρα τους δεν ήταν ποτέ ξένα από την ιδεολογία της κυριαρχίας. Η ύφεση του «ψυχρού πολέμου» οδήγησε και στην μεγαλύτερη σύνδεση των ειρηνιστικών κινημάτων

Με τις περιβαλλοντολογικές προδιαγραφές το κράτος προσπαθεί να εξαπατήσει αφελείς και τυφλούς που νιώθουν ευχαριστημένοι «πολίτες» μιας «ανώτερης πολιτισμικά» χώρας. Αλλωστε εμπορευματοποιεί τις περιβαλλοντολογικές του ευαισθησίες μέσω των ωφελειών που απορρέουν γι' αυτό από άλλους σημαντικούς τομείς της οικονομίας, όπως π.χ. ο τουρισμός.

Μας προβάλλουν-επιβάλλουν σαν ευημερία και «τεχνολογικό επίτευγμα» το να χαζεύουμε τους πίνακες καυσαερίων στους δρόμους και να ενημερωνόμαστε πως κυμαίνονται οι τιμές των ρύπων ή το να ακούμε το δελτίο ήλιου για το ποιες ώρες και πόσο επιτρέπεται να εκτιθόμαστε σ' αυτόν. Η αποδοχή αυτής της αισχρότητας, τα δελτία επικινδυνότητας -σ' ένα περιβάλλον που στη φυσική του κατάσταση είναι απόλυτα υγιές και αρμονικά δεμένο με κάθε ζωντανή ύπαρξη- δεν έχει ουδεμία σχέση με οποιαδήποτε στοιχεία ανθρωπινότητας και λογικής.

Οι μεγαλουπόλεις τους, που χτιστήκανε ως σημεία συσσώρευσης εργατικού δυναμικού και ενδυνάμωσης της κρατικής κυριαρχίας, αντικατοπτρίζουν την προσπάθεια εξανδραποδισμού της ανθρωπότητας. Οι προσπάθειες καλλωπισμού αυτών των πόλεων από πλευράς των εξουσιαστών δεν συνδέονται μένη και σύγχρονη όψη που στοχεύει στην κατασκευή μιας συντεταγμένης και υποταγμένης Αθήνας, όπου η αστυνόμευση και ο έλεγχος θα μπορεί να γίνεται γρηγορότερα και πιο ευέλικτα. Το «καλαίσθητο» πρόσωπο θα ενισχυθεί επίσης εφόσον θα υποχρεωθεί να κρυφτεί στα υπόγεια τούνελ του μετρό η ενοχλητική θέα της φτώχειας και της εξαθλίωσης που οι κρατιστές δημιούργησαν (π.χ. στο Παρίσι και σ' άλλες πόλεις τα μετρό έχουν γίνει επιβεβλημένα υπνωτήρια φτωχών). Επίσης, κάνοντας δυνατή τη συγκοινωνία μεταξύ των ήδη υπαρχουσών συνοικιών θα επεκταθεί το κέντρο της πόλης και θα δοθεί η δυνατότητα δημιουργίας νέων προαστίων.

Το πρόσχημα της αναβάθμισης, καυσαερίων, παράνομη στάθμευση κλπ) έχει στηθεί για να στηρίξει μια υποτιθέμενη προσπάθεια προστασίας του περιβάλλοντος, άλλοθι και για να γεμίσουν τα κρατικά ταμεία. Ποτέ το κράτος δεν θα μπορούσε να έχει ίχνος ειλικρινούς ενδιαφέροντος γιατί η ειλικρίνεια δεν συμβαδίζει με προτάγματα όπως «Αγαπάτε το πράσινο, Μην πετάτε σκουπίδια», αλλά Γκρεμίστε τα εργοστάσια, Ισοπεδώστε την άθλια πόλη μαζί με το κράτος που την κατασκεύασε.

Τα ΜΜΕ, κομμάτι της κυριαρχίας, εμφανίζονται και αυτά με περίσσια έγνοια για την περιβαλλοντολογική μόλυνση, την οποία προβάλλουν με καθημερινές αναφορές. Επίσης πρωτοστατούν σε οικολογικές πρωτοβουλίες, όπως αυτές του

καθεν στεκόνταν αφορμή κινητοποιήσεων γιατί ο κίνδυνος θανάτου, άσχετα αν δεν γινόταν σε συνθήκες πολέμου ήταν άμεσα αντιληπτός και κοντινός όσο ποτέ.

Τα οικολογικά και ειρηνόφιλα κινήματα γνώρισαν έξαρση στα τέλη της δεκαετίας του '50, η οποία είχε έντονα τα σημάδια από τις συνέπειες του Β' παγκόσμιου και του «ψυχρού πολέμου». Προτάγματα όπως επιστροφή στη φύση, peace κλπ και η γενικότερη κουλτούρα τους δεν ήταν ποτέ ξένα από την ιδεολογία της κυριαρχίας. Η ύφεση του «ψυχρού πολέμου» οδήγησε και στην μεγαλύτερη σύνδεση των ειρηνιστικών κινημάτων με τα οικολογικά. Στη Γερμανία, για παράδειγμα, ένα μέρος του ειρηνιστικού κινήματος ενσωματώθηκε στο κίνημα των πρασίνων, σημειώνοντας κέρδη στις εκλογές μετά το '80. Τα οικολογικά κινήματα, μεταφρασμένα σήμερα σε κόμματα οικολογικών προγραμμάτων, κατέχουν σημαντική δύναμη εξουσίας κυρίως στη Δυτική Ευρώπη.

Η στήριξη αυτών των κινημάτων έγινε και από άλλες παραμέτρους της κυριαρχίας, όπως η εκκλησία,

συνέχεια στη σελ. 6

ΣΠΑΤΑ

ένας αγώνας που δεν πρέπει να ξεχαστεί...

Πάνω από είκοσι χρόνια διήρκεσε το νταραβέρι για το περιβόητο αεροδρόμιο των Σπάτων. Αγώνες και «αγώνες», συνδιαλλαγές και βρόμικα παιχνίδια, τεχνάσματα και συναλλαγές ανάμεσα στις διάφορες εξουσιαστικές φατρίες έδωσαν και πήραν. «Αδιάλλακτοι» σοσιαλιστές με ζιβάγκο πολέμησαν τους «πουλημένους» στα δυτικά συμφέροντα Καραμανλήδες.

Δεκαεννιά χρόνια μετά από τις αιματηρές συγκρούσεις των κατοίκων της περιοχής, οι ίδιοι που παρουσιάζονταν σαν υπέρμαχοι της «*εθνικής ανεξαρτησίας*» και της υπεράσπισης του φυσικού περιβάλλοντος και του δικαιώματος, των Σπαταναίων, για ζωή επαναλαμβάνουν την ίδια φράση που έλεγαν τότε οι άλλοι «πουλημένοι»: «*Η δημιουργία του αεροδρομίου θα βοηθήσει στην ανάπτυξη της οικονομίας και θα αποτελέσει ένα έργο εκσυγχρονισμού μέσα στα πλαίσια που καθόρισε η Ευρωπαϊκή Ένωση στην οποία ανήκουμε*». Τα ίδια έλεγε κι ο εκπρόσωπος της εξουσιαστικής φατρίας που διαχειριζόταν τις κρατικές υποθέσεις και την οποία οι τωρινοί υποστηρικτές της κατασκευής του αεροδρομίου, «πολεμούσαν» τότε, δήθεν με φανατισμό.

«*Ανήκομεν εις την Δύσιν*» ήταν το σλόγκαν της μιας μερίδας της κυριαρχίας που οι σοσιαλιστές συνηθίζουν να αποκαλούν δεξιά. «*Είμαστε στην Ευρωπαϊκή Ένωση*», είναι η

Η επιστροφή από τη Λούτσα...

οφέλη δεν αφορούν τη ζωή των καταπιεσμένων. Η καταστροφή τεράστιων εκτάσεων γης, η διαρκής ρύπανση —που δεν αφορά μόνο την συγκεκριμένη περιοχή— είναι μερικά από τα δεινά που απλό-

Εμείς, από τη μεριά μας, θα κάνουμε μια μικρή αναδρομή στο γεγονότα που ξέσπασαν όταν το κράτος το 1976 προσπάθησε να δαμάσει τους εξοργισμένους Σπαταναίους προκειμένου να φτιάξει το περιπόθητο αεροδρόμιο:

Ιδού λοιπόν μερικές από τις κοινωνικές πρακτικές που απέτρεψαν τότε το κρατικό σχέδιο και οι οποίες ξεπέρασαν τις σπέκουλες των κομματικών και δημοτικών φορέων:

σπαθώντας να τους διώξουν από το Παρατηρητήριο. Επικεφαλής τους ήταν ο συνταγματάρχης Καραμέρος και ο εισαγγελέας Σφυρής.

Οι Σπαταναίοι αντέταξαν σθεναρή αντίσταση και απόκρουσαν τους χωροφυλάκους! Μετά από συγκρούσεις που κράτησαν μία ώρα, οι αύρες και οι κρανοφόροι απωθήθηκαν στο δρόμο για τη Λούτσα!

Στις συγκρούσεις αυτές τραυματίστηκαν 10 κάτοικοι και 27 χωροφύλακες καθώς και ο επικεφα-

Η επιστροφή από τη Λούτσα...

ΣΠΑΤΑ

ένας αγώνας που δεν πρέπει να ξεχαστεί...

περάσπισης του φυσικού περιβάλλοντος και του δικαιώματος, των Σπαταναίων, για ζωή επαναλαμβάνουν την ίδια φράση που έλεγαν τότε οι άλλοι «πουλημένοι»: «*Η δημιουργία του αεροδρομίου θα βοηθήσει στην ανάπτυξη της οικονομίας και θα αποτελέσει ένα έργο εκσυγχρονισμού μέσα στα πλαίσια που καθόρισε η Ευρωπαϊκή Ένωση στην οποία ανήκουμε*». Τα ίδια έλεγε κι ο εκπρόσωπος της εξουσιαστικής φατρίας που διαχειριζόταν τις κρατικές υποθέσεις και την οποία οι τωρινοί υποστηρικτές της κατασκευής του αεροδρομίου, «πολεμούσαν» τότε, δήθεν με φανατισμό.

«*Ανήκομεν εις την Δύσιν*» ήταν το σλόγκαν της μιας μερίδας της κυριαρχίας που οι σοσιαλιστές συνηθίζουν να αποκαλούν δεξιά. «*Είμαστε στην Ευρωπαϊκή Ένωση*», είναι η μεταφρασμένη διατύπωση από τους Πασοκιστές.

Έτσι για μια ακόμα φορά γίνεται φανερό πως **οι κρατιστές** —παρ' όλες τις κατά καιρούς κόντρες μεταξύ τους— **δεν παύουν να αλληλοσυμπληρώνονται για την επίτευξη του κοινού τους σκοπού: της διατήρησης της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης πάνω στους ανθρώπους**.

Το κράτος προαιώνιος εχθρός της ελευθερίας, αδίστακτος στην καταστροφή της ζωής μπορεί να πετύχει τα σχέδια του του ανεξάρτητα από το ποιος βρίσκεται στην καρέκλα πίσω από το γραφείο όπου διεκπεραιώνονται οι υποθέσεις του.

Αυτή η «επιτυχία» του μπορεί να υπάρξει και εξαρτάται μόνο εφ' όσον οι άνθρωποι εγκαταλείψουν

οφέλη δεν αφορούν τη ζωή των καταπιεσμένων. Η καταστροφή τεράστιων εκτάσεων γης, η διαρκής ρύπανση —που δεν αφορά μόνο την συγκεκριμένη περιοχή— είναι μερικά από τα δεινά που απλό-

χερα μπορεί να προσφέρει το κράτος στους υπηκόους του. Με την ολοκλήρωση των διαδικασιών και πρακτικών εφαρμογών της κατασκευής του αεροδρομίου πραγματώνεται μια ακόμα προσπάθεια για την επέκταση της εξάρτησης από το κράτος και τις εκάστοτε επιλογές του, συγκεκριμένων κομματιών της κοινωνίας και ιδιαίτερα των κατοίκων αυτής της περιοχής.

Δεν στεκόμαστε απλοί παρατηρητές ενός άθλιου παρόντος, ούτε είναι δυνατόν να αποδεχτούμε την χωροταξική αναδιάρθρωση που στοχεύει στον μεγαλύτερο εγκλωβισμό και έλεγχο των ανθρώπων, μέρος της οποίας αποτελεί και η κατασκευή του αεροδρομίου. Κι όλα αυτά τα καραγκιοζιλίκια των δήθεν αδιάλλακτων

Εμείς, από τη μεριά μας, θα κάνουμε μια μικρή αναδρομή στο γεγονότα που ξέσπασαν όταν το κράτος το 1976 προσπάθησε να δαμάσει τους εξοργισμένους Σπαταναίους προκειμένου να φτιάξει το περιπόθητο αεροδρόμιο:

Ιδού λοιπόν μερικές από τις κοινωνικές πρακτικές που απέτρεψαν τότε το κρατικό σχέδιο και οι οποίες ξεπέρασαν τις σπέκουλες των κομματικών και δημοτικών φορέων:

12 Φλεβάρη 1976: Συγκρούσεις ξεσπούν στα Σπάτα ανάμεσα σε κατοίκους της περιοχής και σε 500 χωροφυλάκους. Οι χωροφύλακες είχαν εντολή εισαγγελέα να γκρεμίσουν μια καλύβα που οι κάτοικοι είχαν για παρατηρητήριο. (Αυτό το παρατηρητήριο είχε στηθεί από τους Σπαταναίους, προκειμένου να μπορέσουν να γίνουν αντιληπτές οι μπουλντόζες και να ειδοποιηθούν οι κάτοικοι να τρέξουν εγκαίρως και να τις εμποδίσουν να προβούν στο καταστροφικό τους έργο που θα άνοιγε το δρόμο στο φτιάξιμο του αεροδρομίου).

Οι κάτοικοι οπλισμένοι με πέτρες και ξύλα συγκεντρώθηκαν γύρω από το Παρατηρητήριο και ζήτησαν από τους χωροφυλάκους να απομακρυνθούν!... Σε λίγο έφτασπαθώντας να τους διώξουν από το Παρατηρητήριο. Επικεφαλής τους ήταν ο συνταγματάρχης Καραμέρος και ο εισαγγελέας Σφυρής.

Οι Σπαταναίοι αντέταξαν σθεναρή αντίσταση και απόκρουσαν τους χωροφυλάκους! Μετά από συγκρούσεις που κράτησαν μία ώρα, οι αύρες και οι κρανοφόροι απωθήθηκαν στο δρόμο για τη Λούτσα!

Στις συγκρούσεις αυτές τραυματίστηκαν 10 κάτοικοι και 27 χωροφύλακες καθώς και ο επικεφαλής τους συνταγματάρχης.. Καταστράφηκε η Ε.Χ. 10618 κλούβα, ενώ πολλά αγροτικά μηχανήματα των κατοίκων έπαθαν σοβαρές ζημιές. Στη διάρκεια των συγκρούσεων οι μπάτσοι έκαναν χρήση των περίστροφων τους (πυροβολώντας στον αέρα) για να διαφύγουν από την οργή των κατοίκων. Οι χωροφύλακες συνέλαβαν 5 Σπαταναίους ενώ οι κάτοικοι έπιασαν τον χωροφύλακα Ι. Καραβάσο. Αυτόν τον παρέδωσε ο δήμαρχος στο τμήμα αργά το απόγευμα!

Δύο ώρες μετά τα επεισόδια οι κρανοφόροι αφού ανασυντάχτηκαν, επέστρεψαν να πάρουν την κατεστραμμένη κλούβα τους και τα πολεμικά όπλα τους που εγκατέλειψαν, φεύγοντας, στα χωράφια!!!

Στην πόλη των Σπάτων η αγα-

ένας αγώνας που δεν πρέπει να ξεχαστεί...

«Είμαστε στην Ευρωπαϊκή Ένωση», είναι η μεταφρασμένη διατύπωση από τους Πασοκιστές.

Έτσι για μια ακόμα φορά γίνεται φανερό πως **οι κρατιστές** — παρ' όλες τις κατά καιρούς κόντρες μεταξύ τους— **δεν παύουν να αλληλοσυμπληρώνονται για την επίτευξη του κοινού τους σκοπού: της διατήρησης της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης πάνω στους ανθρώπους**.

Το κράτος προαιώνιος εχθρός της ελευθερίας, αδίστακτος στην καταστροφή της ζωής μπορεί να πετύχει τα σχέδια του του ανεξάρτητα από το ποιος βρίσκεται στην καρέκλα πίσω από το γραφείο όπου διεκπεραιώνονται οι υποθέσεις του.

Αυτή η «επιτυχία» του μπορεί να υπάρξει και εξαρτάται μόνο εφ' όσον οι άνθρωποι εγκαταλείψουν τη ζωή τους στα χέρια κάποιων ειδικών, που θα τους δελεάσουν με πονηρές υποσχέσεις για «ζωή χαρισάμενη» μετά την πραγματοποίηση του Α ή του Β σχεδίου που έχει καταστρώσει.

Το νομοσχέδιο για τη κατασκευή του αεροδρομίου στα Σπάτα ψηφίστηκε και η διαδικασία έχει δρομολογηθεί. Είναι επιτακτική ανάγκη για τους εξουσιαστές να μετακινούνται με άνεση και ταχύτητα προκειμένου να διεκπεραιώνουν τις αντιανθρώπινες· υποθέσεις τους. Η κατασκευή του είναι σημαντικό έργο για τον τουρισμό που θα μεγιστοποιήσει τα κέρδη των εκμεταλλευτών. Όλα αυτά τα χέρα μπορεί να προσφέρει το κράτος στους υπηκόους του. Με την ολοκλήρωση των διαδικασιών και πρακτικών εφαρμογών της κατασκευής του αεροδρομίου πραγματώνεται μια ακόμα προσπάθεια για την επέκταση της εξάρτησης από το κράτος και τις εκάστοτε επιλογές του, συγκεκριμένων κομματιών της κοινωνίας και ιδιαίτερα των κατοίκων αυτής της περιοχής.

Δεν στεκόμαστε απλοί παρατηρητές ενός άθλιου παρόντος, ούτε είναι δυνατόν να αποδεχτούμε την χωροταξική αναδιάρθρωση που στοχεύει στον μεγαλύτερο εγκλωβισμό και έλεγχο των ανθρώπων, μέρος της οποίας αποτελεί και η κατασκευή του αεροδρομίου. Κι όλα αυτά τα καραγκιοζιλίκια των δήθεν αδιάλλακτων φορέων που κλείνουν τους δρόμους για να την κοπανήσουν πριν καλά καλά έλθει ο εισαγγελέας βρίσκονται πολύ μακριά από την πραγματική σύγκρουση. Αυτή την σύγκρουση όπου οι άνθρωποι μόνοι τους ξεπερνούν τους κάθε είδους πάτρωνες -μαζί με τα τερτίπια τους- και τρέπουν σε άτακτη φυγή τα ένστολα τσιράκια του κράτους. Γιατί, **δεν υπάρχουν ανίκητοι όταν το δίκιο πλημμυρίζει το είναι και κάνει την οργή να ξεσπάσει.**

ποίες ξεπέρασαν τις σπέκουλες των κομματικών και δημοτικών φορέων:

12 Φλεβάρη 1976: Συγκρούσεις ξεσπούν στα Σπάτα ανάμεσα σε κατοίκους της περιοχής και σε 500 χωροφυλάκους. Οι χωροφύλακες είχαν εντολή εισαγγελέα να γκρεμίσουν μια καλύβα που οι κάτοικοι είχαν για παρατηρητήριο. (Αυτό το παρατηρητήριο είχε στηθεί από τους Σπαταναίους, προκειμένου να μπορέσουν να γίνουν αντιληπτές οι μπουλντόζες και να ειδοποιηθούν οι κάτοικοι να τρέξουν εγκαίρως και να τις εμποδίσουν να προβούν στο καταστροφικό τους έργο που θα άνοιγε το δρόμο στο φτιάξιμο του αεροδρομίου).

Οι κάτοικοι οπλισμένοι με πέτρες και ξύλα συγκεντρώθηκαν γύρω από το Παρατηρητήριο και ζήτησαν από τους χωροφυλάκους να απομακρυνθούν!... Σε λίγο έφτασαν ενισχύσεις από αύρες και κρανοφόρους οι οποίοι επιτέθηκαν με δακρυγόνα και γκλομπς στους συγκεντρωμένους κατοίκους προ-

Στις συγκρούσεις αυτές τραυματίστηκαν 10 κάτοικοι και 27 χωροφύλακες καθώς και ο επικεφαλής τους συνταγματάρχης.. Καταστράφηκε η Ε.Χ. 10618 κλούβα, ενώ πολλά αγροτικά μηχανήματα των κατοίκων έπαθαν σοβαρές ζημιές. Στη διάρκεια των συγκρούσεων οι μπάτσοι έκαναν χρήση των περίστροφων τους (πυροβολώντας στον αέρα) για να διαφύγουν από την οργή των κατοίκων. Οι χωροφύλακες συνέλαβαν 5 Σπαταναίους ενώ οι κάτοικοι έπιασαν τον χωροφύλακα Ι. Καραβάσο. Αυτόν τον παρέδωσε ο δήμαρχος στο τμήμα αργά το απόγευμα!

Δύο ώρες μετά τα επεισόδια οι κρανοφόροι αφού ανασυντάχτηκαν, επέστρεψαν να πάρουν την κατεστραμμένη κλούβα τους και τα πολεμικά όπλα τους που εγκατέλειψαν, φεύγοντας, στα χωράφια!!!

Στην πόλη των Σπάτων η αγανάχτηση έχει φτάσει στο αποκορύφωμα. Περιπολικό της χωροφυλακής που επιχείρησε να περάσει μέσα από την πλατεία ανατράπηκε. Το πλήρωμα σώθηκε μετά από επέμβαση του Δημάρχου.

Ανακοινώνεται ότι η Συντονιστική Επιτροπή θα πάρει την ευθύνη για την απόκρουση της επίθεσης των μπάτσων στο παρατηρητήριο και ότι οι κάτοικοι θα χτίσουν κι άλλα παρατηρητήρια στον κάμπο. Γίνεται καταγγελία της χρήσης όπλων από τον μοίραρχο Μάντζαρη και

συνέχεια στη σελ. 6

συνέχεια από τη σελ. 5

ένα ακόμη χωροφύλακα. και καλείται ο λαός σε επαγρύπνηση.

14 Φλεβάρη 1976: Σχηματίζεται, με απόφαση του εισαγγελέα Τσεβά και δεύτερη δικογραφία για τις συγκρούσεις στα Σπάτα. Η πρώτη αφορά τους 5 συλληφθέντες κατοίκους στη διάρκεια των συγκρούσεων. Η δεύτερη στρέφεται ενάντια σ' όλους όσους συμμετείχαν σ' αυτές και περιλαμβάνει τις κατηγορίες: στάση, φθορά με θρασύτητα, επικίνδυνη σωματική βλάβη με θρασύτητα, κατακράτηση αστυνομικού, ηθικές αυτουργίες κλπ.

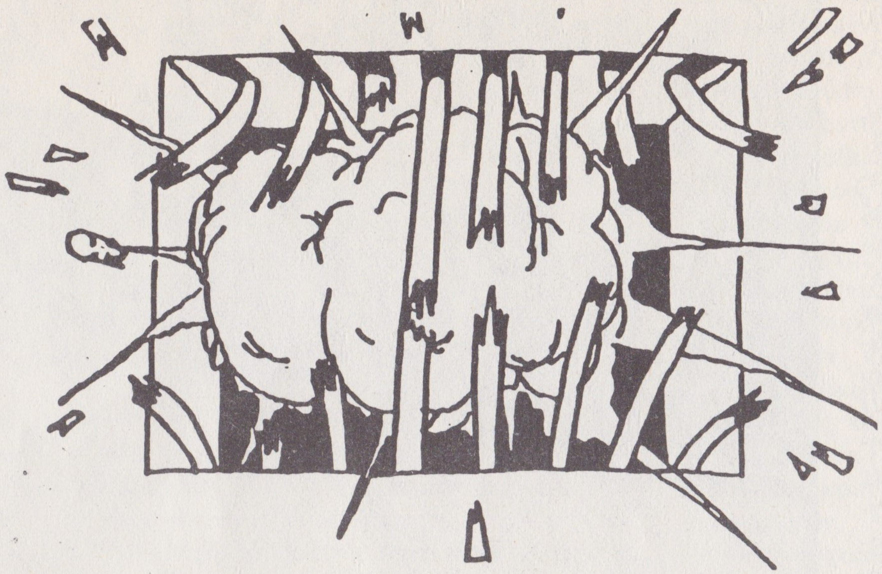
27 Ιούνη 1976: Αμέσως μετά την οριστική ανακοίνωση της απόφασης να γίνει αεροδρόμιο στα Σπάτα, οι κάτοικοι αποκλείουν τους δρόμους προς την αθήνα και τη Λούτσα με τρακτέρ και κορμούς δέντρων. Ταυτόχρονα απευθύνουν προειδοποίηση ότι θα αγωνιστούν με κάθε μέσο για να ανατρέψουν την κυβερνητική απόφαση. Χαρακτηριστικές είναι οι τοποθετήσεις που κάνουν δημόσια:

-Δεν υπάρχει πλέον ούτε δήμαρχος, ούτε Επιτροπή Αγώνα. Έχουν παραιτηθεί όλοι. Καθένας από μας είναι αποφασισμένος να αγωνιστεί μόνος του. Δεν χρειαζόμαστε τις οδηγίες κανενός.

-Θα πάρουν τα Σπάτα, μόνο αν μας ρίξουν στο χώμα νεκρούς. Αν χρειαστεί θα κρατήσουμε και ντουφέκι.

28 Ιούνη 1976: Λύνεται ο αποκλεισμός των Σπάτων μετά από διαβεβαιώσεις του Καραμανλή ότι θ' αρχίσει διάλογος αν αποσυρθούν τα οδοφράγματα.

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗΣ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι ανέκαθεν βρίσκονταν στο στόχαστρο του κράτους. Οποιοδήποτε προσωπείο κι αν φορέσει το κράτος (δημοκρατικό, σοσιαλιστική, σοσιαλδημοκρατικό, κομμουνιστικό κ.λπ.) θα στρέφει τα εγκληματικά του μέσα ενάντια στην κοινωνία, ενάντια στην ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, η οποία είναι σύμφυτο στοιχείο της ανθρώπινης ύπαρξης.

Επειδή οι κρατικές διώξεις και φυλακίσεις ποτέ δεν θα πάψουν να υπάρχουν όσο υπάρχει κράτος και όσο οι άνθρωποι συνεχίζουν να αγωνίζονται ενάντια στην κυριαρχία

συνέχεια από τη σελ. 4

οργανώνοντας συνέδρια (πρόσφατο οικολογικό συνέδριο στην Πάτμο), ενισχύοντας αυτό το είδος «ανεξάρτητου» πολιτικού εναλλακτισμού και επιχειρώντας να χειραγωγήσουν πιθανές αντιδράσεις του κόσμου από τη συνεχιζόμενη καταστροφική παρουσία του κράτους.

Τα σοσιαλιστικά κόμματα βρέθηκαν πιο κοντά σ' αυτά τα κινήματα. Η περιβαλλοντολογική ευαισθησία στάθηκε το άλλοθι για να συμμετέχουν ορισμένα κόμματα στη διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων και στην τόνωση της πολιτικής απέναντι στον κόσμο. Το κράτος ανέδειξε τη «μάχη για το περιβάλλον» βάζοντας την σε επίπεδα ειδικών και προπορευόμενων, όπως εμφανίζονται διάφοροι οργανισμοί π.χ. η Green Peace. Η σχέση των φορέων αυτών με το Κράτος περνά μέσα από το διάλογο και την διαπραγμάτευση και συνεπώς συνεργάζονται μ' αυτό ενάντια στο περιβάλλον.

Αλλά ακόμη και η πιθανή αποτροπή μιας καταστροφής δεν λύνει το πρόβλημα, γιατί το πρόβλημα είναι η ίδια η ύπαρξη του κράτους. Το να κάνεις πορεία φορώντας κουστούμι σκελετού, παίζοντας ταμπούρλο ή ξαπλώνοντας στην άσφαλτο (καθιστικές διαμαρτυρίες) ή το να δένεσαι σε κορμούς δέντρων υποψήφιους προς κατεδάφιση είναι αρκετά για να λύσουν τα χέρια του κράτους.

Η καταστροφή για το ανθρώπινο γένος και το περιβάλλον θα συνεχίζεται όσο θα υπάρχει κράτος. Οι κινητοποι-

σης να γίνει αεροδρόμιο στα Σπάτα, οι κάτοικοι αποκλείουν τους δρόμους προς την αθήνα και τη Λούτσα με τρακτέρ και κορμούς δέντρων. Ταυτόχρονα απευθύνουν προειδοποίηση ότι θα αγωνιστούν με κάθε μέσο για να ανατρέψουν την κυβερνητική απόφαση. Χαρακτηριστικές είναι οι τοποθετήσεις που κάνουν δημόσια:

-Δεν υπάρχει πλέον ούτε δήμαρχος, ούτε Επιτροπή Αγώνα. Έχουν παραιτηθεί όλοι. Καθένας από μας είναι αποφασισμένος να αγωνιστεί μόνος του. Δεν χρειαζόμαστε τις οδηγίες κανενός.

-Θα πάρουν τα Σπάτα, μόνο αν μας ρίξουν στο χώμα νεκρούς. Αν χρειαστεί θα κρατήσουμε και ντουφέκι.

28 Ιούνη 1976: Λύνεται ο αποκλεισμός των Σπάτων μετά από διαβεβαιώσεις του Καραμανλή ότι θ' αρχίσει διάλογος αν αποσυρθούν τα οδοφράγματα.

29 Ιούνη 1976: Γίνεται συνάντηση Καραμανλή-Επιτροπής Αγώνα Σπαταναίων. Με τη συνάντηση η Επιτροπή δέχεται τη Λογική της δημιουργίας αεροδρομίου στα Σπάτα κι εξαφανίζεται αφήνοντας ανημέρωτους τους κατοίκους που την περίμεναν.

27 Νοέμβρη 1976: Διακόσιοι Σπαταναίοι με τρακτέρ στήνουν μπλόκο και απαγορεύουν την πρόσβαση σε δικαστικό που πήγαινε για να κάνει εκτίμηση των αποζημιώσεων στα χωράφια.

25 Μάη 1977: Οι κάτοικοι των Σπάτων συνεχίζουν τον αγώνα τους ενάντια στο αεροδρόμιο. Με τρακτέρ και γεωργικά μηχανήματα αποκλείουν την πόλη. Απέναντι στα οδοφράγματα των κατοίκων παρατάσσονται κρανοφόροι και αύρες.

27 Μάη 1977: Ενώ αποχωρούν οι αύρες από τα Σπάτα οι κάτοικοι ψηφίζουν για το αν και πως θα συνεχιστεί ο αγώνας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι ανέκαθεν βρίσκονταν στο στόχαστρο του κράτους. Οποιοδήποτε προσωπείο κι αν φορέσει το κράτος (δημοκρατικό, σοσιαλιστική, σοσιαλδημοκρατικό, κομμουνιστικό κ.λπ.) θα στρέφει τα εγκληματικά του μέσα ενάντια στην κοινωνία, ενάντια στην ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, η οποία είναι σύμφυτο στοιχείο της ανθρώπινης ύπαρξης.

Επειδή οι κρατικές διώξεις και φυλακίσεις ποτέ δεν θα πάψουν να υπάρχουν όσο υπάρχει κράτος και όσο οι άνθρωποι συνεχίζουν να αγωνίζονται ενάντια στην κυριαρχία και την εκμετάλλευση, είναι απαραίτητο να φροντίσει ο καθένας μας κι όλοι μαζί για το ξεπέρασμα των δυσκολιών που προκύπτουν εξ αιτίας της δραστηριότητας των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους.

Θεωρούμε πως υπάρχουν πολλοί τρόποι αντιμετώπισης της κρατικής καταστολής και γι' αυτό οι σύντροφοι κι όλοι οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι, φροντίζουμε να ξεπερνάμε τα εμπόδια που προκύπτουν μέσα από τέτοιες συνθήκες.

Πόσοι και πόσοι άνθρωποι έχουν κρατηθεί στα μπούντρούμια του κράτους γιατί δεν υπήρχαν διαθέσιμα ωρισμένα χρηματικά ποσά για την αποφυλάκισή τους. Αυτό το γεγονός αποτελούσε πολλές φορές ένα ακόμα πρόσχημα που χρησιμοποιήθηκε από τη μεριά των εξουσιαστών για την παράταση της ομηρίας τους.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση υπήρχε πάντοτε μια προσφυγή σε πρόχειρες λύσεις που όχι μόνο δεν ήταν σωστές αλλά έβαζαν το ζήτημα της συγκέντρωσης ενός ποσού στη βάση μιας ανταλλαγής με κάτι άλλο που προσφέρονταν (κουπόνια, συναυλίες, πάρτυ κ.ά.)

Αλλά, η ελευθερία, ο κοινωνικός αγώνας και ο αυτοσεβασμός δεν είναι ανταλλάξιμα. Όποιος αναγνωρίζει τη σημασία τους θα πρέπει να συνεισφέρει με κάθε τρόπο.

Με βάση αυτές τις εκτιμήσεις η Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση άνοιξε ένα λογαριασμό για την οικονομική συμβολή στην αποφυλάκιση αγωνιζόμενων ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και την κρατική κυριαρχία.

Παρ' όλη την απέχθειά μας προς τους μηχανισμούς του κράτους θεωρήσαμε πως μ' αυτό τον τρόπο δίνεται η δυνατότητα σε πολλούς ανθρώπους από διάφορα μέρη της Ελλάδας να συμβάλλουν στην κατεύθυνση της αποφυλάκισης ομήρων του κράτους με οποιοδήποτε χρηματικό ποσόν.

Πιστεύουμε πως η προετοιμασία για μελλοντικά κατασταλτικά χτυπήματα εκ μέρους του κράτους είναι απαραίτητη. Εκτός, λοιπόν, από την ανάπτυξη της κοινωνικής αλληλεγγύης και δράσης θα πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν και καταστάσεις οι οποίες σχετίζονται με την έκδηλα εκδικητική κι εκβιαστική (και όχι μόνο) παράταση της ομηρίας όσων έχουν υποστεί την βία του κράτους και των μηχανισμών του, με την απαίτηση χρηματι-

«μάχη για το περιβάλλον» βάζοντας την σε επίπεδα ειδικών και προπορευόμενων, όπως εμφανίζονται διάφοροι οργανισμοί π.χ. η Green Peace. Η σχέση των φορέων αυτών με το Κράτος περνά μέσα από το διάλογο και την διαπραγμάτευση και συνεπώς συνεργάζονται μ' αυτό ενάντια στο περιβάλλον.

Αλλά ακόμη και η πιθανή αποτροπή μιας καταστροφής δεν λύνει το πρόβλημα, γιατί το πρόβλημα είναι η ίδια η ύπαρξη του κράτους. Το να κάνεις πορεία φορώντας κουστούμι σκελετού, παίζοντας ταμπούρλο ή ξαπλώνοντας στην άσφαλτο (καθιστικές διαμαρτυρίες) ή το να δένεσαι σε κορμούς δέντρων υποψήφιους προς κατεδάφιση είναι αρκετά για να λύσουν τα χέρια του κράτους.

Η καταστροφή για το ανθρώπινο γένος και το περιβάλλον θα συνεχίζεται όσο θα υπάρχει κράτος. Οι κινητοποιήσεις που είναι ανεξέλεγκτες για το κράτος και οι ουσιαστική σύγκρουση μαζί του είναι η πραγματική διάσταση ενός αγώνα.

Ενός αντικρατικού αγώνα στον οποίο δεν έχουν καμία θέση οι κροκοδείλιες ανησυχίες και ευαισθησίες για περισσότερο καθαρό αέρα, για λιγότερα καμένα δάση, για λιγότερο νέφος και για καθαρότερη θάλασσα.

Οι κοινωνικές απελευθερωτικές πρακτικές και απόψεις δεν παντρεύονται, ούτε συγχρωτίζονται με τις διάφορες, υποκριτικές μάλιστα πολλές φορές και υστερόβουλες, οικολογικές και περιβαλλοντολογικές αναζητήσεις και τοποθετήσεις.

Ο Αντικρατικός Αγώνας είναι συνολικός, συνεχής και επίπονος. Σαν τέτοιος ακριβώς πολλές φορές αντιμετωπίζει και αντιπαρέρχεται ιδεολογικοποιημένες προσπάθειες (ό-

βεβαιώσεις του Καραμανλή ότι θ' αρχίσει διάλογος αν αποσυρθούν τα οδοφράγματα.

29 Ιούνη 1976: Γίνεται συνάντηση Καραμανλή-Επιτροπής Αγώνα Σπαταναίων. Με τη συνάντηση η Επιτροπή δέχεται τη Λογική της δημιουργίας αεροδρομίου στα Σπάτα κι εξαφανίζεται αφήνοντας ανημέρωτους τους κατοίκους που την περίμεναν.

27 Νοέμβρη 1976: Διακόσιοι Σπαταναίοι με τρακτέρ στήνουν μπλόκο και απαγορεύουν την πρόσβαση σε δικαστικό που πήγαινε για να κάνει εκτίμηση των αποζημιώσεων στα χωράφια.

25 Μάη 1977: Οι κάτοικοι των Σπάτων συνεχίζουν τον αγώνα τους ενάντια στο αεροδρόμιο. Με τρακτέρ και γεωργικά μηχανήματα αποκλείουν την πόλη. Απέναντι στα οδοφράγματα των κατοίκων παρατάσσονται κρανοφόροι και αύρες.

27 Μάη 1977: Ενώ αποχωρούν οι αύρες από τα Σπάτα οι κάτοικοι ψηφίζουν για το αν και πως θα συνεχιστεί ο αγώνας.

28 Μάη 1997: Σε σύνολο 3018 Σπαταναίων ψηφοφόρων, οι 3015 ψηφίζουν ενάντια στην εγκατάσταση του αεροδρομίου στην περιοχή.

Μέσα από αυτή τη σύντομη καταγραφή γεγονότων αναδεικνύεται για μια ακόμα φορά η δυνατότητα των ανθρώπων να σαρώσουν τις κρατικές επιβουλές. Η πορεία των κοινωνικών αγώνων δεν είναι αποδεσμευμένη από την συνεχή πάλη της μνήμης ενάντια στην λήθη, της σύγκρουσης και της εξέγερσης ενάντια στην επανάπαυση, το βόλεμα και τον εφησυχασμό.

τικό, κομμουνιστικό κ.λπ.) θα στρέφει τα εγκληματικά του μέσα ενάντια στην κοινωνία, ενάντια στην ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, η οποία είναι σύμφυτο στοιχείο της ανθρώπινης ύπαρξης.

Επειδή οι κρατικές διώξεις και φυλακίσεις ποτέ δεν θα πάψουν να υπάρχουν όσο υπάρχει κράτος και όσο οι άνθρωποι συνεχίζουν να αγωνίζονται ενάντια στην κυριαρχία και την εκμετάλλευση, είναι απαραίτητο να φροντίσει ο καθένας μας κι όλοι μαζί για το ξεπέρασμα των δυσκολιών που προκύπτουν εξ αιτίας της δραστηριότητας των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους.

Θεωρούμε πως υπάρχουν πολλοί τρόποι αντιμετώπισης της κρατικής καταστολής και γι' αυτό οι σύντροφοι κι όλοι οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι, φροντίζουμε να ξεπερνάμε τα εμπόδια που προκύπτουν μέσα από τέτοιες συνθήκες.

Πόσοι και πόσοι άνθρωποι έχουν κρατηθεί στα μπούντρούμια του κράτους γιατί δεν υπήρχαν διαθέσιμα ωρισμένα χρηματικά ποσά για την αποφυλάκισή τους. Αυτό το γεγονός αποτελούσε πολλές φορές ένα ακόμα πρόσχημα που χρησιμοποιήθηκε από τη μεριά των εξουσιαστών για την παράταση της ομηρίας τους.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση υπήρχε πάντοτε μια προσφυγη σε πρόχειρες λύσεις που όχι μόνο δεν ήταν σωστές αλλά έβαζαν το ζήτημα της συγκέντρωσης ενός ποσού στη βάση μιας ανταλλαγής με κάτι άλλο που προσφέρονταν (κουπόνια, συναυλίες, πάρτυ κ.ά.)

Αλλά, η ελευθερία, ο κοινωνικός αγώνας και ο αυτοσεβασμός δεν είναι ανταλλάξιμα. Όποιοσ αναγνωρίζει τη σημασία τους θα πρέπει να συνεισφέρει με κάθε τρόπο.

Με βάση αυτές τις εκτιμήσεις η Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση άνοιξε ένα λογαριασμό για την οικονομική συμβολή στην αποφυλάκιση αγωνιζόμενων ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και την κρατική κυριαρχία.

Παρ' όλη την απέχθειά μας προς τους μηχανισμούς του κράτους θεωρήσαμε πως μ' αυτό τον τρόπο δίνεται η δυνατότητα σε πολλούς ανθρώπους από διάφορα μέρη της Ελλάδας να συμβάλλουν στην κατεύθυνση της αποφυλάκισης ομήρων του κράτους με οποιοδήποτε χρηματικό ποσόν.

Πιστεύουμε πως η προετοιμασία για μελλοντικά κατασταλτικά χτυπήματα εκ μέρους του κράτους είναι απαραίτητη. Εκτός, λοιπόν, από την ανάπτυξη της κοινωνικής αλληλεγγύης και δράσης θα πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν και καταστάσεις οι οποίες σχετίζονται με την έκδηλα εκδικητική κι εκβιαστική (και όχι μόνο) παράταση της ομηρίας όσων έχουν υποστεί την βία του κράτους και των μηχανισμών του, με την απαίτηση χρηματικών ποσών.

Τα χρηματικά ποσά, λοιπόν, που θα συγκεντρώνονται μέσω αυτού του λογαριασμού θα διατίθενται αποκλειστικά για την εξαγορά ποινών και την καταβολή εγγυήσεων για την αποφυλάκιση αγωνιζόμενων ανθρώπων που βρίσκονται στα μπουντρούμια του κράτους κι **ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΜΗ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ**.

Αυτή η πρωτοβουλία δεν έχει σκοπό (και δεν θα μπορούσε να έχει) να υποκαταστήσει την ανάπτυξη πρακτικών κοινωνικής αλληλεγγύης σ' όσους υφίστανται την βαρβαρότητα των κρατικών κατασταλτικών μηχανισμών.

Σε κάθε περίπτωση, ο καλύτερος και αποτελεσματικότερος τρόπος για να αποφευχθούν, κατά το μέγιστο δυνατό, οι δυσάρεστες καταστάσεις που επιφέρει η κρατική καταστολή, είναι η ανάπτυξη της δράσης των αγωνιζόμενων ανθρώπων με οργανωμένο τρόπο και μέσα σε πνεύμα συνεργασίας, αλληλοκατανόησης κι αδελφοσύνης.

Αριθμός Λογαριασμού Εθνικής Τράπεζας:

157/882717-63

Σημείωση: Κανένας από όσους καταθέσουν χρήματα σ' αυτό το λογαριασμό δεν είναι υποχρεωμένος να δώσει τα στοιχεία του. Αρκεί μια απλή μονογραφή.

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων
για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση

Η καταστροφή για το ανθρώπινο γένος και το περιβάλλον θα συνεχίζεται όσο θα υπάρχει κράτος. Οι κινητοποιήσεις που είναι ανεξέλεγκτες για το κράτος και οι ουσιαστική σύγκρουση μαζί του είναι η πραγματική διάσταση ενός αγώνα.

Ενός αντικρατικού αγώνα στον οποίο δεν έχουν καμία θέση οι κροκοδείλιες ανησυχίες και ευαισθησίες για περισσότερο καθαρό αέρα, για λιγότερα καμένα δάση, για λιγότερο νέφος και για καθαρότερη θάλασσα.

Οι κοινωνικές απελευθερωτικές πρακτικές και απόψεις δεν παντρεύονται, ούτε συγχρωτίζονται με τις διάφορες, υποκριτικές μάλιστα πολλές φορές και υστερόβουλες, οικολογικές και περιβαλλοντολογικές αναζητήσεις και τοποθετήσεις.

Ο Αντικρατικός Αγώνας είναι συνολικός, συνεχής και επίπονος. Σαν τέτοιος ακριβώς πολλές φορές αντιμετωπίζει και αντιπαρέρχεται ιδεολογικοποιημένες προσπάθειες (όπως και η οικολογική συνείδηση) δρομολόγησης και προβολής «αγώνων» με ημερομηνία λήξης, «αγώνων» μ' εφικτούς στόχους και σκοπούς, «αγώνων» με συγκεκριμένες προοπτικές και οφέλη.

Κλείνοντας από την πλευρά μας έχουμε να πούμε ότι όσο οι κρατιστές και οι όμοιοι τους θα καταστρέφουν και θα λεηλατούν τις ανθρώπινες κοινωνίες και ό,τι τις περιβάλλει, επειδή τους είναι δυνατόν κάτι τέτοιο, **θα φροντίζουμε και θ' αγωνιζόμαστε να φθάσει γρηγορότερα η μέρα που θα τους είναι ΑΔΥΝΑΤΟ.**

συνέχεια από τη σελ. 3

σμός, το νταραβέρι και το αγαπητιλήκι, η εξαγορά και η εθελοτυφλία, ο συμμοριτισμός και η αγυρτεία, η ανειλικρίνεια και η ψευτομαγκιά θρασύδειλων υποκειμένων, η κρυψιβουλία και η μπαμπεσιά.

Πρόκειται για το ξεκαθάρισμα που γίνεται μέσα από τις μη ελεγχόμενες από το κράτος και τους θεσμούς ή μηχανισμούς του κοινωνικές συγκρούσεις που ξετυλίγονται μέσα στους δρόμους, στα οδοφράγματα και στις φωτιές, κάτω από τον καυτό ήλιο ή τις κρύες νύχτες, σε όλες τις εποχές και σ' όλα τα σημεία του κοινωνικού χώρου.

Το κόστος που πλήρωσαν και πληρώνουν οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι είναι πολύ μεγάλο. Γι' αυτό και τα συμπεράσματα του κοινωνικού αγώνα είναι ανεκτίμητα, όπως ανεκτίμητες είναι και οι ποσότητες ενέργειας και ζωής που καταναλώθηκαν για να ξεκαθαρίζεται ο ορίζοντας από τα εξουσιαστικά προσκόμματα και τις άθλιες εξουσιαστικές πρακτικές και απόψεις που παρεμβάλλονται κατά καιρούς με σκοπό να βάλουν εμπόδια στην συνεχή δράση για την κοινωνική απελευθέρωση.

Είναι κάτι περισσότερο από σαφές πως αυτό τον ξεκάθαρο ορίζοντα είναι δύσκολο να τον δουν όσοι βρίσκονται απομακρυσμένοι από την συνολική απελευθερωτική προοπτική.

Κι ενώ οι συνθήκες είναι για μια ακόμα φορά οι καλύτερες για την παραπέρα ανάπτυξη της κοινωνικής δράσης, ο τρόμος της ελευθερίας, ατομικής και κοινωνικής, φαίνεται να αγγίζει αυτούς που δεν

γίνεται να αναζωογονηθούν οι εξουσιαστικές απόψεις και πρακτικές. Είναι φανερή η αναζήτηση των αδιέξοδων μονοπατιών που προβάλλεται παγκόσμια με τη συγκρότηση κινημάτων τύπου αχταρμά που παίρνουν το βαρύγδουπο όνομα «επαναστατικά κινήματα».

Μέσα σ' αυτά είναι χαρακτηριστικά τα ιδεολογήματα που αναζητούν τις καλές πλευρές του Μαρξισμού, που αποδέχονται τις λογικές του Λενινισμού, που προσπαθούν να επαναφέρουν σε ισχύ αποτυχημένες απόψεις και πρακτικές που

τητας, —όπου πρωτοστατεί η αφοριστική αντιμετώπιση των απελευθερωτικών κοινωνικών πρακτικών και απόψεων και η ποικιλότροπη διαστρέβλωσή τους— προωθείται σαν συμπλήρωμα το δέος της Νέας Τάξης πραγμάτων. Είναι ένα πρόσχημα πάνω στο οποίο θα μπορέσει να στηριχτεί η θεωρία της «αδυναμίας» και που με βάση αυτή θα αναπτυχθεί η επιχειρηματολογία για την συγκρότηση «επαναστατικών κινημάτων» με ευρεία συμμετοχή.

Έχουμε λοιπόν την καλλιέρ-

νταχθεί σ' ένα σχήμα εξουσιαστικού τρίποδου σκαμπό που θα περιλαμβάνει τον αριστερισμό, τον αντιεξουσιασμό και την αναρχία (με την πρόθεση να χρησιμοποιηθεί η τελευταία σαν ο μαϊντανός που θα ξεγελάσει τους αγωνιζόμενους).

Η κοινωνική απελευθέρωση και ο αγώνας για την επίτευξή της είναι ανταγωνιστικά προς την οποιαδήποτε μορφή πολιτικής. Η αντικρατική δράση, όντας βαθιά αντιπολιτική, αναπτύσσεται με τρόπους απαλλαγμένους από τη χειραγωγική παρουσία της.

Όπως, λοιπόν, «η μέρα φαίνεται από το πρωΐ», έτσι και οι προθέσεις των επίδοξων κινηματιών και πολιτικών (όποιος ασκεί πολιτική είναι πολιτικός, ξεκαθαρισμένα πράγματα) γίνονται φανερές από τα πρώτα βήματα τους. Η καταστολή της διαφορετικότητας, συνήθως με τη βία, είναι από τα προσφιλή μέσα που χρησιμοποιούνται προκειμένου να επικρατήσει η άποψη και η πρακτική του όποιου εκκολαπτόμενου κινήματος.

Ανίερες συμμαχίες, στο προσκήνιο ή στο παρασκήνιο, με εξουσιαστικά γκρουπούσκουλα είναι τα απαραίτητα συμπληρώματα για την επίτευξη αυτού του στόχου.

Κι όπως κάθε εξουσιαστικό σχήμα έτσι και το όποιο κίνημα χρειάζεται πολλή λάσπη και τούβλα για να χτιστεί. Πρέπει να λασπολογήσει ακατάπαυστα, όχι οπωσδήποτε στα φανερά, ενάντια σ' αυτές τις απόψεις και πρακτικές που κρίνει πως στέκονται εμπόδιο του.

«Βαλτώματα», «κατακερματισμοί», «αδιέξοδα» κι άλλες παρό-

Το κόστος που πλήρωσαν και πληρώνουν οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι είναι πολύ μεγάλο. Γι' αυτό και τα συμπεράσματα του κοινωνικού αγώνα είναι ανεκτίμητα, όπως ανεκτίμητες είναι και οι ποσότητες ενέργειας και ζωής που καταναλώθηκαν για να ξεκαθαρίζεται ο ορίζοντας από τα εξουσιαστικά προσκόμματα και τις άθλιες εξουσιαστικές πρακτικές και απόψεις που παρεμβάλλονται κατά καιρούς με σκοπό να βάλουν εμπόδια στην συνεχή δράση για την κοινωνική απελευθέρωση.

Είναι κάτι περισσότερο από σαφές πως αυτό τον ξεκάθαρο ορίζοντα είναι δύσκολο να τον δουν όσοι βρίσκονται απομακρυσμένοι από την συνολική απελευθερωτική προοπτική.

Κι ενώ οι συνθήκες είναι για μια ακόμα φορά οι καλύτερες για την παραπέρα ανάπτυξη της κοινωνικής δράσης, ο τρόμος της ελευθερίας, ατομικής και κοινωνικής, φαίνεται να αγγίζει αυτούς που δεν θάπρεπε νάχουν κανένα λόγο να την φοβούνται.

Η θυσία του γενικού στόχου χάριν κάποιων πιθανών και πρόσκαιρων κερδών ή απολαύσεων έρχεται ξανά σαν το πιο πρόσφορο μέσο γι' αυτούς που προτιμούν τις μουχλιασμένες και αποτυχημένες συνταγές. Που δεν θέλουν να απαντήσουν, στην πραγματικότητα και στην κατάσταση που θέλουν να επιβάλλουν οι κυρίαρχοι, με την αμεσότητα και την ειλικρίνεια της απελευθερωτικής δράσης. Για όλους αυτούς που καμώνονται πως τώρα δα όλα αρχίζουν αρνούμενοι να αντιμετωπίσουν την πραγματικότητα και προσπαθώντας να μετατρέψουν έναν αρρωστημένο οργανωτισμό σε κέντρο του σύμπαντος. Που προσπαθούν να αποδείξουν πως είναι ή θα αποτελέσουν «την αρχή και το τέλος» των πάντων.

Μέσα σ' αυτά είναι χαρακτηριστικά τα ιδεολογήματα που αναζητούν τις καλές πλευρές του Μαρξισμού, που αποδέχονται τις λογικές του Λενινισμού, που προσπαθούν να επαναφέρουν σε ισχύ αποτυχημένες απόψεις και πρακτικές, που σκέφτονται ή θέλουν να σκέφτονται για λογαριασμό των καταπιεσμένων και προθυμοποιούνται να τους προσφέρουν νέες εξουσιαστικές πρακτικές στη θέση αυτών που έχουν απορρίψει ή που τείνουν να απορρίψουν.

Αυτονομία, Αντιεξουσιαστική Αριστερά, Αντιεξουσία, επανάσταση, είναι οι λέξεις που ξαναβγήκαν από τα χρονοντούλαπα το ίδιο μουχλιασμένες και μισοδιαλυμένες όπως ήταν και πριν η δράση των καταπιεσμένων τις αναγκάσει να κρυφτούν. Αυτή τη μούχλα και την αθλιότητα προσπαθούν να συγκαλύψουν με έντονα μυρωδικά. Όμως η μυρωδιά όσο έντονη και σαγηνευτική κι αν παρουσιάζεται μέσα σε λίγο καιρό ξεθυμαίνει. Και τότε ποιός μπορεί ν' αντέξει;

Μέσα σ' όλα αυτά «νεόκοποι»

σει να στηριχτεί η θεωρία της «αδυναμίας» και που με βάση αυτή θα αναπτυχθεί η επιχειρηματολογία για την συγκρότηση «επαναστατικών κινημάτων» με ευρεία συμμετοχή.

Έχουμε λοιπόν την καλλιέργεια ενός υπαρξιακού φόβου που προσπαθεί να σβήσει διά μιας την μέχρι τώρα κοινωνική ανατρεπτική δράση των αγωνιζόμενων ανθρώπων αλλά και τις δυνατότητες που υπάρχουν να επεκταθεί. Ένας τέτοιος φόβος είναι πέρα για πέρα ένα μέσο ιδεολογικής τρομοκρατίας που επιχειρεί να εγκλωβίσει τις απελευθερωτικές δραστηριοποιήσεις και φυσικά δεν αφορά την κοινωνία αλλά εκκολαπτόμενες ή αναπτυσσόμενες τεχνικές επιβολής και περιχαράκωσης των κοινωνικών αγώνων όπου η αναρχία θα επιχειρηθεί να ευνουχιστεί και να μετατραπεί ακόμα μια φορά σε «αναρχισμό» για να αποτελέσει, σαν τέτοιος, το σκαλί για την επίτευξη των όποιων πολιτικών φιλοδοξιών.

Είναι κατοχυρωμένη εμπειρία μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες πως όποτε οι απελευθερωτικές α-

και πολιτικών (όποιος ασκεί πολιτική είναι πολιτικός, ξεκαθαρισμένα πράγματα) γίνονται φανερές από τα πρώτα βήματα τους. Η καταστολή της διαφορετικότητας, συνήθως με τη βία, είναι από τα προσφιλή μέσα που χρησιμοποιούνται προκειμένου να επικρατήσει η άποψη και η πρακτική του όποιου εκκολαπτόμενου κινήματος.

Ανίερες συμμαχίες, στο προσκήνιο ή στο παρασκήνιο, με εξουσιαστικά γκρουπούσκουλα είναι τα απαραίτητα συμπληρώματα για την επίτευξη αυτού του στόχου.

Κι όπως κάθε εξουσιαστικό σχήμα έτσι και το όποιο κίνημα χρειάζεται πολλή λάσπη και τούβλα για να χτιστεί. Πρέπει να λασπολογήσει ακατάπαυστα, όχι οπωσδήποτε στα φανερά, ενάντια σ' αυτές τις απόψεις και πρακτικές που κρίνει πως στέκονται εμπόδιο του.

«Βαλτώματα», «κατακερματισμοί», «αδιέξοδα» κι άλλες παρόμοιες διατυπώσεις έρχονται να προβληθούν σαν ολοκληρωμένες απόψεις προκειμένου να υπάρξουν τα απαραίτητα προσχήματα για να επιχειρηθεί η πραγματοποίηση του πραγματικού βαλτώματος μέσα από τον ανοικονόμητο αχταρμά του λεγόμενου επαναστατικού κινήματος, το οποίο θα αποτελέσει τον εκτρωματικό καρπό ενός ζευγαρώματος ανάμεσα στον Μαρξισμό-Λενινισμό και την αναρχία, την εξουσία και την ελευθερία.

Αλλά, είναι διαπιστωμένο πως, τα εκτρώματα ακόμα κι αν επιζήσουν έχουν πολύ μικρή διάρκεια ζωής.

Φυσικά τα προσχήματα που χρησιμοποιούνται είναι πολλά. Όπως και οι μεθοδεύσεις. Ένα συνηθισμένο πρόσχημα είναι το ζήτημα της έκφρασης των διαφορετικών απόψεων. Φυσικά, οι αναρχικοί έ-

νικής δράσης, ο τρόμος της ελευθερίας, ατομικής και κοινωνικής, φαίνεται να αγγίζει αυτούς που δεν θάπρεπε νάχουν κανένα λόγο να την φοβούνται.

Η θυσία του γενικού στόχου χάριν κάποιων πιθανών και πρόσκαιρων κερδών ή απολαύσεων έρχεται ξανά σαν το πιο πρόσφορο μέσο γι' αυτούς που προτιμούν τις μουχλιασμένες και αποτυχημένες συνταγές. Που δεν θέλουν να απαντήσουν, στην πραγματικότητα και στην κατάσταση που θέλουν να επιβάλλουν οι κυρίαρχοι, με την αμεσότητα και την ειλικρίνεια της απελευθερωτικής δράσης. Για όλους αυτούς που καμώνονται πως τώρα δα όλα αρχίζουν αρνούμενοι να αντιμετωπίσουν την πραγματικότητα και προσπαθώντας να μετατρέψουν έναν αρρωστημένο οργανωτισμό σε κέντρο του σύμπαντος. Που προσπαθούν να αποδείξουν πως είναι ή θα αποτελέσουν «την αρχή και το τέλος» των πάντων.

Θα πρέπει, βέβαια, να παραδεχτούμε πως το δέλεαρ που προσφέρεται είναι πολυποίκιλο για τους πολύχρωμους αφελείς ή τυχοδιώκτες.Για όλους αυτούς που ενώ αρέσκονται να μιλούν για ελευθερία και κοινωνική απελευθέρωση νιώθουν ανείπωτο πανικό όταν βλέπουν τις ανεξέλεγκτες κοινωνικές πρακτικές να αναπτύσσονται.

Όμως, όσοι θέλουν να δουν την κοινωνία και τους ανθρώπους να ζούν μέσα σε συνθήκες ελευθερίας και δημιουργικότητας, απαλλαγμένους από τα δεσμά του κράτους και κάθε είδους κυριαρχίας, δεν γυρίζουν πίσω.

Είναι γνωστή η προσπάθεια που σμού, που αποδέχονται τις λογικές του Λενινισμού, που προσπαθούν να επαναφέρουν σε ισχύ αποτυχημένες απόψεις και πρακτικές, που σκέφτονται ή θέλουν να σκέφτονται για λογαριασμό των καταπιεσμένων και προθυμοποιούνται να τους προσφέρουν νέες εξουσιαστικές πρακτικές στη θέση αυτών που έχουν απορρίψει ή που τείνουν να απορρίψουν.

Αυτονομία, Αντιεξουσιαστική Αριστερά, Αντιεξουσία, επανάσταση, είναι οι λέξεις που ξαναβγήκαν από τα χρονοντούλαπα το ίδιο μουχλιασμένες και μισοδιαλυμένες όπως ήταν και πριν η δράση των καταπιεσμένων τις αναγκάσει να κρυφτούν. Αυτή τη μούχλα και την αθλιότητα προσπαθούν να συγκαλύψουν με έντονα μυρωδικά. Όμως η μυρωδιά όσο έντονη και σαγηνευτική κι αν παρουσιάζεται μέσα σε λίγο καιρό ξεθυμαίνει. Και τότε ποιός μπορεί ν' αντέξει;

Μέσα σ' όλα αυτά «νεόκοποι» και επίδοξοι οργανωτές κινημάτων χρησιμοποιούν σαν προκάλυμμα τους όρους αναρχικό κίνημα, πολιτική πρακτική αλλά και τεχνικές —που δεν έχουν καμιά σχέση με την κοινωνική απελευθέρωση εκτός από τις φραστικές και στείρες αναφορές σ' αυτήν— που τους δίνουν προσχήματα για να μπορούν να προβάλλουν ένα ψεύτικο προσωπείο.

Το μέσο που χρησιμοποιείται για όλη αυτή την ανακατωσούρα είναι μια επιφανειακότητα. Η επιδερμική αντιμετώπιση είναι ένας ακόμα τρόπος για να χάνεται το δάσος πίσω από το δέντρο. Μέσα στο σύνολο μιας τέτοιας επιφανειακόγια την συγκρότηση «επαναστατικών κινημάτων» με ευρεία συμμετοχή.

Έχουμε λοιπόν την καλλιέργεια ενός υπαρξιακού φόβου που προσπαθεί να σβήσει διά μιας την μέχρι τώρα κοινωνική ανατρεπτική δράση των αγωνιζόμενων ανθρώπων αλλά και τις δυνατότητες που υπάρχουν να επεκταθεί. Ένας τέτοιος φόβος είναι πέρα για πέρα ένα μέσο ιδεολογικής τρομοκρατίας που επιχειρεί να εγκλωβίσει τις απελευθερωτικές δραστηριοποιήσεις και φυσικά δεν αφορά την κοινωνία αλλά εκκολαπτόμενες ή αναπτυσσόμενες τεχνικές επιβολής και περιχαράκωσης των κοινωνικών αγώνων όπου η αναρχία θα επιχειρηθεί να ευνουχιστεί και να μετατραπεί ακόμα μια φορά σε «αναρχισμό» για να αποτελέσει, σαν τέτοιος, το σκαλί για την επίτευξη των όποιων πολιτικών φιλοδοξιών.

Είναι κατοχυρωμένη εμπειρία μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες πως όποτε οι απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές περιχαρακώθηκαν στο όποιο κίνημα οδήγησαν στην πολιτική, σε αλισβερίσια με το κράτος και τα όργανά του και στην αποτυχία.

Η πολιτική δεν έχει καμιά σχέση με την αναρχία και τους απελευθερωτικούς αγώνες της κοινωνίας. Είναι μια τεχνική επιβολής που ταιριάζει μόνο σ' όσους επεξεργάζονται ή συγκαλύπτουν την σκλαβιά. Σαν τέτοια αφορά τους αναρχικούς μόνο στο βαθμό που «βαθυστόχαστες» αναλύσεις «επιχειρηματολογούν» εις βάρος της απελευθερωτικής και αντικρατικής δράσης. Όταν επιχειρείται να ε- που κρίνει πως στέκονται εμπόδιό του.

«Βαλτώματα», «κατακερματισμοί», «αδιέξοδα» κι άλλες παρόμοιες διατυπώσεις έρχονται να προβληθούν σαν ολοκληρωμένες απόψεις προκειμένου να υπάρξουν τα απαραίτητα προσχήματα για να επιχειρηθεί η πραγματοποίηση του πραγματικού βαλτώματος μέσα από τον ανοικονόμητο αχταρμά του λεγόμενου επαναστατικού κινήματος, το οποίο θα αποτελέσει τον εκτρωματικό καρπό ενός ζευγαρώματος ανάμεσα στον Μαρξισμό-Λενινισμό και την αναρχία, την εξουσία και την ελευθερία.

Αλλά, είναι διαπιστωμένο πως, τα εκτρώματα ακόμα κι αν επιζήσουν έχουν πολύ μικρή διάρκεια ζωής.

Φυσικά τα προσχήματα που χρησιμοποιούνται είναι πολλά. Όπως και οι μεθοδεύσεις. Ένα συνηθισμένο πρόσχημα είναι το ζήτημα της έκφρασης των διαφορετικών απόψεων. Φυσικά, οι αναρχικοί έχουν προχωρήσει πολύ μακρύτερα. Δεν στέκονται απλά στο ζήτημα της έκφρασης αλλά και στην υλοποίηση των διαφορετικών απόψεων, θεωρώντας αναφαίρετο δικαίωμα των αγωνιζόμενων να έχουν διαφορετικές πρακτικές αντιμετώπισης του κρατικού τέρατος.

Τα κινήματα (εκκολαπτόμενα ή μη) προσπαθούν να μοστράρουν την αποδοχή της διαφορετικής άποψης αλλά στην πράξη δεν τολμούν να αποδεχτούν και την ελάχιστη απόκλιση από όσα έχουν αποφασιστεί από το εκάστοτε «όργανο». Γιατί τα εκκολαπτόμενα κινήματα αλλά και όσα συγκροτη-

θούν διαπνέονται από τον συγκεντρωτισμό. Κίνημα χωρίς να επιβάλλεται και να ελέγχει δεν μπορεί να λειτουργήσει σαν τέτοιο. Μια από τις φροντίδες του είναι η συνεχής καταγγελία αυτού που στέκεται εμπόδιο στην ύπαρξη και τις επιδιώξεις του, της ανεξέλεγκτης κοινωνικής δράσης. Γιατί ένα κίνημα πρέπει να δείξει το πραγματικό του πρόσωπο σ' αυτούς με τους οποίους τακιμιάζει. Όσο για τις αποχρώσεις των καταγγελιών αυτές μπορούν να είναι είναι ποικίλες χωρίς όμως να χάσουν την ουσία τους ή να αποκλίνουν στο ελάχιστο απ' αυτήν.

Ένα κίνημα στην προσπάθεια του να επιτύχει τις απαραίτητες συγκλίσεις με διάφορα κομμάτια της κυριαρχίας ή εξουσιαστικές ομάδες δεν μπορεί παρά να ακολουθήσει το δρόμο της διαστρέβλωσης της κοινωνικής απελευθερωτικής άποψης και πρακτικής. Έτσι η κατάσταση της συνδιαλλαγής συγκαλύπτεται με διάφορα εφευρήματα και «μεγαλοφυείς» απόψεις.

Η αιτιολογία που προβάλλεται στηρίζεται στο «επιχείρημα» πως πρέπει να υπάρχει ταύτιση ανάμεσα στο ζήτημα για το οποίο γίνεται μια κινητοποίηση με τις απόψεις μιας μερίδας. Έτσι, για παράδειγμα, υποστηρίζεται πως εάν ένα συνδικάτο εργαζομένων δραστηριοποιηθεί για αυξήσεις θα πρέπει όλοι να υποστηρίζουν την μερικότητα μέσα στην οποία έχουν εγκλωβιστεί οι καταπιεζόμενοι και με τους όρους των θεσμισμένων μηχανισμών χειραγώγησης (συνδικάτα, σωματεία κλπ), ή πως η αλληλεγγύη προς ένα ρεφορμιστή που διώκεται από κάποιο κρατικό κτικές μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό, αλλά και στις επί μέρους δραστηριοποιήσεις (πορείες, συγκεντρώσεις, εκδηλώσεις κ.λπ), αλληλοκαλύπτονται σε σχέση με τον κοινό εχθρό, που είναι το κράτος και τα όργανά του και δεν «περιφρουρούνται» με την ανάπτυξη της εσωτερικής καταστολής.

Η περιφρούρηση σαν άποψη και πρακτική είναι βαθύτατα εξουσιαστική, βασισμένη στην περιχαράκωση, την προστασία της «γραμμής» και της αυθεντίας των ειδικών και των διεκπεραιωτών. Είναι πλατιά χρησιμοποιημένη από το κομουνιστικό κίνημα και οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι γνωρίζουν πολύ καλά τη σημασία της και την κατασταλτική της υφή.

Τα κινήματα, όμως και οι «κινηματίες» έχουν επιλέξει το δρόμο της καταστολής και τον εκδηλώνουν με ζήλο ξεπερνώντας μερικές φορές και τα όργανα του κράτους.

Ο συγκεντρωτισμός αυτός, που μια πτυχή του είναι τα όσα αναφέρουμε, διαστρεβλώνει συνειδητά τις κοινωνικές απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές των αναρχικών όταν προσποιείται με περίσσια «εξυπνάδα» ότι δεν καταλαβαίνει τους λόγους αποστασιοποίησης των αναρχικών σε κινήσεις συμπαράστασης ή κινητοποιήσεις που σχετίζονται με περίτεχνα πολιτικά νταραβέρια.

Από τα όσα ήδη εκτέθηκαν είναι φανερές οι σκοπιμότητες και η κατασταλτική δράση ενός κινήματος (εκκολαπτόμενου ή μη) σε σχέση με τις κοινωνικές απελευθερωτικές πρακτικές.

Η εδραίωση ενός κινήματος εξαρτάται ακόμα από την παροχή η κατοχύρωση της ηττοπάθειας (μέσω της προβαλλόμενης αριθμητικής αδυναμίας —γνωστό ποσοτικό πρόσχημα—) σε ό,τι αφορά τις κοινωνικές απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές και η προσπάθεια θεμελίωσης ενός «επαναστατικού κινήματος» όπου οι αναρχικές και οι απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές γενικότερα, θα βρίσκονται σε ένα διαρκή γύψο.

Φυσικά, οι δικτυώσεις (δίκτυα) οι οποίες αποτελούν το πρόσφατο «εφεύρημα» για την κατασκευή δομών εγκλωβιστικών των απελευθερωτικών δραστηριοτήτων, δεν έχουν καμιά ουσιαστική διαφορά από τα σχήματα που ήδη φτιάχτηκαν (π.χ. Αγγλία) και των οποίων η κατασκευή προωθείται και σε άλλες ευρωπαϊκές περιοχές. Αυτές οι δικτυώσεις αποτελούν την εξευγενισμένη ονομασία των δομών, που φυσικά δεν έχουν να κάνουν τίποτα περισσότερο από το να αποτελούν το δεκανίκι διατήρησης των συνθηκών υποταγής και εκμετάλλευσης. Δικτυώσεις που προστρέχουν να καλύψουν τα κενά της κατεστημένης συνδικαλιστικής (και εξουσιαστικής, βέβαια) τάξης πραγμάτων και να συντηρήσουν στους καταπιεσμένους την κρατιστική αυταπάτη για ένα «καλύτερο αύριο» μέσα στην εξουσιαστική αθλιότητα. Δίκτυα που λειτουργούν συμπληρωματικά κι όχι ανταγωνιστικά στο εξουσιαστικό παιχνίδι.

Είναι αυτονόητο, βέβαια, πως άλλοτε με ανοικτό τρόπο κι άλλοτε με μισόλογα εκείνο που προβάλλεται σαν λειτουργία αυτών των δομών και δικτύων είναι η δημοκρατία, η επικράτηση της πλειοψηφικής άποψης στις πρακτικές και έ- οι κραδασμοί από την ύπαρξη των αλληλοσυγκρουόμενων απόψεων —που με ανεύθυνο τρόπο παρουσιάζονται σαν την πεμπτουσία της πολυφωνίας— είναι αναπόφευκτη η προσφυγή στην πλειοψηφία και την μειοψηφία, στην ψηφοφορία η οποία αποτελεί ό,τι το πιο απομακρυσμένο και συνάμα ανταγωνιστικό προς την απελευθερωτική προοπτική.

Άλλωστε πως θα μπορούσε να υπάρξει ένα κίνημα χωρίς την ύπαρξη πλειοψηφιών και μειοψηφιών; Η κρατική κατάρα στους ανθρώπους παρουσιάζεται σαν το αποτελεσματικό μέσο διεξαγωγής «αγώνων». Όμως η αντιπροσώπευση, στην όποια της μορφή (δημοκρατία, άμεση δημοκρατία κλπ) ξερνάει την εγκατάλειψη.

Η όποια πλειοψηφική απόφαση δεν αποτελεί παρά την επικύρωση της υποταγής και την αναγόρευση του συγκεντρωτισμού σε καθοριστικό παράγοντα. Αυτά τα πράγματα δεν έχουν σχέση με την αναρχία. Γιατί αποτελούν στην καλύτερη περίπτωση Μαρξισμό. Μια εξουσιαστική πρόταση που όπως είπαμε το κράτος δεν την βλέπει με άσχημο μάτι.

Οι αναρχικοί και οι αγωνιζόμενοι για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση άνθρωποι δεν έχουν ανάγκη από όργανα, δομές, εργαλεία αντιπροσώπευσης και δίκτυα συντονισμού. Έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη στην δυνατότητα των ανθρώπων να οργανώνονται και να δραστηριοποιούνται στη βάση του κοινού απελευθερωτικού και αντικρατικού στόχου, χωρίς ενδιάμεσα παραπλανητικά «βήματα» και τσιριμόνιες.

του να επιτύχει τις απαραίτητες συγκλίσεις με διάφορα κομμάτια της κυριαρχίας ή εξουσιαστικές ομάδες δεν μπορεί παρά να ακολουθήσει το δρόμο της διαστρέβλωσης της κοινωνικής απελευθερωτικής άποψης και πρακτικής. Έτσι η κατάσταση της συνδιαλλαγής συγκαλύπτεται με διάφορα εφευρήματα και «μεγαλοφυείς» απόψεις.

Η αιτιολογία που προβάλλεται στηρίζεται στο «επιχείρημα» πως πρέπει να υπάρχει ταύτιση ανάμεσα στο ζήτημα για το οποίο γίνεται μια κινητοποίηση με τις απόψεις μιας μερίδας. Έτσι, για παράδειγμα, υποστηρίζεται πως εάν ένα συνδικάτο εργαζομένων δραστηριοποιηθεί για αυξήσεις θα πρέπει όλοι να υποστηρίζουν την μερικότητα μέσα στην οποία έχουν εγκλωβιστεί οι καταπιεζόμενοι και με τους όρους των θεσμισμένων μηχανισμών χειραγώγησης (συνδικάτα, σωματεία κλπ), ή πως η αλληλεγγύη προς ένα ρεφορμιστή που διώκεται από κάποιο κρατικό μηχανισμό θα πρέπει να κινείται μέσα στα όρια του ρεφορμισμού. Άν αυτό δεν έχει σαν στόχο του την κατάλυση κάθε ιδιαιτερότητας και δυνατότητας ανάπτυξης της συνολικής αντικρατικής δράσης τότε τι είναι;

Μέσα στην πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού έχει κατατεθεί και συνεχώς αναδεικνύεται, πως δεν είναι απαραίτητο για την ανάπτυξη της αλληλεγγύης ή της κοινωνικής δράσης η συνταύτιση με τους λόγους που προβάλλονται από τους «άμεσα ενδιαφερόμενους».

Μέσα στον κοινωνικό αγώνα δεν υπάρχουν άμεσα και έμμεσα ενδιαφερόμενοι. Η κατάθεση της ιδιαιτερότητας σε άποψη και πρακτική όχι μόνο είναι επιτρεπτή αλλά κάτι περισσότερο: Είναι αναγκαία.

[illegible]

πολύ καλά τη σημασία της και την κατασταλτική της υφή.

Τα κινήματα, όμως και οι «κινηματίες» έχουν επιλέξει το δρόμο της καταστολής και τον εκδηλώνουν με ζήλο ξεπερνώντας μερικές φορές και τα όργανα του κράτους.

Ο συγκεντρωτισμός αυτός, που μια πτυχή του είναι τα όσα αναφέρουμε, διαστρεβλώνει συνειδητά τις κοινωνικές απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές των αναρχικών όταν προσποιείται με περίσσια «εξυπνάδα» ότι δεν καταλαβαίνει τους λόγους αποστασιοποίησης των αναρχικών σε κινήσεις συμπαράστασης ή κινητοποιήσεις που σχετίζονται με περίτεχνα πολιτικά νταραβέρια.

Από τα όσα ήδη εκτέθηκαν είναι φανερές οι σκοπιμότητες και η κατασταλτική δράση ενός κινήματος (εκκολαπτόμενου ή μη) σε σχέση με τις κοινωνικές απελευθερωτικές πρακτικές.

Η εδραίωση ενός κινήματος εξαρτάται ακόμα από την παροχή εγγυήσεων νομιμοφροσύνης προς το κράτος. Αυτές οι εγγυήσεις άλλοτε γίνονται με απροκάλυπτο τρόπο κι άλλοτε συγκαλυμμένα (οπότε έχουμε μια ιδιότυπη νομιμοφροσύνη). Η παροχή τέτοιων εγγυήσεων είναι το σκαλοπάτι για την «αναγνώριση» τους από άλλες εξουσιαστικές γκρούπες, εφ' όσον, όπως είπαμε, το αλισβερίσι είναι δεδομένο και από κει και πέρα δημιουργούνται όλες οι προϋποθέσεις για την παραπέρα αποδοχή του κινήματος και των όποιων κινηματιών από το κράτος, σαν ενός κομματιού αντιπολίτευσης.

Εκεί όμως που ο συγκεντρωτισμός γίνεται [illegible]

καν (π.χ. Αγγλία) και των οποίων η κατασκευή προωθείται και σε άλλες ευρωπαϊκές περιοχές. Αυτές οι δικτυώσεις αποτελούν την εξευγενισμένη ονομασία των δομών, που φυσικά δεν έχουν να κάνουν τίποτα περισσότερο από το να αποτελούν το δεκανίκι διατήρησης των συνθηκών υποταγής και εκμετάλλευσης. Δικτυώσεις που προστρέχουν να καλύψουν τα κενά της κατεστημένης συνδικαλιστικής (και εξουσιαστικής, βέβαια) τάξης πραγμάτων και να συντηρήσουν στους καταπιεσμένους την κρατιστική αυταπάτη για ένα «καλύτερο αύριο» μέσα στην εξουσιαστική αθλιότητα. Δίκτυα που λειτουργούν συμπληρωματικά κι όχι ανταγωνιστικά στο εξουσιαστικό παιχνίδι.

Είναι αυτονόητο, βέβαια, πως άλλοτε με ανοικτό τρόπο κι άλλοτε με μισόλογα εκείνο που προβάλλεται σαν λειτουργία αυτών των δομών και δικτύων είναι η δημοκρατία, η επικράτηση της πλειοψηφικής άποψης στις πρακτικές και ένας αναβιωμένος μπολσεβικισμός. Γιατί προκειμένου να κατευναστούν και εν τέλει να ξεπεραστούν

ση, στην όποια της μορφή (δημοκρατία, άμεση δημοκρατία κλπ) ξερνάει την εγκατάλειψη.

Η όποια πλειοψηφική απόφαση δεν αποτελεί παρά την επικύρωση της υποταγής και την αναγόρευση του συγκεντρωτισμού σε καθοριστικό παράγοντα. Αυτά τα πράγματα δεν έχουν σχέση με την αναρχία. Γιατί αποτελούν στην καλύτερη περίπτωση Μαρξισμό. Μια εξουσιαστική πρόταση που όπως είπαμε το κράτος δεν την βλέπει με άσχημο μάτι.

Οι αναρχικοί και οι αγωνιζόμενοι για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση άνθρωποι δεν έχουν ανάγκη από όργανα, δομές, εργαλεία αντιπροσώπευσης και δίκτυα συντονισμού. Έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη στην δυνατότητα των ανθρώπων να οργανώνονται και να δραστηριοποιούνται στη βάση του κοινού απελευθερωτικού και αντικρατικού στόχου, χωρίς ενδιάμεσα παραπλανητικά «βήματα» και τσιριμόνιες.

Απέναντι στα εξουσιαστικά τερατουργήματα, των οποίων επιχειρείται η αναβίωση, οι αναρχικοί έ-

κάτα, σωματεία κλπ), ή πως η αλληλεγγύη προς ένα ρεφορμιστή που διώκεται από κάποιο κρατικό μηχανισμό θα πρέπει να κινείται μέσα στα όρια του ρεφορμισμού. Άν αυτό δεν έχει σαν στόχο του την κατάλυση κάθε ιδιαιτερότητας και δυνατότητας ανάπτυξης της συνολικής αντικρατικής δράσης τότε τι είναι;

Μέσα στην πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού έχει κατατεθεί και συνεχώς αναδεικνύεται, πως δεν είναι απαραίτητο για την ανάπτυξη της αλληλεγγύης ή της κοινωνικής δράσης η συνταύτιση με τους λόγους που προβάλλονται από τους «άμεσα ενδιαφερόμενους».

Μέσα στον κοινωνικό αγώνα δεν υπάρχουν άμεσα και έμμεσα ενδιαφερόμενοι. Η κατάθεση της ιδιαιτερότητας σε άποψη και πρακτική όχι μόνο είναι επιτρεπτή αλλά κάτι περισσότερο: Είναι αναγκαία.

Οι αναρχικοί στο βαθμό που θα επιλέξουν να συμβάλλουν με τις δικές τους δυνατότητες και απόψεις σε μια πραγματοποιούμενη δραστηριοποίηση δεν έχουν κανένα λόγο να συμπεριφερθούν δουλικά για να δείξουν πως είναι «καλά παιδιά», ούτε είναι διατεθειμένοι να υποταχθούν στις οποιεσδήποτε «γραμμές» και παρόμοιου είδους λογικές. Αυτά δεν είναι αναρχικές απόψεις και πρακτικές. Δεν είναι μέρος του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Είναι, τουλάχιστον, άκρατος ρεφορμισμός που έχει ντυθεί τον μανδύα της κοινωνικής δράσης.

Οι ιδιαίτερες απόψεις και πρα-

τικές πρακτικές.

Η εδραίωση ενός κινήματος εξαρτάται ακόμα από την παροχή εγγυήσεων νομιμοφροσύνης προς το κράτος. Αυτές οι εγγυήσεις άλλοτε γίνονται με απροκάλυπτο τρόπο κι άλλοτε συγκαλυμμένα (οπότε έχουμε μια ιδιότυπη νομιμοφροσύνη). Η παροχή τέτοιων εγγυήσεων είναι το σκαλοπάτι για την «αναγνώριση» τους από άλλες εξουσιαστικές γκρούπες, εφ' όσον, όπως είπαμε, το αλισβερίσι είναι δεδομένο και από κει και πέρα δημιουργούνται όλες οι προϋποθέσεις για την παραπέρα αποδοχή του κινήματος και των όποιων κινηματιών από το κράτος, σαν ενός κομματιού αντιπολίτευσης.

Εκεί όμως που ο συγκεντρωτισμός γίνεται ξεκάθαρος είναι στο ζήτημα των οργάνων και των δομών. Ένα κίνημα για να μπορέσει να ενεργήσει σαν τέτοιο χρειάζεται δομές και όργανα. Το ποιά ονομασία θα τους δώσουν δεν έχει και ιδιαίτερη σημασία όσο η ουσία. Βέβαια, θα πρέπει να επισημανθεί το γεγονός πως οι διάφορες ονομασίες δεν αποκλίνουν και πολύ από την ουσία. Οι μαζικές δομές, υπήρξαν το αναγκαίο θεωρητικό κατασκεύασμα μέσα από το οποίο επιχειρείται

μών και δικτύων είναι η δημοκρατία, η επικράτηση της πλειοψηφικής άποψης στις πρακτικές και ένας αναβιωμένος μπολσεβικισμός. Γιατί προκειμένου να κατευναστούν και εν τέλει να ξεπεραστούν

κρατικού στόχου, χωρίς ενδιάμεσα παραπλανητικά «βήματα» και τσιριμόνιες.

Απέναντι στα εξουσιαστικά τερατουργήματα, των οποίων επιχειρείται η αναβίωση, οι αναρχικοί έ-

χουν να προβάλλουν την πλούσια και ακαταμάχητη εμπειρία που υπάρχει μέσα από τους πολύχρονους αντικρατικούς αγώνες, ένα απόσταγμα εμπειριών και πρακτικών που οι ίδιοι οι καταπιεσμένοι άνθρωποι κατάθεσαν μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Όσοι βέβαια αισθάνονται χρόνιες «ελλείψεις κοινωνικής απεύθυνσης» σαφώς δεν παλεύουν για την αναρχία αλλά διακατέχονται από ένα μαρξισμό που ποτέ του δεν μπορεί να δεχτεί την απελευθερωτική κοινωνική δράση. Η ουσιαστική απουσία από τους κοινωνικούς αγώνες δεν μπορεί να καλύπτεται από θεωρητικά κατασκευάσματα περί ελλειμμάτων, βαλτωμάτων και άλλων παρόμοιων δικαιολογιών. Η πραγματικότητα της συνεχούς αντικρατικής δράσης των αναρχικών και των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας δεν αφήνει τέτοια περιθώρια. Για τους αναρχικούς δεν υπάρχει «κοινωνική απεύθυνση», υπάρχει κοινωνική πρακτική που δεν έχει καμιά σχέση με εκπτώσεις λόγου και δράσης, με σαλιαρίσματα για αιτήματα και με διαμεσολαβητές.

Η μαζικότητα στην οποία αποβλέπει ένα κίνημα και η επιδίωξη της στήριξής του από ένα ευρύ περίγυρο στοχεύει στην κατασκευή ενός κράματος ακολουθητών που βολεύουν την αδρανοποίηση τους και επιχειρηματολογούν τη δράση τους γραφόμενοι απλώς στα κιτάπια ενός τέτοιου κινήματος.

Ένα τέτοιο οργανωτίστικο σχήμα σίγουρα δεν λειτουργεί επικίνδυνα για το κράτος απ' τη στιγμή που δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε δράση αλλά ενεργεί εγκλωβιστικά ως προς τις υγιείς κοινωνικές πρακτικές.

Αντίθετα σ' όλα αυτά η οργάνωση των αναρχικών αποτελεί μια σύνθεση επιθυμιών και απόψεων των ατόμων που την αποτελούν. Σέβεται την ιδιαιτερότητα του κάθε ατόμου και δεν την ποδοπατά με τις πλειοψηφίες των κάθε είδους οργάνων.

Η φύση τέτοιων κατασκευασμάτων βασίζεται περισσότερο στην τεχνική διαχείρισης και αντιπροσώπευσης και όχι στις πραγματικές συνθήκες και ανάγκες των αγωνιζόμενων και φυσικά δεν έχουν σχέση με την αναρχία.

Σύμφωνα με την παρούσα πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και με την γενικότερη αναρχική θεώρηση και εμπειρία, η διαμόρφωση αναρχικών ομάδων και συλλογικοτήτων που θα διατηρούν την αυθεντικότητά τους στην σύνθεση των απόψεων και πρακτικών που θα καταθέτουν μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό είναι κάτι περισσότερο από απαραίτητη, ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ.

Αυτό τον υγιή και βασικότατο παράγοντα για τον κοινωνικό αγώνα και την απελευθερωτική πρακτική και προοπτική δεν είναι ικανές να τον εξαλείψουν οι όποιες παραπλανητικές και παραπλανημένες θεωρητικές κατασκευές και αναδρομές σε αποτυχημένα και ευνουχιστικά της ανατρεπτικής εξεγερτικής διάθεσης και πρακτικής πρότυπα.

Οι αναρχικοί όντας ζωντανό και αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνίας και του αγώνα για την απελευθέρωσή της, από το κράτος και κάθε μορφής τυραννία, είναι ικανοί να αντιλαμβάνονται όλα όσα επεξεργάζονται οι κρατιστές και να τα αντιμετωπίζουν με την ευθύτητα και την δυναμική την οποία ανέκαθεν εκφράζουν όσοι δεν φοβούνται την ελευθερία.

Δεν είναι διατεθειμένοι —όπως δεν το έκαναν μέχρι τώρα— να συνεργαστούν με την οποιαδήποτε πτυχή της εξουσίας ή και με τις εκφράσεις της.

Οι αναρχικοί δεν είναι διατεθειμένοι με την σιωπή τους να συγκαλύπτουν άθλιες απόψεις και πρακτικές που ντύνονται τον μανδύα της απελευθερωτικής θεωρίας και πρακτικής. Γιατί τόσο οι ίδιοι όσο και οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι δεν βρίσκονται δύο χιλιετίες πίσω από άποψη εμπειριών και θεωρήσεων, αλλά βρίσκονται πολλές χιλιετίες μπροστά και έχουν πλούσια αποθέματα δυνατοτήτων.

Όσοι κλείνουν τα μάτια μπροστά στην κοινωνική απελευθέρωση και ακόμα περισσότερο προβάλλουν εμπόδια στην ανάπτυξη α-

Η ΜΟΡΦΩΣΗ ΑΥΤΗ ΜΟΙΡΑΖΕΙ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ...

Το σχολείο είναι ένας από τους πλέον καταπιεστικούς θεσμούς και μηχανισμούς που συνδέεται φυσικά και με τους υπόλοιπους (οικογένεια, στρατός, εκκλησία, μισθωτή σκλαβιά). Σε συνεργασία με αυτούς στοχεύει στο μυαλό των ανθρώπων, χρησιμοποιώντας τη μέθοδο της πλύσης εγκεφάλου, ώστε να τους μετατρέψει σε υποταγμένα όντα-εργαλεία, έτοιμα να πιστέψουν στην ψεύτικη ελευθερία που προωθεί η δημοκρατία, να υπηρετήσουν πιστά τη μαμά-πατρίδα, να δουλέψουν σαν σκυλιά στην υπηρεσία του κεφάλαιου και φυσικά πάντα με την πίστη στο θεό-πατέρα όλων, «προστάτη του καθένα».

Απ' την άλλη κάποιοι θα συνεχίσουν το έργο τους:

Θα γίνουν αφεντικά, θα εξαπατήσουν τους άλλους με τα ίδια και χειρότερα μέσα, θα διαιωνίσουν το ψέμα, θα στηρίξουν και θα προωθήσουν τη ρουφιανιά, το γλύψιμο, την υποταγή, την τυφλή υπακοή.

Όλοι αυτοί που υπηρετούν το θεσμό του σχολείου (καθηγητές-διευθυντές) —που

σματα περί ελλειμμάτων, βαλτωμάτων και άλλων παρόμοιων δικαιολογιών. Η πραγματικότητα της συνεχούς αντικρατικής δράσης των αναρχικών και των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας δεν

δυνα για το κράτος απ' τη στιγμή που δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε δράση αλλά ενεργεί εγκλωβιστικά ως προς τις υγιείς κοινωνικές πρακτικές.

Αντίθετα σ' όλα αυτά η οργάνωρία, η διαμόρφωση αναρχικών ομάδων και συλλογικοτήτων που θα διατηρούν την αυθεντικότητά τους στην σύνθεση των απόψεων και πρακτικών που θα καταθέτουν μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό να αντιλαμβάνονται όλα όσα επεξεργάζονται οι κρατιστές και να τα αντιμετωπίζουν με την ευθύτητα και την δυναμική την οποία ανέκαθεν εκφράζουν όσοι δεν φοβούνται την ελευθερία.

Δεν είναι διατεθειμένοι —όπως δεν το έκαναν μέχρι τώρα— να συνεργαστούν με την οποιαδήποτε πτυχή της εξουσίας ή και με τις εκφράσεις της.

Οι αναρχικοί δεν είναι διατεθειμένοι με την σιωπή τους να συγκαλύπτουν άθλιες απόψεις και πρακτικές που ντύνονται τον μανδύα της απελευθερωτικής θεωρίας και πρακτικής. Γιατί τόσο οι ίδιοι όσο και οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι δεν βρίσκονται δύο χιλιετίες πίσω από άποψη εμπειριών και θεωρήσεων, αλλά βρίσκονται πολλές χιλιετίες μπροστά και έχουν πλούσια αποθέματα δυνατοτήτων.

Όσοι κλείνουν τα μάτια μπροστά στην κοινωνική απελευθέρωση και ακόμα περισσότερο προβάλλουν εμπόδια στην ανάπτυξη απελευθερωτικών απόψεων και πρακτικών έχουν το βάρος και την ευθύνη των αποφάσεων και των επιλογών τους.

Κανείς δεν μπορεί να θεωρηθεί αμέτοχος των απόψεων και των πρακτικών στις οποίες συμμετέχει και υποστηρίζει. Γι' αυτό και η οποιαδήποτε «ανευθυνοϋπευθυνότητα» δεν ισχύει σε σχέση με τον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Η ζωή και η ελευθερία των ανθρώπων δεν είναι τζόγος, δεν είναι παιχνιδάκι για να μπορούν να διασκεδάζουν οι κάθε είδους «νεόκοποι ή παλαίμαχοι» ιδιοκτήτες ή «ειδήμονες του χώρου» προσποιούμενοι στις δύσκολες στιγμές την άγνοια, την καλή πρόθεση ή την μωρία.

Τώρα, *«γιγνώσκετε γαρ τας οδούς, ίνα μη τας ατραπούς ορέγησθε»* **(=γνωρίζετε πολύ καλά τους πλα-**

Η ΜΟΡΦΩΣΗ ΑΥΤΗ ΜΟΙΡΑΖΕΙ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ...

Το σχολείο είναι ένας από τους πλέον καταπιεστικούς θεσμούς και μηχανισμούς που συνδέεται φυσικά και με τους υπόλοιπους (οικογένεια, στρατός, εκκλησία, μισθωτή σκλαβιά). Σε συνεργασία με αυτούς στοχεύει στο μυαλό των ανθρώπων, χρησιμοποιώντας τη μέθοδο της πλύσης εγκεφάλου, ώστε να τους μετατρέψει σε υποταγμένα όντα-εργαλεία, έτοιμα να πιστέψουν στην ψεύτικη ελευθερία που προωθεί η δημοκρατία, να υπηρετήσουν πιστά τη μαμά-πατρίδα, να δουλέψουν σαν σκυλιά στην υπηρεσία του κεφάλαιου και φυσικά πάντα με την πίστη στο θεό-πατέρα όλων, «προστάτη του καθένα».

Απ' την άλλη κάποιοι θα συνεχίσουν το έργο τους:

Θα γίνουν αφεντικά, θα εξαπατήσουν τους άλλους με τα ίδια και χειρότερα μέσα, θα διαιωνίσουν το ψέμα, θα στηρίξουν και θα προωθήσουν τη ρουφιανιά, το γλύψιμο, την υποταγή, την τυφλή υπακοή.

Όλοι αυτοί που υπηρετούν το θεσμό του σχολείου (καθηγητές-διευθυντές) —που με τη σειρά του υπηρετεί το σύνολο των θεσμών, το κράτος,— κάνουν και θα κάνουν τα πάντα, για να εμποδίσουν κάθε μορφή αντίστασης μέσα στο χώρο του σχολείου, είτε αυτή είναι ατομική και προσωπική είτε συλλογική και γενικευμένη.

Μην ξεχνάμε ότι σε προηγούμενες καταλήψεις μαθητές έχουν συλληφθεί για φθορές και εκκρεμούν ακόμα δίκες. Μην ξεχνάμε τις επεμβάσεις μπάτσων στα σχολεία με σκοπό να σπάσουν τις καταλήψεις και να τιμωρήσουν τους υπαίτιους. Και τέλος ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΜΕ τον ξυλοδαρμό των μαθητών της πορείας του Γενάρη 1995 για τη δολοφονία του καθηγητή Τεμπονέρα και τη σύλληψη και εξακολουθούμενη κράτηση του μαθητή Νίκου Καραντζά.

Για όλους αυτούς τους λόγους ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ να μπούμε στο σχολείο με τον τρόπο που θέλουν οι καθηγητές και διευθυντές μας.

Συνειδητά ΔΕΝ ΕΠΙΛΕΓΟΥΜΕ ΛΟΓΙΚΕΣ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ για υλικοτεχνική υποδομή κ.λπ., γιατί πολύ απλά δεν θέλουμε να ΒΟΗΘΗΣΟΥΜΕ στον ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ του εκπαιδευτικού συστήματος, δίνοντάς του τη δυνατότητα να μας λοβοτομεί πιο αποτελεσματικά.

ΚΛΕΙΣΑΜΕ λοιπόν το σχολείο και θα το διαχειρστούμε με τον τρόπο που θέλουμε εμείς.

Ίσως δεν είμαστε ακόμα τόσοι πολλοί ώστε ν' αλλάξουμε τον κόσμο, αλλά ξέρουμε πως αξίζει και μπορούμε να προσπαθήσουμε.

γλύψιμο, την υποταγή, την τυφλή υπακοή.

Όλοι αυτοί που υπηρετούν το θεσμό του σχολείου (καθηγητές-διευθυντές) —που με τη σειρά του υπηρετεί το σύνολο των θεσμών, το κράτος,— κάνουν και θα κάνουν τα πάντα, για να εμποδίσουν κάθε μορφή αντίστασης μέσα στο χώρο του σχολείου, είτε αυτή είναι ατομική και προσωπική είτε συλλογική και γενικευμένη.

Μην ξεχνάμε ότι σε προηγούμενες καταλήψεις μαθητές έχουν συλληφθεί για φθορές και εκκρεμούν ακόμα δίκες. Μην ξεχνάμε τις επεμβάσεις μπάτσων στα σχολεία με σκοπό να σπάσουν τις καταλήψεις και να τιμωρήσουν τους υπαίτιους. Και τέλος ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΜΕ τον ξυλοδαρμό των μαθητών της πορείας του Γενάρη 1995 για τη δολοφονία του καθηγητή Τεμπονέρα και τη σύλληψη και εξακολουθούμενη κράτηση του μαθητή Νίκου Καραντζά.

Για όλους αυτούς τους λόγους ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ να μπούμε στο σχολείο με τον τρόπο που θέλουν οι καθηγητές και διευθυντές μας.

Συνειδητά ΔΕΝ ΕΠΙΛΕΓΟΥΜΕ ΛΟΓΙΚΕΣ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ για υλικοτεχνική υποδομη κ.λπ., γιατί πολύ απλά δεν θέλουμε να ΒΟΗΘΗΣΟΥΜΕ στον ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ του εκπαιδευτικού συστήματος, δίνοντάς του τη δυνατότητα να μας λοβοτομεί πιο αποτελεσματικά.

ΚΛΕΙΣΑΜΕ λοιπόν το σχολείο και θα το διαχειρστούμε με τον τρόπο που θέλουμε εμείς.

Ίσως δεν είμαστε ακόμα τόσοι πολλοί ώστε ν' αλλάξουμε τον κόσμο, αλλά ξέρουμε πως αξίζει και μπορούμε να προσπαθήσουμε.

— Να μην αφήσουμε κανέναν να κλέβει τη ζωή μας πασάροντάς μας ψεύτικη γνώση.
— Να οργανωθούμε και να αντισταθούμε στα σχέδιά τους.
— Να στηρίξουμε τις καταλήψεις.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΜΑΘΗΤΗ ΝΙΚΟ ΚΑΡΑΝΤΖΑ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ!

Καταληψίες μαθητές
29ου Αθηνών

στά στην κοινωνική απελευθέρωση και ακόμα περισσότερο προβάλλουν εμπόδια στην ανάπτυξη απελευθερωτικών απόψεων και πρακτικών έχουν το βάρος και την ευθύνη των αποφάσεων και των επιλογών τους.

Κανείς δεν μπορεί να θεωρηθεί αμέτοχος των απόψεων και των πρακτικών στις οποίες συμμετέχει και υποστηρίζει. Γι' αυτό και η οποιαδήποτε «ανευθυνοϋπευθυνότητα» δεν ισχύει σε σχέση με τον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Η ζωή και η ελευθερία των ανθρώπων δεν είναι τζόγος, δεν είναι παιχνιδάκι για να μπορούν να διασκεδάζουν οι κάθε είδους «νεόκοποι ή παλαίμαχοι» ιδιοκτήτες ή «ειδήμονες του χώρου» προσποιούμενοι στις δύσκολες στιγμές την άγνοια, την καλή πρόθεση ή την μωρία.

Τώρα, «*γιγνώσκετε γαρ τας οδούς, ίνα μη τας ατραπούς ορέγησθε*» **(=γνωρίζετε πολύ καλά τους πλατείς δρόμους, ώστε να μην λιγουρεύεστε τα μονοπάτια).**

χαφιεδισμός και χαφιεδολογία

ΕΧΕΙ ειπωθεί επανειλημμένα, ότι το Κράτος, αλλά και κάθε οργανωμένη και δομημένη έκφραση της κυριαρχίας γενικότερα, επιστρατεύει μια πληθώρα μεθόδων στην προσπάθεια του ν' ανταπεξέλθει στην πραγματικότητα του Κοινωνικού Πολέμου.

Κάθε μέθοδος που επιλέγεται από την πλευρά του Κράτους και των υποστηρικτών του, κατ' αρχήν, δεν αποτελεί κατ' ανάγκην ένα θεσμό, ούτε καν μάλιστα μια δομή. Φυσικά οποιαδήποτε κρατική μέθοδος δεν έρχεται ν' αναιρέσει ή ν' αμφισβητήσει τους διάφορους νόμους, θεσμούς και μηχανισμούς των κυρίαρχων.

Αντίθετα κάθε επιλεγμένη κρατική μέθοδος αποτελεί μια κίνηση, άλλοτε αμυντική και άλλοτε επιθετική, που στοχεύει να καλύψει τις τρέχουσες ανάγκες των κρατιστών, καθώς και την αδυναμία των νόμων, των θεσμών και των όποιων πλαστη εξομοίωση τους με τον χαφιεδισμό και την χαφιεδολογία. Όλοι αυτοί που έχουν εντρυφήσει σ' αυτή τη μέθοδο, οι κρατιστές και τα τσιράκια τους, έχουν λάβει σοβαρά υπ' όψη τους δυο πράγματα.

Καταρχήν την πηγαία κοινωνική αποστροφή για την κάθε είδους ρουφιανιά και για τους ίδιους τους ρουφιάνους. Όπως επίσης και την κοινωνική άρνηση υπόθαλψης ενός καταδότη, έμμισθου ή μη (δεν έχει και μεγάλη διαφορά) και δικαιολόγησης του.

Υπάρχει όμως και κάτι ακόμα. Η πραγματικότητα του Κοινωνικού Πολέμου, που είναι ασίγαστος, δεν έχει αφήσει ούτε στιγμή σε ησυχία τους Κυρίαρχους. Οι προσπάθειες τους να λασπώσουν τους αγώνες εναντίον τους δείχνουν και το τρόμο τους απέναντι στις έμπρακτα εκφραζόμενες διαθέσεις για Ελευθερία και ζωή που δεν μπόρεσαν να τε του προσφέρεται η δυνατότητα και σε οποιαδήποτε άλλη οργανωμένη προσπάθεια που βρίσκεται απέναντι του.

Φυσικά οι άνθρωποι που αγωνίζονται με διάφορους τρόπους και μέσα ενάντια στην κρατική κτηνωδία βρίσκουν και τους αντίστοιχους τρόπους και μέσα για να προστατεύονται και ν' αντιπαρέρχονται στην συγκεκριμένη κρατική επιδίωξη. Για τους αναρχικούς αυτοί οι τρόποι και τα μέσα σε καμία περίπτωση δεν βρίσκονται σ' αντιδιαστολή με την συνολική αντικρατική τους θεώρηση και πρακτική.

Αυτό όμως δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι ενστερνίζονται οποιαδήποτε χαλαρότητα ή χαζοχαρούμενη ελευθεριακή ανεμελιά στην κοινωνική τους δράση. Αντίθετα η οργανωμένη δράση, η συνέχεια, η συνέπεια και η σταθερότητα με τις οποίες μπορούν να συμβάλλουν οι αναρχικοί ως οργανωμένες συλλογικότητες στον πόλεμο ενάντια στο Κράτος, είναι ταυτόχρονα και τα στοιχεία που μπορούν να τους θωρακίζουν από διάφορες κρατικές επιβουλές.

Οι εμπειρίες και οι εκτιμήσεις έχει καταστροφικά αποτελέσματα για όσους θεωρούν ότι αγωνίζονται ενάντια στο Κράτος. Δεν είναι καθόλου τυχαίο σ' αυτές τις περιπτώσεις ότι καθοριστικό ρόλο παίζουν οι παρεϊστικες σχέσεις που αναπτύσσονται και οι οποίες πολύ εύκολα μεταβάλλονται σε σχέσεις εξάρτησης και ελέγχου προσώπων και καταστάσεων. Το Κράτος όπως είναι φυσικό δεν μένει απλός θεατής και γνώστης παρόμοιων καταστάσεων, όταν μάλιστα του δίνονται και οι ανάλογες ευκαιρίες. Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους, μα και για πολλούς άλλους ακόμη, οι αναρχικές συλλογικότητες και η δυνατότητα ελεύθερης και αβίαστης συνεργασίας μεταξύ τους αποτελούν εμπόδιο και σοβαρό πρόσκομμα στην επιβολή των όποιων κρατικών σχεδίων και κρατιστικών πολυποίκιλων ελέγχων.

Οι κρατικές επιδιώξεις λοιπόν και μεθοδεύσεις για διάβρωση και για τον έλεγχο κοινωνικών πρακτικών και απόψεων πρέπει σαφώς να λαμβάνονται υπ' όψη από τον καθένα.

Το γεγονός αυτό όμως δεν δικαιολογεί την έμμονη και αποκλειστική ενασχόληση στην οποία επιδίδονται ορισμένοι και την ιδεολογικοποίηση της αδράνειας, της παραίτησης και εν τέλει της εχθρότητας σε κοινωνικές πρακτικές. Και αναφερόμαστε βέβαια στους ουκ ολίγους κατά καιρούς πρώην αγωνιστές και νυν «αηδιασμένους γνώστες και ειδήμονες» του λεγόμενου χώρου. Η παραφιλολογία, η ατέρμονη κινδυνολογία, η λάσπη και η κατασυκοφάντηση μέσα από την τεχνική της γενί-

χαφιεδισμός και χαφιεδολογία

μους, θεσμούς και μηχανισμούς των κυρίαρχων.

Αντίθετα κάθε επιλεγμένη κρατική μέθοδος αποτελεί μια κίνηση, άλλοτε αμυντική και άλλοτε επιθετική, που στοχεύει να καλύψει τις τρέχουσες ανάγκες των κρατιστών, καθώς και την αδυναμία των νόμων, των θεσμών και των όποιων μηχανισμών τους να ορίζουν και να καθοδηγούν καθολικά τις ζωές των καταπιεσμένων. Το γεγονός αυτό όμως δεν σημαίνει ότι μια κρατική μέθοδος που στρέφεται ενάντια σ' όσους αγωνίζονται, αλλά και γενικότερα στην κοινωνία, δεν μπορεί μέσα από μια πορεία ν' αναδείξει συγκεκριμένες θεσμοθετήσεις και δομήσεις.

Αυτό συνήθως ως κρατικός στόχος διαφαίνεται και προαναγγέλλεται από τη συχνή και έντονη χρησιμοποίηση μιας κρατικής μεθόδου. Προαναγγέλλεται ακόμα και από διάφορες κρατιστικές τεχνικές που αποσκοπούν να επιδείξουν κάποια «κοινωνική» αποδοχή της, ή απλά μια ανοχή στην επιβολή της.

Αλλά ας γίνουμε πιο συγκεκριμένοι. Ανέκαθεν μια από τις σημαντικές επιδιώξεις των κρατιστών

Πολέμου, που είναι ασίγαστος, δεν έχει αφήσει ούτε στιγμή σε ησυχία τους Κυρίαρχους. Οι προσπάθειες τους να λασπώσουν τους αγώνες εναντίον τους δείχνουν και το τρόμο τους απέναντι στις έμπρακτα εκφραζόμενες διαθέσεις για Ελευθερία και ζωή που δεν μπόρεσαν να ξεριζώσουν από τη φύση των ανθρώπων. Η Ανθρωπινότητα της Εξέγερσης και της κοινωνικής αλληλεγγύης δεν μπόρεσε να τσαλαπατηθεί από τους ειδικούς του Κράτους, όποια μέθοδο κι αν έχουν χρησιμοποιήσει. Δεν μπόρεσε να μετρηθεί ποσοτικά γιατί δεν χώρεσε ποτέ σε κανένα τσουβάλι. Δεν μπόρεσε να ξεπουληθεί από τους διάφορους επιστάτες της Επανάστασης σε κανένα εξουσιαστικό παζάρι, γιατί δεν μπορούν να εγγυηθούν οι δύσμοιροι παρά μόνο για την ελεγχόμενη φάρα τους.

Αυτοί λοιπόν οι αγώνες ενάντια στο Κράτος και την τυραννία του προσπαθιέται να βαπτιστούν ως «ύποπτοι» και «κατευθυνόμενοι».

Δεν αρνούμαστε βέβαια, άλλωστε υπάρχουν και ιστορικά παραδείγματα, ότι το Κράτος και οι μηχανισμοί του έχουν χρησιμοποιή-

Αυτό όμως δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι ενστερνίζονται οποιαδήποτε χαλαρότητα ή χαζοχαρούμενη ελευθεριακή ανεμελιά στην κοινωνική τους δράση. Αντίθετα η οργανωμένη δράση, η συνέχεια, η συνέπεια και η σταθερότητα με τις οποίες μπορούν να συμβάλλουν οι αναρχικοί ως οργανωμένες συλλογικότητες στον πόλεμο ενάντια στο Κράτος, είναι ταυτόχρονα και τα στοιχεία που μπορούν να τους θωρακίζουν από διάφορες κρατικές επιβουλές.

Οι εμπειρίες και οι εκτιμήσεις που πάντα υπάρχουν και απορρέουν από την κοινωνική δράση είναι λειτουργικό να παίρνονται συνεχώς υπ'όψη από εκείνους που αγωνίζονται και να εμπλουτίζουν με διάφορους τρόπους τις δυνατότητες οργάνωσης τους. Η αδιαφορία που πολλές φορές επιδεικνύεται τόσο στην οργανωμένη διάσταση της δράσης, όσο και στην δημιουργική οικειοποίηση κοινωνικών εμπειριών δεν είναι, δυστυχώς, πολλές φορές ανώδυνη.

Και για να το πούμε έξω από τα δόντια. Οσοι δεν οργανώνονται και δεν βασίζονται στις δικές τους δυνάμεις και δυνατότητες, ώστε ν' αυτοπροσδιορίζουν τη συμμετοχή τους στον Κοινωνικό Πόλεμο, ήταν είναι και θα είναι ευάλωτοι σε κρατικές ή κρατιστικές μεθοδεύσεις και εγκλωβισμούς.

Και όπως γίνεται κατανοητό

στης συνεργασίας μεταξύ τους αποτελούν εμπόδιο και σοβαρό πρόσκομμα στην επιβολή των όποιων κρατικών σχεδίων και κρατιστικών πολυποίκιλων ελέγχων.

Οι κρατικές επιδιώξεις λοιπόν και μεθοδεύσεις για διάβρωση και για τον έλεγχο κοινωνικών πρακτικών και απόψεων πρέπει σαφώς να λαμβάνονται υπ' όψη από τον καθένα.

Το γεγονός αυτό όμως δεν δικαιολογεί την έμμονη και αποκλειστική ενασχόληση στην οποία επιδίδονται ορισμένοι και την ιδεολογικοποίηση της αδράνειας, της παραίτησης και εν τέλει της εχθρότητας σε κοινωνικές πρακτικές. Και αναφερόμαστε βέβαια στους ουκ ολίγους κατά καιρούς πρώην αγωνιστές και νυν «αηδιασμένους γνώστες και ειδήμονες» του λεγόμενου χώρου. Η παραφιλολογία, η ατέρμονη κινδυνολογία, η λάσπη και η κατασυκοφάντηση μέσα από την τεχνική της γενίκευσης και της ισοπέδωσης είναι ενδεικτικές του σκουληκιάσματος τέτοιων κύκλων. Το Κράτος ποτέ δεν άφησε ανεκμετάλλευτα τα ξεράσματα κάθε παρόμοιου συρφετού. Αντίθετα τα πριμοδότησε και τα χρησιμοποίησε με την κάθε ευκαιρία που είχε και ανάλογα με τις διάφορες αναγκαιότητες που του προέκυπταν.

Από την πλευρά μας έχουμε να ξεκαθαρίσουμε για μια ακόμη φορά το εξής: είναι άλλο πράγμα ν' αντιπαρέρχεσαι με την κοινωνική δράση ενάντια στο Κράτος και τις όποιες προσπάθειες διάβρωσης και ελέγχου μεθοδεύουν οι οποιοιδήποτε εξουσιαστές. Είναι άλλο πράγμα να πολεμάς τους οποιουσδήποτε διαύλους, που στήνονται επιβοηθητικά στις διάφορες κρατιστικές μεθοδεύσεις, με όρους κοινωνικού αγώνα. Είναι άλλο πράγμα

τική, που στοχεύει να καλύψει τις τρέχουσες ανάγκες των κρατιστών, καθώς και την αδυναμία των νόμων, των θεσμών και των όποιων μηχανισμών τους να ορίζουν και να καθοδηγούν καθολικά τις ζωές των καταπιεσμένων. Το γεγονός αυτό όμως δεν σημαίνει ότι μια κρατική μέθοδος που στρέφεται ενάντια σ' όσους αγωνίζονται, αλλά και γενικότερα στην κοινωνία, δεν μπορεί μέσα από μια πορεία ν' αναδείξει συγκεκριμένες θεσμοθετήσεις και δομήσεις.

Αυτό συνήθως ως κρατικός στόχος διαφαίνεται και προαναγγέλλεται από τη συχνή και έντονη χρησιμοποίηση μιας κρατικής μεθόδου. Προαναγγέλλεται ακόμα και από διάφορες κρατιστικές τεχνικές που αποσκοπούν να επιδείξουν κάποια «κοινωνική» αποδοχή της, ή απλά μια ανοχή στην επιβολή της.

Αλλά ας γίνουμε πιο συγκεκριμένοι. Ανέκαθεν μια από τις σημαντικές επιδιώξεις των κρατιστών και των οργάνων τους ήταν και είναι ν' αλλοιώσουν το χαρακτήρα και ν' αποδυναμώσουν την αξιοπιστία και τη βαρύτητα των κοινωνικών απελευθερωτικών πρακτικών και απόψεων. Μια γνωστή και χιλιοχρησιμοποιημένη κρατική μέθοδος στην κατεύθυνση αυτή αποτελεί και η προσπάθεια ταύτισης των αγώνων για την κοινωνική απελευθέρωση με καταστάσεις και ανθρώπους που ελέγχονται, καθοδηγούνται ή απλά σχετίζονται με Ομάδες Εξουσίας. Η κρατική αυτή μέθοδος περιλαμβάνει την προσπάθεια εξουδετέρωσης των κοινωνικών αγώνων και με την επί-

νες ενάντιον τους δείχνουν και το τρόμο τους απέναντι στις έμπρακτα εκφραζόμενες διαθέσεις για Ελευθερία και ζωή που δεν μπόρεσαν να ξεριζώσουν από τη φύση των ανθρώπων. Η Ανθρωπινότητα της Εξέγερσης και της κοινωνικής αλληλεγγύης δεν μπόρεσε να τσαλαπατηθεί από τους ειδικούς του Κράτους, όποια μέθοδο κι αν έχουν χρησιμοποιήσει. Δεν μπόρεσε να μετρηθεί ποσοτικά γιατί δεν χώρεσε ποτέ σε κανένα τσουβάλι. Δεν μπόρεσε να ξεπουληθεί από τους διάφορους επιστάτες της Επανάστασης σε κανένα εξουσιαστικό παζάρι, γιατί δεν μπορούν να εγγυηθούν οι δύσμοιροι παρά μόνο για την ελεγχόμενη φάρα τους.

Αυτοί λοιπόν οι αγώνες ενάντια στο Κράτος και την τυραννία του προσπαθιέται να βαπτιστούν ως «ύποπτοι» και «κατευθυνόμενοι».

Δεν αρνούμαστε βέβαια, άλλωστε υπάρχουν και ιστορικά παραδείγματα, ότι το Κράτος και οι μηχανισμοί του έχουν χρησιμοποιήσει πολλές φορές και με πολλούς τρόπους χαφιέδες, ένστολους και μη, καταδότες, πληροφοριοδότες και συνεργάτες διάφορων ειδών και προελεύσεων.

Οπως επίσης ανέκαθεν είναι γεγονός ότι το Κράτος παράλληλα προσπαθεί να επιβάλλει στην κοινωνία την συμμετοχή της και την ποικιλόμορφη αποδοχή του χαφιεδισμού και την λεγόμενης «συνεργασίας με τις Αρχές». Εχουμε λοιπόν από την πλευρά του Κράτους την επιδίωξη να διεισδύει με ρουφιάνους σε κινητοποιήσεις, συγκεντρώσεις, ανοιχτές κοινωνικές δραστηριοποιήσεις, αλλά και όπο-

ταυτόχρονα και τα στοιχεία που μπορούν να τους θωρακίζουν από διάφορες κρατικές επιβουλές.

Οι εμπειρίες και οι εκτιμήσεις που πάντα υπάρχουν και απορρέουν από την κοινωνική δράση είναι λειτουργικό να παίρνονται συνεχώς υπ'όψη από εκείνους που αγωνίζονται και να εμπλουτίζουν με διάφορους τρόπους τις δυνατότητες οργάνωσης τους. Η αδιαφορία που πολλές φορές επιδεικνύεται τόσο στην οργανωμένη διάσταση της δράσης, όσο και στην δημιουργική οικειοποίηση κοινωνικών εμπειριών δεν είναι, δυστυχώς, πολλές φορές ανώδυνη.

Και για να το πούμε έξω από τα δόντια. Οσοι δεν οργανώνονται και δεν βασίζονται στις δικές τους δυνάμεις και δυνατότητες, ώστε ν' αυτοπροσδιορίζουν τη συμμετοχή τους στον Κοινωνικό Πόλεμο, ήταν είναι και θα είναι ευάλωτοι σε κρατικές ή κρατιστικές μεθοδεύσεις και εγκλωβισμούς.

Και όπως γίνεται κατανοητό δεν υπενθυμίζουμε απλά ότι η αποδοχή του ρόλου του ανήμπορου ακολουθητή οποιουδήποτε θιασώτη της πολιτικής και της καθοδήγησης δεν ταιριάζει στους αναρχικούς. Ούτε απλά τονίζουμε ότι η επιβεβαίωση των οργανωμένων δυνατοτήτων και προσπαθειών από τη πλευρά των αναρχικών δεν μπορεί, σε καμία περίπτωση, να ταυτίζεται με την υπόκλιση μπρος σε φαντασιωμένα όργανα και φορείς της Αναρχίας. Αλλά θέλουμε πολύ περισσότερο ακόμα να πούμε ότι, κάθε παραχώρηση τέτοιου είδους και οποιαδήποτε αποδοχή παρόμοιου ελέγχου δεν μπορεί παρά να

του λεγόμενου χώρου. Η καραμελολογία, η ατέρμονη κινδυνολογία, η λάσπη και η κατασυκοφάντηση μέσα από την τεχνική της γενίκευσης και της ισοπέδωσης είναι ενδεικτικές του σκουληκιάσματος τέτοιων κύκλων. Το Κράτος ποτέ δεν άφησε ανεκμετάλλευτα τα ξεράσματα κάθε παρόμοιου συρφετού. Αντίθετα τα πριμοδότησε και τα χρησιμοποίησε με την κάθε ευκαιρία που είχε και ανάλογα με τις διάφορες αναγκαιότητες που του προέκυπταν.

Από την πλευρά μας έχουμε να ξεκαθαρίσουμε για μια ακόμη φορά το εξής: είναι άλλο πράγμα ν' αντιπαρέρχεσαι με την κοινωνική δράση ενάντια στο Κράτος και τις όποιες προσπάθειες διάβρωσης και ελέγχου μεθοδεύουν οι οποιοιδήποτε εξουσιαστές. Είναι άλλο πράγμα να πολεμάς τους οποιουσδήποτε διαύλους, που στήνονται επιβοηθητικά στις διάφορες κρατιστικές μεθοδεύσεις, με όρους κοινωνικού αγώνα. Είναι άλλο πράγμα τέλος να μην διαπραγματεύεσαι, ούτε για μια στιγμή, τις προϋποθέσεις που διασφαλίζουν τον αντικρατικό αγώνα σαν αυτονόητα ανεξέλεγκτο. Και είναι άλλο πράγμα να συνδράμεις στην προσπάθεια ταύτισης των κοινωνικών αγώνων με τη διάβρωση, τον κρατικό έλεγχο, τα κρατιστικά σχέδια. Το πόσο ανακουφίζεται σε μια τέτοια περίπτωση το Κράτος είναι πράγματι οδυνηρό να εκτιμήσει κανείς. Και μάλιστα τη στιγμή που προσπαθεί με χίλιους δυο τρόπους να τονώσει την επιχειρηματολογία του περί «αντικοινωνικότητας» όσων αγωνίζονται εναντίον του. Οταν, ακό-

μα, εφευρίσκει και κατασκευάζει θεσμούς και μηχανισμούς οι οποίοι καλλιεργούν και προωθούν το χαφιεδισμό και τη χαφιεδολογία. Ολοι γνωρίζουν το νούμερο 170, ή τις χρηματικές επικηρύξεις για κάθε επίδοξο ρουφιάνο, ή ακόμα τις κάθε είδους προτροπές για «συνεργασία των πολιτών με τις Αρχές», για την «εξάρθρωση αυτών των σκοτεινών κύκλων της τρομοκρατίας».

Οι ίδιοι οι κρατιστές επανειλημμένα ομιλούν και αναζητούν την περιβόητη «συνεργασία των πολιτών» ως απαραίτητη προϋπόθεση για την αποτελεσματικότητα των κατασταλτικών τους μηχανισμών. Οι ίδιοι θεωρούν και δηλώνουν ανήσυχοι ότι κάτι τέτοιο όχι απλά δεν συμβαίνει στο βαθμό που επιδιώκουν, αλλά ότι ακόμα πολύ σημαντικά κομμάτια της κοινωνίας εξακολουθούν να θεωρούν ξένο σώμα ως προς αυτή(την κοινωνία) τους μπάτσους, τους χαφιέδες και τους κάθε λογής ρουφιάνους. Για ν' αντιμετωπιστεί αυτή η κοινωνική πραγματικότητα από την πλευρά του Κράτους έχει κινηθεί μια πραγματική εκστρατεία «κοινωνικοποίησης» των κατασταλτικών μηχανισμών, με τον παράλληλο φυσικά εκσυγχρονισμό τους.

Ταυτόχρονα οι κρατιστές, λαμβάνοντας υπ' όψη τους την παγκόσμια αντιανθρώπινη εμπειρία της κυριαρχίας, δρομολογούν νέες θεσμίσεις και νομοθετήσεις που θα περιλαμβάνουν και θα προστατεύουν τους λεγόμενους μετανοημένους, όπως και εκείνους που θα είναι διατεθειμένοι ν' αποκηρύξουν και να δώσουν πληροφορίες για

Δεν είναι λίγες οι φορές μάλιστα που τα όργανα του Κράτους πιέζουν για να συνεργαστούν μαζί τους με διάφορους τρόπους άνθρωποι που έχουν πέσει στα χέρια τους. Είτε επειδή αγωνίζονται, είτε επειδή είχαν μια πρόσκαιρη αντίθεση με κάποιο συγκεκριμένο νόμο.

Σίγουρα οι στάσεις και οι συμπεριφορές που αντιμετωπίζει το Κράτος σε τέτοιες περιπτώσεις έχουν να κάνουν και επηρεάζουν βαθύτατα και τη μετέπειτα ανταγωνιστική, ή όχι, στάση απέναντι στους δυνάστες της κοινωνίας.

Δυστυχώς η ποικιλία των στάσεων και συμπεριφορών που έχει επιδειχτεί σε περιπτώσεις συλλήψεων, προσαγωγών ή ύστερα από βασανιστήρια ή ψυχολογικές πιέσεις είναι μεγάλη.

Κατ' αρχήν το Κράτος, και πολύ συχνά μάλιστα, αντιμετωπίζει την αδιαλλαξία, την άρνηση οποιασδήποτε συνεργασίας και συνδιαλλαγής, τη σταθερότητα στις απόψεις και στις πρακτικές σαν στάση ζωής και κοινωνικού αγώνα. Πρέπει να πούμε σ' αυτό το σημείο ότι η αξιοπρεπής στάση απέναντι στο Κράτος και τα όργανα του δεν ήταν ποτέ προνόμιο μόνο των αναρχικών και γενικότερα των αγωνιζόμενων ανθρώπων. Ανθρωποι που για διάφορους λόγους, είτε απλής παραβατικότητας απέναντι σε ορισμένους νόμους, είτε προσωπικής τους αντίθεσης με κάποιους μηχανισμούς (κατασταλτικούς συνήθως) πέφτουν στα χέρια του Κράτους, έχουν επιδείξει εξίσου αξιοπρεπή στάση απέναντι στους διώκτες τους.

Υπάρχουν όμως, δυστυχώς, και περιπτώσεις που το Κράτος πετυχαίνει το σκοπό του και οι άνθρωποι που βρίσκονται στα χέρια του προβαίνουν σε διάφορες «αποκαλύψεις».

Πρέπει να τονίσουμε σ' αυτό το σημείο ότι εμάς τουλάχιστον δεν μας ενδιαφέρει το βάσιμο ή μη των διάφορων αποκαλύψεων σ' αυτές τις περιπτώσεις.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

ΕΚΘΕΣΗ ΕΝΟΡΚΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΜΑΡΤΥΡΑ

Στη Ν. Σμύρνη σήμερα την 9 του μήνα Ιουλίου του έτους 1995 ημέρα της εβδομάδας Κυριακή και ώρα 20.30 ενώπιον εμού του Α/Α Κοκοτζάκη Εμμανουήλ παρισταμένου και του Ανθ/μου ΤΟΜΑΡΑ Αργυρίου προσληφθέντος ως Βου ανακριτικού Υπαλλήλου, εμφανίστηκε ο κατωτέρω σημειούμενος μάρτυρας ο οποίος αφού ρωτήθηκε απάντησε ότι ονομάζεται ΚΑΡΑΔΗΜΑΣ Νικόλαος του Χρήστου και της Ελένης γεννήθηκε στην Αρτα και κατοικεί στη Ν. Σμύρνη Πλαστήρα 99, γεν. 1959 εγγράμματος, επαγγέλματος Αστ/αξ κάτοχος του υπ' αριθ. 234520/95 Λ.Τ. εκδοθέντος παρά της.............................. ....

ΕΡΩΤ.:Ρωτήθηκε σχετικά

ΑΠΟΚΡ.:Σήμερα και από τις ώρες 14-22 είμαι διατεταγμένος υπηρεσία Αξ-κού Υπηρεσίας του Τ.Α. Ν. Σμύρνης. Περί ώραν 20.15 χτύπησε το τηλέφωνο της υπηρεσίας μου

αυτ/των που έγιναν στην περιοχή σας την 8/7/95 και ώρα 02:40». Του απήντησα βεβαίως και θέλουμε. Τότε ο άγνωστος άνδρας μου είπε τα εξής: Ξέρω καλά και έχω πληροφορίες ότι κάποιοι που λέγονται: 1)........., 2)........, 3)........, και 4)..........., πρέπει να έχουν άμεση ανάμειξη στην υπόθεση γιατί άκουσα για το θέμα αυτό μια εμπιστευτική συζήτηση και αναφέρθηκαν τα παραπάνω άτομα. Από την όλη συζήτηση με τον άγνωστο αυτό άνδρα που από την φωνή του και τον τρόπο συζητήσεως, φαινόταν σοβαρός και να ξέρει πολλά, μόρφωσα την γνώμη ότι η πληροφορία αυτή πρέπει να θεωρείται βάσιμη και γι' αυτό ενημέρωσα τους προϊσταμένους μου Άλλο τίποτε δεν έχω να προσθέσω και γράμματα γνωρίζω. Η παρούσα αναγνωσθείσα, βεβαιωθείσα, υπογράφεται ως ακολούθως

ο εξετασθείς	ο α' ανακριτικός υπάλληλος	ο β' ανακριτικός υπάλληλος
Καραδήμας	Κοκοτζάκης	Τομαράς

σμών. Οι ίδιοι θεωρούν και δηλώνουν ανήσυχοι ότι κάτι τέτοιο όχι απλά δεν συμβαίνει στο βαθμό που επιδιώκουν, αλλά ότι ακόμα πολύ σημαντικά κομμάτια της κοινωνίας εξακολουθούν να θεωρούν ξένο σώμα ως προς αυτή(την κοινωνία) τους μπάτσους, τους χαφιέδες και τους κάθε λογής ρουφιάνους. Για ν' αντιμετωπιστεί αυτή η κοινωνική πραγματικότητα από την πλευρά του Κράτους έχει κινηθεί μια πραγματική εκστρατεία «κοινωνικοποίησης» των κατασταλτικών μηχανισμών, με τον παράλληλο φυσικά εκσυγχρονισμό τους.

Ταυτόχρονα οι κρατιστές, λαμβάνοντας υπ' όψη τους την παγκόσμια αντιανθρώπινη εμπειρία της κυριαρχίας, δρομολογούν νέες θεσμίσεις και νομοθετήσεις που θα περιλαμβάνουν και θα προστατεύουν τους λεγόμενους μετανοημένους, όπως και εκείνους που θα είναι διατεθειμένοι ν' αποκηρύξουν και να δώσουν πληροφορίες για τους πρώην συντρόφους τους και τους αγώνες τους. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του Κράτους φυσικά δεν έχουν σταματήσει ούτε στιγμή να παρακολουθούν, να φακελώνουν και να ελέγχουν με κάθε τρόπο και μέσο εκείνους που αγωνίζονται, αλλά και να εποπτεύουν ασφυκτικά το σύνολο της κοινωνίας.

Οι διακρατικές συμφωνίες των κυρίαρχων, όπως το SENGEN, αλλά και η αγαστή σύμπνοια τους και συνεργασία τους επιδεικνύονται στους υπηκόους με την κάθε ευκαιρία με στόχο την καθολική τρομοκράτηση της κοινωνίας.

Με τον ίδιο τρόπο και για τον ίδιο στόχο επιδεικνύεται ο νέος «άρτιος» τεχνολογικός εξοπλισμός, τα δίκτυα πληροφοριών κοκ. Και όμως παρ' όλα αυτά οι κρατιστές δεν νιώθουν σίγουροι. Τους χρειάζεται λέει «η συνεργασία

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

ΕΚΘΕΣΗ ΕΝΟΡΚΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΜΑΡΤΥΡΑ

Στη Ν. Σμύρνη σήμερα την 9 του μήνα Ιουλίου του έτους 1995 ημέρα της εβδομάδας Κυριακή και ώρα 20.30 ενώπιον εμού του Α/Α Κοκοτζάκη Εμμανουήλ παρισταμένου και του Ανθ/μου ΤΟΜΑΡΑ Αργυρίου προσληφθέντος ως Βου ανακριτικού Υπαλλήλου, εμφανίστηκε ο κατωτέρω σημειούμενος μάρτυρας ο οποίος αφού ρωτήθηκε απάντησε ότι ονομάζεται ΚΑΡΑΔΗΜΑΣ Νικόλαος του Χρήστου και της Ελένης γεννήθηκε στην Αρτα και κατοικεί στη Ν. Σμύρνη Πλαστήρα 99, γεν. 1959 εγγράμματος, επαγγέλματος Αστ/αξ κάτοχος του υπ' αριθ. 234520/95 Δ.Τ. εκδοθέντος παρά της........................... ....
....

ΕΡΩΤ.:Ρωτήθηκε σχετικά

ΑΠΟΚΡ.:Σήμερα και από τις ώρες 14-22 είμαι διατεταγμένος υπηρεσία Αξ-κού Υπηρεσίας του Τ.Α. Ν. Σμύρνης. Περί ώραν 20.15 χτύπησε το τηλέφωνο της υπηρεσίας μου 9333760 και κάποιος άγνωστος άνδρας με σοβαρότητα κα σταθερή φωνή μου έδωσε την εξής πληροφορία. «Θέλετε να μάθετε ποιοι ευθύνονται για τους εμπρησμούς των αυτ/των που έγιναν στην περιοχή σας την 8/7/95 και ώρα 02:40». Του απήντησα βεβαίως και θέλουμε. Τότε ο άγνωστος άνδρας μου είπε τα εξής: Ξέρω καλά και έχω πληροφορίες ότι κάποιοι που λέγονται: 1)............, 2)........, 3)..........., και 4)............., πρέπει να έχουν άμεση ανάμειξη στην υπόθεση γιατί άκουσα για το θέμα αυτό μια εμπιστευτική συζήτηση και αναφέρθηκαν τα παραπάνω άτομα. Από την όλη συζήτηση με τον άγνωστο αυτό άνδρα που από την φωνή του και τον τρόπο συζητήσεως, φαινόταν σοβαρός και να ξέρει πολλά, μόρφωσα την γνώμη ότι η πληροφορία αυτή πρέπει να θεωρείται βάσιμη και γι' αυτό ενημέρωσα τους προϊσταμένους μου Αλλο τίποτε δεν έχω να προσθέσω και γράμματα γνωρίζω. Η παρούσα αναγνωσθείσα, βεβαιωθείσα, υπογράφεται ως ακολούθως

ο εξετασθείς	ο α' ανακριτικός υπάλληλος	ο β' ανακριτικός υπάλληλος
Καραδήμας Νικόλαος	Κοκοτζάκης Εμμανουήλ	Τομαράς Αργύριος

Με βάση το παραπάνω (δεύτερο στη σειρά κατασκεύασμα των κρατιστών) επακολούθησαν έρευνες σε σπίτια, συλλήψεις, ανακρίσεις, ξυλοδαρμοί και απειλές σε αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Όμως, οι κοινωνικοί αγώνες δεν πανικοβάλλονται, δεν ανακόπτονται και δεν προσωποποιούνται.

Οι αναρχικοί -ες και οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι δεν είναι υπόλογοι, ούτε ντρέπονται για τις απόψεις και τις πρακτικές τους.

Αντίθετα, υπόλογο στην κοινωνία είναι το κράτος (και τα

δυν τους λεγόμενους μετανοημέ-
νους, όπως και εκείνους που θα εί-
ναι διατεθειμένοι ν' αποκηρύξουν και να δώσουν πληροφορίες για τους πρώην συντρόφους τους και τους αγώνες τους. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του Κράτους φυσικά δεν έχουν σταματήσει ούτε στιγμή να παρακολουθούν, να φακελώνουν και να ελέγχουν με κάθε τρόπο και μέσο εκείνους που αγωνίζονται, αλλά και να εποπτεύουν ασφυκτικά το σύνολο της κοινωνίας.

Οι διακρατικές συμφωνίες των κυρίαρχων, όπως το SENGEN, αλλά και η αγαστή σύμπνοια τους και συνεργασία τους επιδεικνύονται στους υπηκόους με την κάθε ευκαιρία με στόχο την καθολική τρομοκράτηση της κοινωνίας.

Με τον ίδιο τρόπο και για τον ίδιο στόχο επιδεικνύεται ο νέος «άρτιος» τεχνολογικός εξοπλισμός, τα δίκτυα πληροφοριών κοκ. Και όμως παρ' όλα αυτά οι κρατιστές δεν νιώθουν σίγουροι. Τους χρειάζεται λέει «η συνεργασία των πολιτών», όποια και αν είναι αυτή. Τους χρειάζεται -γιατί δεν τις έχουν- η κοινωνική κατακραυγή και η απομόνωση προς εκείνους που πολεμούν ενάντια στο Κράτος. Και επειδή δεν τις βρίσκουν αναζητούν ρουφιάνους και χαφιέδες σ' όποια κατεύθυνση κι αν μπορούν να βρεθούν. Αλλά ακόμα και αν δεν βρεθούν, ακολουθώντας τη Βολταιρική ρήση «*Αν δεν υπήρχε Θεός θα έπρεπε να τον κατασκευάσουμε*», εφευρίσκουν ανύπαρκτους πληροφοριοδότες, μέσω ανώνυμων δήθεν τηλεφωνημάτων (βλέπε σχετική αφίσα που παρατίθεται στο κείμενο).

ΕΡΩΤ.:Ρωτήθηκε σχετικά
ΑΠΟΚΡ.:Σήμερα και από τις ώρες 14-22 είμαι διατεταγμένος υπηρεσία Αξ-κού Υπηρεσίας του Τ.Α. Ν. Σμύρνης. Περί ώραν 20.15 χτύπησε το τηλέφωνο της υπηρεσίας μου 9333760 και κάποιος άγνωστος άνδρας με σοβαρότητα κα σταθερή φωνή Μου έδωσε την εξής πληροφορία. «θέλετε να μάθετε ποιοι ευθύνονται για τους εμπρησμούς των

ο εξετασθείς	ο α' ανακριτικός υπάλληλος	ο β' ανακριτικός υπάλληλος
Καραδήμας Νικόλαος	Κοκοτζάκης Εμμανουήλ	Τομαράς Αργύριος

Με βάση το παραπάνω (δεύτερο στη σειρά κατασκεύασμα των κρατιστών) επακολούθησαν έρευνες σε σπίτια, συλλήψεις, ανακρίσεις, ξυλοδαρμοί και απειλές σε αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Όμως, οι κοινωνικοί αγώνες δεν πανικοβάλλονται, δεν ανακόπτονται και δεν προσωποποιούνται.

Οι αναρχικοί -ες και οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι δεν είναι υπόλογοι, ούτε ντρέπονται για τις απόψεις και τις πρακτικές τους.

Αντίθετα, υπόλογο στην κοινωνία είναι το κράτος (και τα όργανά του) που πουλά ναρκωτικά και προστασία, εμπορεύεται ζωές, επιβάλλει εξοντωτικές συνθήκες επιβίωσης

ΚΑΙ ΑΡΓΑ Ή ΓΡΗΓΟΡΑ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ!

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων
για την Κοινωνική αλληλεγγύη
και την Πολύμορφη Δράση

6/10/95: ΝΕΑ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΕ ΣΠΙΤΙΑ ΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ

Το γεγονός που έχει βαρύτητα είναι ότι κάποιος που συνελήφθη έδωσε «πληροφορίες» ή συντρόφους και φίλους του στο Κράτος με τις γνωστές συνέπειες που μπορεί να έχει μια χαφιέδικη κατάθεση.

Υπάρχει ακόμα η περίπτωση κάποιος που συλλαμβάνεται για ορισμένες κοινωνικές πρακτικές να αποσύρει από επάνω του τυχόν ευθύνες που του επιρρίπτονται και με υπονοούμενα να υποδεικνύει συντρόφους του, ή απλά να μην τους καλύπτει με τα λεγόμενα του.

Υπάρχει τέλος η περίπτωση ο συλληφθείς να μαρτυρήσει π.χ. το μέρος που βρίσκονται κάποια υλικά μέσα που φυλάγονται από κάποιους.

Σ' αυτές λοιπόν τις περιπτώσεις, και εφόσον είναι γνωστά έστω και καθυστερημένα πολλές φορές τα πραγματικά γεγονότα, είναι αυτονόητο να παίρνονται κάποιες προφυλάξεις, εναρμονισμένες με τις εκάστοτε διεργασίες του κοινωνικού αγώνα, και να γίνονται οι ανάλογες εκτιμήσεις, ειδικά μάλιστα όταν τα γεγονότα σχετίζονται μ' αγωνιζόμενους ανθρώπους.

Φυσικά το πρώτο πράγμα, που είναι εξίσου αυτονόητο, είναι η προσπάθεια **γνωστοποίησης του γεγονότος ευρύτερα και για λόγους καθαρά αυτοπροστασίας** του καθενός που αγωνίζεται. **Από εκεί και πέρα αν επιλεχτεί η αποπομπή** (με την έννοια της ανάδειξης της ήδη επιβεβαιωμένης απομάκρυνσης του εν λόγω ατόμου από τις κοινωνικές απελευθερωτικές πρακτικές) **του συγκεκριμένου ατόμου, απλά, ή η υπόθαλψή του και η δικαιολόγηση του, ή οτιδήποτε άλλο, έχει να κάνει μ' επιλεγμένη στάση ομάδων ή ατόμων και την ευθύνη που θα πάρουν γι' αυτήν.**

Σίγουρα περιπτώσεις σαν και αυτές που προαναφέρθηκαν δεν είναι ευχάριστες και επιθυμητές παρά μόνο από το Κράτος και τα διάφορα όργανα του. Ομως, πρέπει ν' αντιμετωπίζονται από εκείνους που αγωνίζονται ενάντια του με την ανάλογη σοβαρότητα και υπευθυνότητα που τους αναλογεί. Η σιωπή, οι υπεκφυγές, η αποφυγή μιας σαφούς θέσης και στάσης στα γεγονότα επιφέρει πάντα πρόσθετα προβλήματα καθώς μπορεί να δημιουργήσει διάφορες υπόνοιες δικαιολογημένες ή μη.

Ο κοινωνικός αγώνας άλλωστε δεν έχει απολύτως τίποτε να φοβηθεί, δεν εκβιάζεται ούτε και συναλλάσσεται, ούτε καθορίζεται από θλιβερές κλίκες που αλληλοσπαράζονται.

Οι αναρχικοί **ως άνθρωποι που αγωνίζονται ενάντια στο Κράτος**, αλλά και σε κάθε μορφής εξουσία, έχουν δείξει και με το παραπάνω την αλληλεγγύη τους σε κάθε κατατρεγμένο από την εξουσιαστική βαρβαρότητα. Αυτά που ποτέ δεν δεχόντουσαν να υποθάλψουν ήταν η ρουφιανιά και οι έμποροι ναρκωτικών. Οι αναρχικοί προσπαθούσαν και προσπαθούν να διαφυλάσσουν κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο από το Μεγάλο ή μικρό Μάτι του Κράτους, από το Μεγάλο ή μικρό Αυτί. Οπου και αν βρίσκονται, σε δρόμους ή σε πλατείες, δίναν και δίνουν ιδιαίτερη προσοχή να περιορίζουν τις δυνατότητες του Κράτους να ΞΕΡΕΙ για να μπορεί να καταστέλλει. Οι αναρχικοί δεν διανοήθηκαν ποτέ να γυμνώσουν το πρόσωπο κανενός που επέλεξε αυτό τον τρόπο να προστατευτεί από το Κράτος. Οι αναρχικοί όμως έχουν και υπομονή. Και αυτή εξαντλήθηκε.

Εξαντλήθηκε για όλους εκείνους που συμμετέχουν ή συμμετείχαν σ' αυτό το θλιβερό θίασο που επιμένει ν' απομυζά σα βδέλλα τους αντικρατικούς αγώνες επιβοηθώντας κρατιστικές μεθοδεύσεις. **Εξαντλήθηκε για όλους εκείνους** που φαντάζονται ότι θα καλύπτουν επ' άπειρον τις άθλιες συμμαχίες τους και τις συνδιαλλαγές τους με ομάδες εξουσίας. **Για όλους εκείνους** που νόμισαν ότι θα εγκαθιδρύσουν στην πλάτη της Αναρχίας άτυπα όργανα, δομές και δικτυωμένες καθοδηγήσεις.

Η κοινωνική και συντροφική αλληλεγγύη δεν σημαίνει και κάλυψη κάθε ελεγχόμενου διαύλου ατόμων και καταστάσεων που λυμαίνονται τους κοινωνικούς αγώνες. Που ανοίγουν διάπλατα τις πόρτες για την επίτευξη των διάφορων κρατιστικών μεθοδεύσεων και εγκλωβισμών.

Οι αναρχικοί ήταν ανέκαθεν ειλικρινείς όταν προσδιόριζαν τη συμμετοχή τους στον Κοινωνικό Πόλεμο ως αδιαπραγμάτευτα ανεξέλεγκτη. Και θα συνεχίζουν να είναι γιατί οι συμφωνίες και οι συμβιβασμοί με τους οποιουσδήποτε εξουσιαστές δεν ταιριάζουν σ' όσους αγωνίζονται για την ελευθερία και την κοινωνική επανάσταση.

Ληστείες και

ενισχύσουν την Οικονομία τους, κάνοντας εξουσιαστικούς πολέμους όπου τα όπλα στρέφονται από καταπιεσμένους σε καταπιεσμένους. Εκμεταλλευόμενοι τη μισθωτή σκλαβιά χρησιμοποιούν μετά, την οικονομία τους σαν ένα από τα όπλα τους για τη διαιώνιση της Καταπίεσης, της κρατικής

λές φορές ότι απονέμει «δικαιοσύνη» στις περιπτώσεις που ο τάδε ή ο δείνα εξουσιαστής καταχράζεται τη «δημόσια περιουσία» αρπάζοντας το μερίδιο του λέοντα για λογαριασμό της πάρτης ή της φατρίας του. Μέσα από τέτοια θεατρινίστικα και βρωμερά παιχνίδια («οικονομικά σκάνδαλα», κ.α) φτιά-

Φυσικά το πρώτο πράγμα, που είναι εξίσου αυτονόητο, είναι η προσπάθεια **γνωστοποίησης του γεγονότος ευρύτερα και για λόγους καθαρά αυτοπροστασίας** του καθενός που αγωνίζεται. **Από εκεί και πέρα αν επιλεχτεί η αποπομπή** (με την έννοια της ανάδειξης της ήδη επιβεβαιωμένης απομάκρυνσης του εν λόγω ατόμου από τις κοινωνικές απελευθερωτικές πρακτικές) **του συγκεκριμένου ατόμου, απλά, ή η υ-**

την εξουσιαστική βαρβαρότητα. Αυτά που ποτέ δεν δεχόντουσαν να υποθάλψουν ήταν η ρουφιανιά και οι έμποροι ναρκωτικών. Οι αναρχικοί προσπαθούσαν και προσπαθούν να διαφυλάσσουν κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο από το Μεγάλο ή μικρό Μάτι του Κράτους, από το Μεγάλο ή μικρό Αυτί. Οπου και αν βρίσκονται, σε δρόμους ή σε πλατείες, δίναν και δίνουν ιδιαίτερη προσοχή να περιορίζουν τις δυ-

γκλωβισμών.

Οι αναρχικοί ήταν ανέκαθεν ειλικρινείς όταν προσδιόριζαν τη συμμετοχή τους στον Κοινωνικό Πόλεμο ως αδιαπραγμάτευτα ανεξέλεγκτη. Και θα συνεχίζουν να είναι γιατί οι συμφωνίες και οι συμβιβασμοί με τους οποιουσδήποτε εξουσιαστές δεν ταιριάζουν σ' όσους αγωνίζονται για την ελευθερία και την κοινωνική επανάσταση.

Ληστείες και «Ληστείες»

Το κράτος και το κεφάλαιο είναι οι άρπαγες της Κοινωνίας και της ζωής των ανθρώπων. Η ληστεία είναι μία πράξη επίθεσης, γιατί είναι το αποτέλεσμα δύο συνισταμένων: της Βίας και της κλοπής. Τη ληστεία την άρχισε το κράτος —όλοι οι εξουσιαστές και τα αφεντικά— και την πραγματοποιούν κάθε στιγμή με τη βία των νόμων και των θεσμών.

Ληστεία: η καθημερινή πρακτική του κράτους και των Καπιταλιστών. Βαπτίζοντας αυτή την πρακτική με όμορφες φράσεις: «για το γενικό καλό», «για την ανόρθωση της εθνικής οικονομίας», ότι «ο πλούτος είναι το αποτέλεσμα ανώτερης ευφυίας» προσπαθούν να καλύψουν τη Ληστεία τους εις βάρος των καταπιεσμένων ανθρώπων. *«Στην επιτρεπτή κλεψιά, μασκαρεύονται με ωφελιμότητα παραγωγική, την οποία* στις μεταξύ τους σχέσεις ήταν άγνωστα.

Το κράτος και οι κάθε λογής εξουσιαστές, σ'όλη τη διάρκεια της αιματοβαμμένης ύπαρξής τους λήστευαν και ληστεύουν, απομυζούσαν και απομυζούν ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ τους ανθρώπους. Χρησιμοποιούν διάφορους τρόπους, ασκώντας τη Βία των νόμων, των θεσμών και των μηχανισμών τους που έχουν οργανώσει ΕΝΑΝΤΙΑ στην Κοινωνία.

Όλοι οι εξουσιαστές αποτελούσαν και αποτελούν συμμορία ή συμμορίες δολοφόνων και ληστών. Πολιτικοί, διευθυντάδες, εφοριακοί, δικαστές, βιομήχανοι, στρατιωτικοί, ένστολοι ή μη, εκπρόσωποι και υποστηλωτές του κράτους προσπαθούν να κρατήσουν την κοινωνία και τους ανθρώπους υποταγμένους και πειθαρχημένους, ώστε να διατηρούν την εξουσία τους, να γεμίζουν τα ενισχύσουν την Οικονομία τους, κάνοντας εξουσιαστικούς πολέμους όπου τα όπλα στρέφονται από καταπιεσμένους σε καταπιεσμένους. Εκμεταλλευόμενοι τη μισθωτή σκλαβιά χρησιμοποιούν μετά, την οικονομία τους σαν ένα από τα όπλα τους για τη διαιώνιση της Καταπίεσης, της κρατικής θηριωδίας.

Το κράτος —και οι λειτουργοί-εκφραστές του—, προσπαθεί και αναγκάζεται πολλές φορές να δικαιολογήσει τ' αδικαιολόγητα για να ρίξει στάχτη στα μάτια των ανθρώπων για να τους ξεγελάσει ή να τους αποπροσανατολίσει από το γεγονός ότι η δυστυχία τους προέρχεται από τις σχέσεις εκμετάλλευσης και καταπίεσης που έχουν επιβάλλει πάνω στους ανθρώπους. Όποιο κοινωνικό προσωπείο και να φορέσει δεν μπορεί να καλύψει και να αποκρύψει τα εγκλήματά του και τις ληστείες που κάνει ενάντια στην κοινωνία συνεχώς.

Γύρω μας, παντού, ένα σωρό κρατικά λησταρχεία βαπτισμένα και αυτά με το επίθετο «κοινωνικό τάδε», «κοινωνικό δείνα» (Υπουργείο Οικονομικών, Εφορείες, Ι.Κ.Α, Ασφαλιστικοί Οργανισμοί, δημόσιοι οργανισμοί, δημόσιο ταμείο, Τράπεζες, Χρηματιστήριο κ.α.) που προσπαθούν αλλά δεν πείθουν και δεν ξεγελούν, ούτε για την «κοινωνική προσφορά τους» και κατά συνέπεια ούτε για λές φορές ότι απονέμει «δικαιοσύνη» στις περιπτώσεις που ο τάδε ή ο δείνα εξουσιαστής καταχράζεται τη «δημόσια περιουσία» αρπάζοντας το μερίδιο του λέοντα για λογαριασμό της πάρτης ή της φατρίας του. Μέσα από τέτοια θεατρινίστικα και βρωμερά παιχνίδια («οικονομικά σκάνδαλα», κ.α) φτιάχνει το άλλοθι για την ληστεία που ασκεί. Όλ' αυτά, όμως, δεν ξεγελούν τους ανθρώπους στο σύνολό τους και φυσικά αυτούς που αγωνίζονται.

Γιατί, την κρατική βαρβαρότητα την βιώνουν κάθε στιγμή στο πετσί τους είτε στους χώρους δουλείας που αρρωσταίνουν, σακατεύονται και πολλές φορές χάνουν την ζωή τους εξαιτίας των αφεντικών, οι οποίοι: ληστεύουν, προσβάλουν, ταπεινώνουν, κοροϊδεύουν, εκβιάζουν, φυλακίζουν και τρομοκρατούν. ΚΑΙ γιατί, η κρατική ληστεία και οι εκφράσεις της είναι ΤΟΣΗ, ΟΣΗ και η δυστυχία που έχουν επιβάλλει στους ανθρώπους.

Η κρατική λήστευση και η αρπαγή είναι συνεχιζόμενη και δεν επικεντρώνεται ούτε αναδεικνύεται μέσα από την οικονομική εκμετάλλευση μόνο. Οι ρίζες της βρίσκονται στην ύπαρξη του κράτους και της κυριαρχίας δηλ. στις σχέσεις καταπίεσης και εκμετάλλευσης που έχουν επιβληθεί και διαχυθεί πάνω στην κοινωνία.

Χαρακτηριστικό αποτέλεσμα

και «Ληστείες»

Το κράτος και το κεφάλαιο είναι οι άρπαγες της Κοινωνίας και της ζωής των ανθρώπων. Η ληστεία είναι μία πράξη επίθεσης, γιατί είναι το αποτέλεσμα δύο συνισταμένων: της Βίας και της κλοπής. Τη ληστεία την άρχισε το κράτος —όλοι οι εξουσιαστές και τα αφεντικά— και την πραγματοποιούν κάθε στιγμή με τη βία των νόμων και των θεσμών.

Ληστεία: η καθημερινή πρακτική του κράτους και των Καπιταλιστών. Βαπτίζοντας αυτή την πρακτική με όμορφες φράσεις: «για το γενικό καλό», «για την ανόρθωση της εθνικής οικονομίας», ότι «ο πλούτος είναι το αποτέλεσμα ανώτερης ευφυΐας» προσπαθούν να καλύψουν τη Ληστεία τους εις βάρος των καταπιεσμένων ανθρώπων. *«Στην επιτρεπτή κλεψιά, μασκαρεύονται με ωφελιμότητα παραγωγική, την οποία χρησιμοποιούν σαν όπλο για να κλέψουν το θύμα τους».*

(Π. Ζ. ΠΡΟΥΝΤΟΝ).

Η εμφάνιση, η συγκρότηση, η ΕΠΙΒΟΛΗ της κρατικής οργάνωσης και Κυριαρχίας στηρίχτηκε εξ'αρχής στην ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ της πραγματικότητας -αυτής δηλαδή της κοινωνίας των ανθρώπων όπου η Ιδιοκτησία, ο Πλούτος , η Ιεραρχία, η Ανισότητα, η Εκμετάλλευση και Καταπίεση στις μεταξύ τους σχέσεις ήταν άγνωστα.

Το κράτος και οι κάθε λογής εξουσιαστές, σ'όλη τη διάρκεια της αιματοβαμμένης ύπαρξής τους λήστευαν και ληστεύουν, απομυζούσαν και απομυζούν ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ τους ανθρώπους. Χρησιμοποιούν διάφορους τρόπους, ασκώντας τη Βία των νόμων, των θεσμών και των μηχανισμών τους που έχουν οργανώσει ΕΝΑΝΤΙΑ στην Κοινωνία.

Όλοι οι εξουσιαστές αποτελούσαν και αποτελούν συμμορία ή συμμορίες δολοφόνων και ληστών. Πολιτικοί, διευθυντάδες, εφοριακοί, δικαστές, βιομήχανοι, στρατιωτικοί, ένστολοι ή μη, εκπρόσωποι και υποστηλωτές του κράτους προσπαθούν να κρατήσουν την κοινωνία και τους ανθρώπους υποταγμένους και πειθαρχημένους, ώστε να διατηρούν την εξουσία τους, να γεμίζουν τα θησαυροφυλάκια τους, εκμεταλλευόμενοι το αίμα και τον ιδρώτα των ανθρώπων.

Απομυζούσαν και απομυζούν καθημερινά τους ανθρώπους μεταφράζοντας το αίμα και τον ιδρώτα τους σε χρήμα, πληρώνοντας ένστολους ή μη δολοφόνους για να τους προστατεύουν, δηλητηριάζοντας τον αέρα που αναπνέουμε με τις βιομηχανίες που κατασκευάζουν κάθε φορά για να μισθωτή σκλαβιά χρησιμοποιούν μετά, την οικονομία τους σαν ένα από τα όπλα τους για τη διαιώνιση της Καταπίεσης, της κρατικής θηριωδίας.

Το κράτος —και οι λειτουργοί-εκφραστές του—, προσπαθεί και αναγκάζεται πολλές φορές να δικαιολογήσει τ' αδικαιολόγητα για να ρίξει στάχτη στα μάτια των ανθρώπων για να τους ξεγελάσει ή να τους αποπροσανατολίσει από το γεγονός ότι η δυστυχία τους προέρχεται από τις σχέσεις εκμετάλλευσης και καταπίεσης που έχουν επιβάλλει πάνω στους ανθρώπους. Όποιο κοινωνικό προσωπείο και να φορέσει δεν μπορεί να καλύψει και να αποκρύψει τα εγκλήματά του και τις ληστείες που κάνει ενάντια στην κοινωνία συνεχώς.

Γύρω μας, παντού, ένα σωρό κρατικά λησταρχεία βαπτισμένα και αυτά με το επίθετο «κοινωνικό τάδε», «κοινωνικό δείνα» (Υπουργείο Οικονομικών, Εφορείες, Ι.Κ.Α, Ασφαλιστικοί Οργανισμοί, δημόσιοι οργανισμοί, δημόσιο ταμείο, Τράπεζες, Χρηματιστήριο κ.α.) που προσπαθούν αλλά δεν πείθουν και δεν ξεγελούν, ούτε για την «κοινωνική προσφορά τους» και κατά συνέπεια ούτε για την «κοινωνική αναγκαιότητά τους», τους ανθρώπους στο σύνολό τους.

Η απάτη, «Κοινωνικό κράτος», «κράτος πρόνοιας», «κράτος δικαίου», κλπ, βάζοντας τον επιθετικό προσδιορισμό «κοινωνικό» μπροστά από κάθε δολοφονικό θεσμό μηχανισμό του, επιχειρεί να καλύψει την εξουσιαστική βαρβαρότητα.

Το κράτος παρουσιάζεται πολγαρισμό της πάρτης ή της φατρίας του. Μέσα από τέτοια θεατρινίστικα και βρωμερά παιχνίδια («οικονομικά σκάνδαλα», κ.α) φτιάχνει το άλλοθι για την ληστεία που ασκεί. Όλ' αυτά, όμως, δεν ξεγελούν τους ανθρώπους στο σύνολό τους και φυσικά αυτούς που αγωνίζονται.

Γιατί, την κρατική βαρβαρότητα την βιώνουν κάθε στιγμή στο πετσί τους είτε στους χώρους δουλείας που αρρωσταίνουν, σακατεύονται και πολλές φορές χάνουν την ζωή τους εξαιτίας των αφεντικών, οι οποίοι: ληστεύουν, προσβάλουν, ταπεινώνουν, κοροϊδεύουν, εκβιάζουν, φυλακίζουν και τρομοκρατούν. ΚΑΙ γιατί, η κρατική ληστεία και οι εκφράσεις της είναι ΤΟΣΗ, ΟΣΗ και η δυστυχία που έχουν επιβάλλει στους ανθρώπους.

Η κρατική λήστευση και η αρπαγή είναι συνεχιζόμενη και δεν επικεντρώνεται ούτε αναδεικνύεται μέσα από την οικονομική εκμετάλλευση μόνο. Οι ρίζες της βρίσκονται στην ύπαρξη του κράτους και της κυριαρχίας δηλ. στις σχέσεις καταπίεσης και εκμετάλλευσης που έχουν επιβληθεί και διαχυθεί πάνω στην κοινωνία.

Χαρακτηριστικό αποτέλεσμα της ληστείας είναι η επιβολή της ιδιοκτησίας που στηρίχτηκε και επικράτησε χάρη στην εξουσιαστική οργάνωση. Ετσι, οι ανθρώπινες σχέσεις —αυτές που σημαίνουν— αλληλοβοήθεια, ανταλλαγή εμπειριών, συνεργασία, διαστρεβλώθηκαν σε εμπορικές, ανταγωνιστικές, σχέσεις εξάρτησης και Αποδοχής όλων των συνθηκών Καταπίεσης και Εκμετάλλευσης έτσι όπως επιθυμεί το

κράτος να το επιτύχει ολοκληρωτικά.

Η ανθρώπινη ζωή για τους κρατιστές - καπιταληστές μεταφράζεται σε εμπόρευμα με τιμή ανάλογη. Όμως το εξουσιαστικό «παιχνίδι» με τις ζωές των ανθρώπων δε θα κρατήσει για πάντα έτσι όπως νομίζουν και ονειρεύονται οι εγκληματίες εξουσιαστές. Όσες φυλακές και αν φτιάχνουν, όσους ένοπλους και μη φρουρούς και να τοποθετούν μέσα και έξω από τα κρατικά ληοταρχεία τους (τράπεζες κλπ), όσο και αν χρησιμοποιούν την τεχνολογία τους και όλα αυτά για να καταστείλουν την ανθρώπινη οργή σίγουρα δεν θα τα καταφέρνουν για πάντα.

Μέσα στον κοινωνικό πόλεμο που διεξάγεται χιλιάδες χρόνια τώρα μέχρι και τις μέρες μας υπάρχουν άπειρα παραδείγματα που κομμάτια της κοινωνίας άλλοτε οργανωμένα άλλοτε αυθόρμητα, συλλογικά ή ατομικά αγωνίζονται προσπαθούσαν και προσπαθούν ΕΠΙΤΙΘΕΜΕΝΟΙ να ΕΠΑΝΑΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΘΟΥΝ, να επανακτήσουν αυτά που τους έχουν αφαιρεθεί με τη Βια των νόμων και των θεσμών του κράτους.

Τη ληστεία την άρχισε το Κράτος (παντοτινός εχθρός της κοινωνίας) και είναι πρακτική της κοινωνίας να επιτίθεται ενάντια στους εκμεταλλευτές-καταπιεστές της με ΟΛΑ τα μέσα που διατίθονται στον κοινωνικό αγώνα. «Ληστές» υπήρξαν σ' όλα τα μήκη και πλάτη της γης που χτυπούσαν τους φορατζήδες, τους ιερείς, τους πλούσιους, τους κάθε λογής εξουσιαστές και μοίραζαν αυτά

Πολλές φορές οι άνθρωποι χρησιμοποιούν τη ληστεία ως μέσο για την εκπλήρωση ψεύτικων-τεχνικών αναγκών που προβάλλει το κράτος στην προσπάθειά του να αλλοτριώσει, να αφομοιώσει και να τους καθυποτάξει στη λογική αναπαραγωγής και αποδοχής της εξουσιαστικής βαρβαρότητας.

Κάποιοι λοιπόν, λιγουρεύονται μια θέση στο σύστημα ή λιγουρεύονται την ιδιοκτησία με τα «αγαθά της» εξαιτίας της αλλοτρίωσης που έχουν υποστεί από το κράτος. «Αγαθά», τα οποία είναι άχρηστα καταναλωτικά σκουπίδια. (βίντεο, τηλεόραση, κομπιούτερς, καλλυντικά, πισίνες και άλλες τεχνητές ανάγκες).

«Κάθε κατανάλωση που δεν είναι *αναπαραγωγική ωφελιμότητας είναι καταστροφή ή ιδιοκτησία είτε καταναλώνει είτε εξοικονομεί είναι παραγωγή ανώφελου, αιτία αγονιμότητας και θανάτου*». (Π. Ζ. Προυντόν). Γιατί αυτός που λη-

μένα κοινωνικά χαρακτηριστικά δεν αποτελεί κοινωνική απελευθερωτική πρακτική και ακόμα περισσότερο συμβολή στον απελευθερωτικό πόλεμο για την καταστροφή του κράτους και του κεφάλαιου. Διότι, όταν δεν χτυπιούνται συνολικά οι θεσμοί - μηχανισμοί του και διαρκώς, δεν έχουμε Αντικρατική Δράση -που αποτελεί τη ΜΟΝΗ κοινωνική απελευθερωτική διάσταση, που μπορεί να ειδωθεί από τους αναρχικούς και από τους ανθρώπους που αγωνίζονται για την Συνολική Κοινωνική Απελευθέρωση για την Αναρχία, το ΜΟΝΟ πραγματικό και ΑΝΑΓΚΑΙΟ σκοπό για τους ανθρώπους.

Η ληστεία χωρίς κοινωνικούς όρους (στοιχεία αντικρατικής δράσης) δεν περιέχει την ανομία, απλά λειτουργεί «παρά το νόμο», παράνομα. Παρανομία, όμως, είναι η άλλη πλευρά της νομιμότητας, εφ'όσον δεν αντιτίθεται συ-

ματα άσχετα με τον κοινωνικό αγώνα. Είναι πολλά τα παραδείγματα όπου η ληστεία πραγματοποιείται για λόγους προσωπικής ωφέλειας, χωρίς φυσικά να μπορεί να προχωρήσει σε τίποτα το κοινωνικό.

Στην Απελευθερωτική Αναρχική Δράση, ΠΑΝΤΑ δεν υπάρχει προσωπικό όφελος γιατί κάτι τέτοιο αυτόματα θ' αναιρούσε την Δράση σαν τέτοια. Είναι ασυμβίβαστο για τους Αναρχικούς-ες το κέρδος, το χρήμα η εξαγορά η «εξασφάλιση όποιας «θέσης» στις υπάρχουσες συνθήκες εξαθλίωσης και καταπίεσης που υφίστανται η κοινωνία ολόκληρη. Στην Απελευθερωτική οπτική και Πρακτική, θέση δεν έχει η χλιδή. Αυτά είναι για άλλους.. Το ζήτημα για τους Αναρχικούς δεν είναι μόνο ν' απαλλοτριώνουν αλλά το πως και που χρησιμοποιούνται αυτά που απαλλοτριώνουν.

Για τους Αναρχικούς-ες, η βίαιη κοινωνική επαναοικειοποίηση μέσων και υλικών (κοινωνική «ληστεία») αποσκοπεί στην χρησιμοποίησή τους στο σύνολό τους —και όχι με ποσοστώσεις-— στον Κοινωνικό αγώνα και Μόνο για την ΕΠΙΘΕΣΗ ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος συνολικά.

Ιστορικά παραδείγματα υπάρχουν (π.χ. Sabate στην Ισπανία) και άλλων αναρχικών σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης που δεν ιδιοποιούνταν ούτε και τα προς το ζειν. Αλλά, ό,τι απαλλοτριώνονταν χρησιμοποιώταν για να στραφεί ΕΝΑΝΤΙΑ και ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΑ στις εξουσιαστικές δομές της Κυριαρχίας.

Η Κοινωνική επανάσταση δεν

τώρα μέχρι και τις μέρες μας υπάρχουν άπειρα παραδείγματα που κομμάτια της κοινωνίας άλλοτε οργανωμένα άλλοτε αυθόρμητα, συλλογικά ή ατομικά αγωνίζονται προσπαθούσαν και προσπαθούν ΕΠΙΤΙΘΕΜΕΝΟΙ να ΕΠΑΝΑΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΘΟΥΝ, να επανακτήσουν αυτά που τους έχουν αφαιρεθεί με τη Βια των νόμων και των θεσμών του κράτους.

Τη ληστεία την άρχισε το Κράτος (παντοτινός εχθρός της κοινωνίας) και είναι πρακτική της κοινωνίας να επιτίθεται ενάντια στους εκμεταλλευτές-καταπιεστές της με ΟΛΑ τα μέσα που διατίθονται στον κοινωνικό αγώνα. «Ληστές» υπήρξαν σ' όλα τα μήκη και πλάτη της γης που χτυπούσαν τους φορατζήδες, τους ιερείς, τους πλούσιους, τους κάθε λογής εξουσιαστές και μοίραζαν αυτά που απαλλοτρίωναν σ'αυτούς από τους οποίους τα είχαν πάρει οι εξουσιαστές ή άλλες φορές πάλι η ίδια η κοινωνία εξεγείρετο παίρνοντας πίσω μέσα στη φωτιά της εξέγερσης πράγματα που της ανήκαν. Πρόσφατο παράδειγμα η εξέγερση στο Los Angeles, οι συγκρούσεις στην Αργεντινή, Ταϊτή κτλ.

Οι παραπάνω δυναμικές κοινωνικές πρακτικές στοχεύουν στην απαλλοτρίωση μέρους των αγαθών, που η ίδια η κοινωνία αναγκάζεται να παράγει. Οι επιθέσεις αυτές γίνονται καθημερινά από τους καταπιεζόμενους σε Τράπεζες, επιχειρήσεις, Χρυσοχοεία, Super-market, μεγαλοκαταστήματα, σπίτια πλουσίων κ.λπ.

Το κράτος, από την πλευρά του, έχει κατασκευάσει μηχανισμούς που το προστατεύουν. Έχει, λοιπόν, πάνοπλους αστυνομικούς, τεχνολογικά μέσα όπως κάμερες κ.α. Έχει φυλακές, δικαστήρια όπου όταν καταφέρνει να

είναι καταστροφή ή ιδιοκτησία είτε καταναλώνει είτε εξοικονομεί είναι παραγωγή ανώφελου, αιτία αγονιμότητας και θανάτου». (Π. Ζ. Προυντόν). Γιατί αυτός που ληστεύει για να γίνει πλούσιος, για να γίνει χαλίφης στη θέση του χαλίφη ή έστω ένας χαλίφης από τους πολλούς δεν έχει καμιά δια-

Σαμπατέ, Πυρηνναία 1944.

δράσης) δεν περιέχει την ανομία, απλά λειτουργεί «παρά το νόμο», παράνομα. Παρανομία, όμως, είναι η άλλη πλευρά της νομιμότητας, εφ'όσον δεν αντιτίθεται συνολικά καταστροφικά στους θεσμούς -μηχανισμούς του κράτους και άσχετα από το αν αμφισβητεί κάποιους. Οι παράνομοι και τους

τους Αναρχικούς δεν είναι μόνο ν' απαλλοτριώνουν αλλά το πως και που χρησιμοποιούνται αυτά που απαλλοτριώνουν.

Για τους Αναρχικούς-ες, η βίαιη κοινωνική επαναοικειοποίηση μέσων και υλικών (κοινωνική «ληστεία») αποσκοπεί στην χρησιμοποίησή τους στο σύνολό τους —και όχι με ποσοστώσεις-— στον Κοινωνικό αγώνα και Μόνο για την ΕΠΙΘΕΣΗ ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος συνολικά.

Ιστορικά παραδείγματα υπάρχουν (π.χ. Sabate στην Ισπανία) και άλλων αναρχικών σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης που δεν ιδιοποιούνταν ούτε και τα προς το ζειν. Αλλά, ό,τι απαλλοτριώνονταν χρησιμοποιώταν για να στραφεί ΕΝΑΝΤΙΑ και ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΑ στις εξουσιαστικές δομές της Κυριαρχίας.

Η Κοινωνική επανάσταση δεν στηρίζεται στο χρήμα. Στο χρήμα, προϊόν του κράτους μπορούν να στηριχτούν μόνο άλλες επαναστάσεις και κινήματα που στόχος και κατάληξή τους δεν μπορεί να είναι η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ των ανθρώπων. Η Κοινωνική Επανάσταση, η ΑΝΑΡΧΙΑ πηγάζει και βγαίνει μέσα από τις καρδιές και την ελεύθερη επιλογή για αγώνα των ανθρώπων μέχρι να απελευθερωθούν συνολικά από κάθε μορφή εξουσίας. Οσο και αν προσπαθούν όσο και αν οργανώνονται οι κρατιστές και η Κυριαρχία για να καθυποτάξουν ολοκληρωτικά τον άνθρωπο και την ελεύθερη φύση του ΠΟΤΕ δεν θα τα καταφέρουν. Ο Αγώνας που διεξάγεται καθημερινά και οι εξεγέρσεις δείχνουν την ασταμάτητη Οργή και δυναμική των Αντικρατικών αγώνων για ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ κάθε μορφής εξουσίας.

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

και πλάτη της γης που χτυπούσαν τους φορατζήδες, τους ιερείς, τους πλούσιους, τους κάθε λογής εξουσιαστές και μοίραζαν αυτά που απαλλοτρίωναν σ'αυτούς από τους οποίους τα είχαν πάρει οι εξουσιαστές ή άλλες φορές πάλι η ίδια η κοινωνία εξεγείρετο παίρνοντας πίσω μέσα στη φωτιά της εξέγερσης πράγματα που της ανήκαν. Πρόσφατο παράδειγμα η εξέγερση στο Los Angeles, οι συγκρούσεις στην Αργεντινή, Ταϊτή κτλ.

Οι παραπάνω δυναμικές κοινωνικές πρακτικές στοχεύουν στην απαλλοτρίωση μέρους των αγαθών, που η ίδια η κοινωνία αναγκάζεται να παράγει. Οι επιθέσεις αυτές γίνονται καθημερινά από τους καταπιεζόμενους σε Τράπεζες, επιχειρήσεις, Χρυσοχοεία, Super-market, μεγαλοκαταστήματα, σπίτια πλουσίων κ.λπ.

Το κράτος, από την πλευρά του, έχει κατασκευάσει μηχανισμούς που το προστατεύουν. Έχει, λοιπόν, πάνοπλους αστυνομικούς, τεχνολογικά μέσα όπως κάμερες κ.α. Έχει φυλακές, δικαστήρια όπου όταν καταφέρνει να καταστείλει, —κάποιον ή κάποιους που εφάρμοσαν επιθετικές πρακτικές σε βάρος του—, με τη βία των νόμων και θεσμών του τους στέλνει φυλακή ΣΑΝ επικίνδυνους εγκληματίες.

Όταν κάποιος πάλι δεν μπορεί να πληρώσει π.χ την εφορεία (γνωστότατο κρατικό λησταρχείο) τότε συλλαμβάνεται, δικάζεται και φυλακίζεται σαν παραβάτης του τάδε ή δείνα δολοφονικού νόμου τους ο οποίος επιβάλει π.χ στο συγκεκριμένο παράδειγμα όσο ζούμε να τους πληρώνουμε και να τους υπακούμε.

Σαμπατέ, Πυρηνναία 1944.

στεύει για να γίνει πλούσιος, για να γίνει χαλίφης στη θέση του χαλίφη ή έστω ένας χαλίφης από τους πολλούς δεν έχει καμιά διαφορά από αυτόν που είναι ήδη πλούσιος εξουσιαστής εγκληματίας και δεν έχει καμιά ομοιότητα με αυτόν που απαλλοτριώνει.

Η «ληστεία» σαν μια πρακτική των καταπιεσμένων μπορεί να έχει κοινωνικά χαρακτηριστικά, μπορεί όμως και όχι. Εξαρτάται με τι όρους γίνεται. Από το σκοπό για τον οποίο επιλέγεται να πραγματοποιηθεί. Οπως όμως ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα έτσι και τα μέσα δεν μπορούν να αποτελούν αυτοσκοπό.

Η «ληστεία» από μόνη της και μόνο χωρίς να περιέχει συγκεκριμένα καταστροφικά στους θεσμούς -μηχανισμούς του κράτους και άσχετα από το αν αμφισβητεί κάποιους. Οι παράνομοι και τους δικούς τους κανόνες έχουν και ιεραρχία στις σχέσεις τους, ανεξάρτητα από το αν συγκρούονται και χτυπούν μεμονωμένα ένα εξουσιαστικό θεσμό και μηχανισμό, κάποια στιγμή.

Ένας κίνδυνος που οδηγεί στην αποξένωση από τη κοινωνική απελευθερωτική δράση είναι η μυθοπλασία, η ηρωοποίηση της, ο αυτοσκοπός και η ιδεολογικοποίησή της ληστείας, ως μέσο κοινωνικού αγώνα.

Πολλές φορές χρησιμοποιείται ένας τέτοιος ιδεολογικός μανδύας που προσπαθεί να καλύψει πράγ-

να στραφεί ΕΝΑΝΤΙΑ και ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΑ στις εξουσιαστικές δομές της Κυριαρχίας.

Η Κοινωνική επανάσταση δεν στηρίζεται στο χρήμα. Στο χρήμα, προϊόν του κράτους μπορούν να στηριχτούν μόνο άλλες επαναστάσεις και κινήματα που στόχος και κατάληξή τους δεν μπορεί να είναι η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ των ανθρώπων. Η Κοινωνική Επανάσταση, η ΑΝΑΡΧΙΑ πηγάζει και βγαίνει μέσα από τις καρδιές και την ελεύθερη επιλογή για αγώνα των ανθρώπων μέχρι να απελευθερωθούν συνολικά από κάθε μορφή εξουσίας. Οσο και αν προσπαθούν όσο και αν οργανώνονται οι κρατιστές και η Κυριαρχία για να καθυποτάξουν ολοκληρωτικά τον άνθρωπο και την ελεύθερη φύση του ΠΟΤΕ δεν θα τα καταφέρουν. Ο Αγώνας που διεξάγεται καθημερινά και οι εξεγέρσεις δείχνουν την ασταμάτητη Οργή και δυναμική των Αντικρατικών αγώνων για ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ κάθε μορφής εξουσίας.

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΙΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΟΥ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥΣ.

ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΣ ΟΙ ΚΡΑΤΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΗΣΤΕΣ

Περί πρέζας, Ναρκωτικών ουσιών και πολλών αθλιοτήτων...

Η αδράνεια και η παραίτηση των ανθρώπων απ' όσα αφορούν τη ζωή τους και την πραγματική ελευθερία είναι καταστάσεις που ευνοούν το κράτους γιατί το διευκολύνουν να συνεχίζει το αντιανθρώπινο έργο του. Μέσα από τέτοιες συνθήκες οι κρατιστές μπορούν και πραγματοποιούν τα σχέδια που καταστρώνουν κάθε φορά και τα οποία έχουν σαν γενικό στόχο την πλήρη καθυπόταξη των ανθρώπων.

Είναι εξ άλλου, γεγονός πως η ύπαρξη του κράτους είναι μια παρατεταμένη δολοφονική πρακτική ενάντια στην ανθρώπινη κοινωνία. Απ' αυτό προέρχονται όλοι εκείνοι οι όροι που επιχειρούν να δολοφονήσουν και αρκετές φορές το κατορθώνουν την ανθρωπινότητα. Η καταναγκαστική εργασία, η υπακοή, η αποδοχή ιδεολογικών κατασκευών και προταγμάτων που επιχειρούν να στερήσουν την ικανότητα κατανόησης όσων πραγματοποιούνται καθημερινά, η καθήλωση σε μικροπροβλήματα που σκόπιμα μεγεθύνονται για να σκεπαστεί η πραγματικότητα, είναι μερικά από τα μέσα που χρησιμοποιούν οι κρατιστές.

Από την άλλη, ο αποπροσανατολισμός, η καθημερινή πίεση, το άγχος για την επιβίωση φέρνουν πραγματικά τους ανθρώπους σε κατάσταση έκρηξης, ενώ το κράτος και τα όργανά του δεν χάνουν καθόλου χρόνο στο να εφευρίσκουν τεχνικές και μέσα για να διαστρεβλώσουν την ανθρώπινη φύση.

Οι τύραννοι, ύπουλοι, αδίστακτοι και φανατικοί εχθροί της ζωής και

κράτος. **Η παραίτηση ανοίγει τον δρόμο για την εξάρτηση η οποία με τη σειρά της, ολοκληρώνει την κατάσταση παραίτησης.**

Η οποιασδήποτε μορφής εξάρτηση **οδηγεί στην**

δικαίωση του κρατισμού.

Η εξάρτηση του εργαζόμενου ανθρώπου από το αφεντικό μετατρέπεται σε δικαίωση της ύπαρξης εργοδοτών και επιβράβευση της μισθωτής σκλαβιάς. Εδώ η ανθρώπινη ανάγκη για διαβίωση μετατρέπεται στον εξαναγκασμό για επιβίωση. Η δικαίωση της εκμετάλλευσης διοχετεύεται μέσα από το ιδεολόγημα πως το αφεντικό δίνει «ένα κομμάτι ψωμί» στους εργαζόμενους και συνεπώς αν δεν ήταν αυτός υποτίθεται πως οι άνθρωποι θα πέθαιναν της πείνας!!!

Η επιβαλλόμενη κατάσταση παραίτησης των ανθρώπων απ' όσα αφορούν την ύπαρξη και τη ζωή τους κατασκευάζει την ψευδαίσθηση της ανικανότητας και την εγκατάλειψη σε κάποιους ειδικούς και γνώστες

Δεν θα επαναλάβουμε την φλύαρη φιλολογία για την «μάστιγα των ναρκωτικών» που έντεχνα διοχετεύουν τα Μέσα Καθημερινής Αποβλάκωσης και Αποπροσανατολισμού της κοι-

νωνίας, επικεντρώνοντας την προσοχή και τον «αγώνα» ενάντια σε μια από τις επιπτώσεις που δημιουργεί η κυριαρχία -χωρίς μάλιστα καν να αναφέρεται η αιτία. Γιατί η πρώτιστη μάστιγα της κοινωνίας είναι το κράτος, τα αφεντικά και οι λακέδες τους!!!

Ούτε χρειάζεται να επαναλάβουμε το χιλιοειπωμένο και επαληθευμένο **«οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη»** ή **«το κράτος σκοτώνει με ηρωίνη»**. Αυτά ανήκουν σε μια πραγματικότητα που ακόμα κι ο πλέον άσχετος την γνωρίζει και την αντιλαμβάνεται μέσα από την καθημερινή του πείρα.

Είναι γεγονός πως οι αναρχικοί επεσήμαναν με τον πλέον σαφή και κατηγορηματικό τρόπο την σημασία που αποδίδει το κράτος στην

θενώσουν με τα διάφορα ναρκωτικά παρασκευάσματα και ακόμα περισσότερο να προεκτείνουν το φαινόμενο της κατασυκοφάντησης των κοινωνικών αγώνων και όσων τους δημιουργούν ή συμμετέχουν σ' αυτούς.

Το είπαμε και το επαναλαμβάνουμε. Το κράτος είναι αδίστακτο και δολοφονικό. Κύριο μέλημά του είναι η καταστροφή των εξεγερτικών διαθέσεων και πρακτικών. Η νάρκωση και τα προϊόντα που την προκαλούν χρησιμοποιούνται από τους κρατιστές και τα όργανά του γιατί μπορούν μέσω αυτών να ασκήσουν μια αποτελεσματική καταστολή της εξεγερτικής δράσης, της επιθυμίας για ζωή και ελευθερία.

Η άνθρωποι που αντιπαλεύουν την κρατική βαρβαρότητα γνωρίζουν πολύ καλά την σημασία που αποδίδει το κράτος στις ναρκωτικές ουσίες. Από τότε που τα παρασκευάσματα αυτά άρχισαν να διαδίδονται και να χρησιμοποιούνται ευρύτατα το κράτος είχε στη διάθεση του ένα ακόμη όπλο ενάντια στην κοινωνία.

Και θα πρέπει να πούμε πως το χρησιμοποίησε από την πρώτη στιγμή αποκλειστικά για να πετύχει τους εκάστοτε στόχους του. Στους εξουσιαστικούς πολέμους η χρήση των ναρκωτικών ουσιών υπήρξε το μέσο που μετέτρεπε τους φοβισμένους στρατιώτες σε «ήρωες» οι οποίοι έσφαζαν και σφάζονταν για τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των κυρίαρχων. Στον κοινωνικό πόλεμο

πολλών αθλιοτήτων...

φονική πρακτική ενάντια στην ανθρώπινη κοινωνία. Απ' αυτό προέρχονται όλοι εκείνοι οι όροι που επιχειρούν να δολοφονήσουν και αρκετές φορές το κατορθώνουν την ανθρωπινότητα. Η καταναγκαστική εργασία, η υπακοή, η αποδοχή ιδεολογικών κατασκευών και προταγμάτων που επιχειρούν να στερήσουν την ικανότητα κατανόησης όσων πραγματοποιούνται καθημερινά, η καθήλωση σε μικροπροβλήματα που σκόπιμα μεγεθύνονται για να σκεπαστεί η πραγματικότητα, είναι μερικά από τα μέσα που χρησιμοποιούν οι κρατιστές.

Από την άλλη, ο αποπροσανατολισμός, η καθημερινή πίεση, το άγχος για την επιβίωση φέρνουν πραγματικά τους ανθρώπους σε κατάσταση έκρηξης, ενώ το κράτος και τα όργανά του δεν χάνουν καθόλου χρόνο στο να εφευρίσκουν τεχνικές και μέσα για να διαστρεβλώσουν την ανθρώπινη φύση.

Οι τύραννοι, ύπουλοι, αδίστακτοι και φανατικοί εχθροί της ζωής και της ελευθερίας διεξάγουν έναν βρώμικο πόλεμο από κάθε άποψη. Κάθε τι που μπορεί να διευκολύνει την διατήρηση της κτηνωδίας που έχουν επιβάλλει μπαίνει σε εφαρμογή.

Αρκεί να απομακρύνουν αυτό που τρέμουν και που καθημερινά αντιμετωπίζουν σαν εφιάλτη: ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ των καταπιεσμένων.

Αρκεί να ανακοπεί, ο κοινωνικός πόλεμος που δυστυχώς για τους κρατιστές είναι ασταμάτητος και παίρνει τέτοιες εκφράσεις, που κάνουν, για πολλοστή φορά, χειροπιαστή την απειλητική γι' αυτούς ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ.

Σημαντικό μέλημα των κρατιστών, λοιπόν, είναι να υποτάξουν την κοινωνία και ιδιαίτερα εκείνα τα κομμάτια της που δείχνουν την μεγαλύτερη αντίδραση στην ύπαρ-

δικαίωση του κρατισμού.

Η εξάρτηση του εργαζόμενου ανθρώπου από το αφεντικό μετατρέφεται σε δικαίωση της ύπαρξης εργοδοτών και επιβράβευση της μισθωτής σκλαβιάς. Εδώ η ανθρώπινη ανάγκη για διαβίωση μετατρέπεται στον εξαναγκασμό για επιβίωση. Η δικαίωση της εκμετάλλευσης διοχετεύεται μέσα από το ιδεολόγημα πως το αφεντικό δίνει «ένα κομμάτι ψωμί» στους εργαζόμενους και συνεπώς αν δεν ήταν αυτός υποτίθεται πως οι άνθρωποι θα πέθαιναν της πείνας!!!

Η επιβαλλόμενη κατάσταση παραίτησης των ανθρώπων απ' όσα αφορούν την ύπαρξη και τη ζωή τους κατασκευάζει την ψευδαίσθηση της ανικανότητας και την εγκατάλειψη σε κάποιους ειδικούς και γνώστες, οδηγώντας στην εξάρτηση από το κράτος και τα όργανά του.

Θα πρέπει να παραδεχτούμε πως μέσα από μια ολόκληρη πορεία που έχει διανυθεί οι κρατιστές δεν σταμάτησαν ούτε στιγμή να κατασκευάζουν ένα σωρό από μέσα που σκοπό έχουν να δολοφονήσουν την ανθρώπινη επιθυμία για επαναοικειοποίηση της αφαιρεμένης ελευθερίας.

Δεν φτάνει που μέσα από τη βαρβαρότητα που έχουν κατασκευάσει και επιβάλλει παρουσιάζουν την πλέον παραποιημένη και άθλια εικόνα της δήθεν ελευθερίας -μέσα στα πλαίσια εξανδραποδισμού και εξαθλίωσης των ανθρώπων- αλλά έχοντας σαν στόχο την διαστρέβλωση ακόμα περισσότερο της ανθρώπινης οντότητας έχουν προχωρήσει στη διοχέτευση διάφορων παραισθησιογόνων που θα κάνουν τον κόσμο να «ξεχάσει» την άθλια πραγματικότητα που του έχει επιβληθεί.

νωνίας, επικεντρώνοντας την προσοχή και τον «αγώνα» ενάντια σε μια από τις επιπτώσεις που δημιουργεί η κυριαρχία -χωρίς μάλιστα καν να αναφέρεται η αιτία. Γιατί η πρώτιστη μάστιγα της κοινωνίας είναι το κράτος, τα αφεντικά και οι λακέδες τους!!!

Ούτε χρειάζεται να επαναλάβουμε το χιλιοειπωμένο και επαληθευμένο **«οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη»** ή **«το κράτος σκοτώνει με ηρωίνη»**. Αυτά ανήκουν σε μια πραγματικότητα που ακόμα κι ο πλέον άσχετος την γνωρίζει και την αντιλαμβάνεται μέσα από την καθημερινή του πείρα.

Είναι γεγονός πως οι αναρχικοί επεσήμαναν με τον πλέον σαφή και κατηγορηματικό τρόπο την σημασία που αποδίδει το κράτος στην ΝΑΡΚΩΣΗ.

Αλλά, όποιος επαναπαύεται στην επιβεβαίωση της διαπίστωσης ξεπερνιέται από τα πολυμήχανα σχέδια των κρατιστών. Το κράτος αντιμετώπισε με βιαιότητα την επίθεση που δέχτηκε από τους αναρχικούς για να παραδεχτεί στο τέλος την εις βάρος του κατηγορία. Τι έγινε όμως; Η νάρκωση συνέχισε ασταμάτητα να διοχετεύεται στους χώρους όπου βρίσκονται τα πλέον μαχητικά κομμάτια της κοινωνίας. Άλλωστε, είναι κοινό μυστικό πως με την νάρκωση επιχειρείται να καταπνιγεί κάθε δυνατότητα εξέγερσης. Χαρακτηριστικά, μετά την εξέγερση στις φυλακές το 1990 και την γνωστή αποτροπή της γενικότερης σύρραξης με το κράτος, από τους επιτήδειους στη χειραγώγηση, οι φυλακές και ιδιαίτερα ο Κορυδαλλός μετατράπηκαν σε ένα ωκεανό από ναρκωτικές ουσίες όπου ο καθένας μπορούσε

νται από τους κρατιστές και τα όργανά του γιατί μπορούν μέσω αυτών να ασκήσουν μια αποτελεσματική καταστολή της εξεγερτικής δράσης, της επιθυμίας για ζωή και ελευθερία.

Η άνθρωποι που αντιπαλεύουν την κρατική βαρβαρότητα γνωρίζουν πολύ καλά την σημασία που αποδίδει το κράτος στις ναρκωτικές ουσίες. Από τότε που τα παρασκευάσματα αυτά άρχισαν να διαδίδονται και να χρησιμοποιούνται ευρύτατα το κράτος είχε στη διάθεση του ένα ακόμη όπλο ενάντια στην κοινωνία.

Και θα πρέπει να πούμε πως το χρησιμοποίησε από την πρώτη στιγμή αποκλειστικά για να πετύχει τους εκάστοτε στόχους του. Στους εξουσιαστικούς πολέμους η χρήση των ναρκωτικών ουσιών υπήρξε το μέσο που μετέτρεπε τους φοβισμένους στρατιώτες σε «ήρωες» οι οποίοι έσφαζαν και σφάζονταν για τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των κυρίαρχων. Στον κοινωνικό πόλεμο ήταν που οι ουσίες αυτές διέλυσαν τις δυνατότητες που είχαν οι άνθρωποι να αντιπαρατεθούν στο κράτος και τα όργανά του.

Δεν χρειάζεται να πάμε πολύ πίσω στο χρόνο. Την ίδια εποχή που ο πόλεμος στο Βιετνάμ κατασκεύαζε τα ντοπαρισμένα ρομπότ που θα μπορούσαν να αντεπεξέλθουν στις συνθήκες της ζούγκλας και το άγριο αντάρτικο των Βιετκόνγκ, -αφήνοντας χιλιάδες μισότρελους και εθισμένους τοξικομανείς μετά την λήξη του-, στο πεδίο του κοινωνικού πολέμου εκατοντάδες χιλιάδες νέοι έβγαιναν εκτός μάχης παρασυρμένοι από την επιτήδεια προπαγανδισμένη «Νιρβάνα» των ναρκωτικών ουσιών.

Όπως στην προκειμένη περίπτωση έτσι και σε κάθε σημείο του κόσμου όπου διεξάγεται ο κοινωνικός πόλεμος, δεν έλειψαν και δεν λείπουν οι επιτήδειοι ή οι αφελείς

σουν την ανθρώπινη φύση.

Οι τύραννοι, ύπουλοι, αδίστακτοι και φανατικοί εχθροί της ζωής και της ελευθερίας διεξάγουν έναν βρώμικο πόλεμο από κάθε άποψη. Κάθε τι που μπορεί να διευκολύνει την διατήρηση της κτηνωδίας που έχουν επιβάλλει μπαίνει σε εφαρμογή.

Αρκεί να απομακρύνουν αυτό που τρέμουν και που καθημερινά αντιμετωπίζουν σαν εφιάλτη: ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ των καταπιεσμένων.

Αρκεί να ανακοπεί, ο κοινωνικός πόλεμος που δυστυχώς για τους κρατιστές είναι ασταμάτητος και παίρνει τέτοιες εκφράσεις, που κάνουν, για πολλοστή φορά, χειροπιαστή την απειλητική γι' αυτούς ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ.

Σημαντικό μέλημα των κρατιστών, λοιπόν, είναι να υποτάξουν την κοινωνία και ιδιαίτερα εκείνα τα κομμάτια της που δείχνουν την μεγαλύτερη αντίδραση στην ύπαρξη και στα κάθε φορά σχέδιά του.

Έτσι, ενάντια σ' όλους όσους αντιστέκονται ή αναπτύσσουν ανταγωνιστικές προς το κράτος πρακτικές αναπτύσσεται η τεχνική του αποπροσανατολισμού αλλά και μια σειρά από μέσα χειραγώγησης που διαθέτει το πλούσιο οπλοστάσιο του κράτους.

Στόχος, όπως είπαμε, η υποταγή. Όμως η υποταγή δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την εξάρτηση. Έχουμε, λοιπόν, ΕΞΑΡΤΗΣΗ από τον εργοδότη για τη επιβίωση, εξάρτηση από τον δείνα ή τον τάδε μηχανισμό ή εκπρόσωπο του κράτους για το τάδε ή δείνα ζήτημα κοκ. Η εξάρτηση και η παραίτηση δεν είναι συνώνυμα αλλά συνδέονται στενά μεταξύ τους κάτω από την ομπρέλα της αθλιότητας που έχει ανοίξει το φορούν την ύπαρξη και τη ζωή τους κατασκευάζει την ψευδαίσθηση της ανικανότητας και την εγκατάλειψη σε κάποιους ειδικούς και γνώστες, οδηγώντας στην εξάρτηση από το κράτος και τα όργανά του.

Θα πρέπει να παραδεχτούμε πως μέσα από μια ολόκληρη πορεία που έχει διανυθεί οι κρατιστές δεν σταμάτησαν ούτε στιγμή να κατασκευάζουν ένα σωρό από μέσα που σκοπό έχουν να δολοφονήσουν την ανθρώπινη επιθυμία για επαναοικειοποίηση της αφαιρεμένης ελευθερίας.

Δεν φτάνει που μέσα από τη βαρβαρότητα που έχουν κατασκευάσει και επιβάλλει παρουσιάζουν την πλέον παραποιημένη και άθλια εικόνα της δήθεν ελευθερίας -μέσα στα πλαίσια εξανδραποδισμού και εξαθλίωσης των ανθρώπων- αλλά έχοντας σαν στόχο την διαστρέβλωση ακόμα περισσότερο της ανθρώπινης οντότητας έχουν προχωρήσει στη διοχέτευση διάφορων παραισθησιογόνων που θα κάνουν τον κόσμο να «ξεχάσει» την άθλια πραγματικότητα που του έχει επιβληθεί.

Μέσα από τη χρήση τέτοιων παρασκευασμάτων οι άνθρωποι καλούνται να «αισθανθούν» και να «ζήσουν» μια φαντασιακή κατάσταση ευεξίας ξεπερνώντας για λίγο - με ανώδυνο για το κράτος και καταστροφικό γι' αυτούς τρόπο- την άθλια πραγματικότητα, η οποία παρ' όλ' αυτά εξακολουθεί να υπάρχει όχι μόνο γι' όσους προσπαθούν να πετύχουν ένα τέτοιο «ξεπέρασμα» αλλά και για το σύνολο της κοινωνίας. Το κράτος, φυσικά, μένει απείραχτο κι ανενόχλητο στη συνέχιση του καταστροφικού του έργου.

Μιλάμε συγκεκριμένα για τα διάφορα ναρκωτικά που, αναμφισβήτητα πλέον, παρασκευάζονται και διακινούνται από το κράτος και τα όργανά του.

Είναι γεγονός πως οι αναρχικοί επεσήμαναν με τον πλέον σαφή και κατηγορηματικό τρόπο την σημασία που αποδίδει το κράτος στην ΝΑΡΚΩΣΗ.

Αλλά, όποιος επαναπαύεται στην επιβεβαίωση της διαπίστωσης ξεπερνιέται από τα πολυμήχανα σχέδια των κρατιστών. Το κράτος αντιμετώπισε με βιαιότητα την επίθεση που δέχτηκε από τους αναρχικούς για να παραδεχτεί στο τέλος την εις βάρος του κατηγορία. Τι έγινε όμως; Η νάρκωση συνέχισε ασταμάτητα να διοχετεύεται στους χώρους όπου βρίσκονται τα πλέον μαχητικά κομμάτια της κοινωνίας. Άλλωστε, είναι κοινό μυστικό πως με την νάρκωση επιχειρείται να καταπνιγεί κάθε δυνατότητα εξέγερσης. Χαρακτηριστικά, μετά την εξέγερση στις φυλακές το 1990 και την γνωστή αποτροπή της γενικότερης σύρραξης με το κράτος, από τους επιτήδειους στη χειραγώγηση, οι φυλακές και ιδιαίτερα ο Κορυδαλλός μετατράπηκαν σε ένα ωκεανό από ναρκωτικές ουσίες όπου ο καθένας μπορούσε και μπορεί να κολυμπήσει. Ακόμα, η γνωστή μας πλατεία Εξαρχείων αποτέλεσε έναν από τους κατ' εξοχήν χώρους διακίνησης ναρκωτικών. Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, πως και σε άλλους χώρους δεν γίνονταν και δεν γίνεται διακίνηση. Αν αναφερόμαστε στην συγκεκριμένη πλατεία είναι γιατί αποτελεί ένα χώρο όπου συγκεντρώνεται, ακόμα και σήμερα, ένα όχι και τόσο τυχαίο κομμάτι της κοινωνίας, που έμπρακτα και δυναμικά αντιπαρατίθεται στην κρατική βαρβαρότητα.

Και γιατί, τέτοιοι χώροι αποτελούν το στόχαστρο των κρατιστών οι οποίοι εξαπολύουν τις δυνάμεις καταστολής άλλοτε για να εξουδετερώσουν με την ωμή βία τους αγωνιζόμενους κι άλλοτε να τους εξουνους στρατιώτες σε «ήρωες» οι οποίοι έσφαζαν και σφάζονταν για τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των κυρίαρχων. Στον κοινωνικό πόλεμο ήταν που οι ουσίες αυτές διέλυσαν τις δυνατότητες που είχαν οι άνθρωποι να αντιπαρατεθούν στο κράτος και τα όργανά του.

Δεν χρειάζεται να πάμε πολύ πίσω στο χρόνο. Την ίδια εποχή που ο πόλεμος στο Βιετνάμ κατασκεύαζε τα ντοπαρισμένα ρομπότ που θα μπορούσαν να αντεπεξέλθουν στις συνθήκες της ζούγκλας και το άγριο αντάρτικο των Βιετκόνγκ, -αφήνοντας χιλιάδες μισότρελους και εθισμένους τοξικομανείς μετά την λήξη του-, στο πεδίο του κοινωνικού πολέμου εκατοντάδες χιλιάδες νέοι έβγαιναν εκτός μάχης παρασυρμένοι από την επιτήδεια προπαγανδισμένη «Νιρβάνα» των ναρκωτικών ουσιών.

Όπως στην προκειμένη περίπτωση έτσι και σε κάθε σημείο του κόσμου όπου διεξάγεται ο κοινωνικός πόλεμος, δεν έλειψαν και δεν λείπουν οι επιτήδειοι ή οι αφελείς προπαγανδιστές της χρήσης ναρκωτικών ουσιών.

Φυσικά οι θεωρίες που συνοδεύουν την προπαγάνδα αυτή δεν είναι λίγες: η θεωρία της «έκστασης», η φιλολογία της διάκρισης ανάμεσα σε μαλακά και σκληρά, η ιδεολογικοποίηση της διαφοράς ανάμεσα στις ουσίες που «σπιντάρουν» και σε εκείνες που «ναρκώνουν» κτλ.

Όλα αυτά όμως κατευθύνονται σε κάποιους δέκτες **οι οποίοι εφ' όσον προσδεθούν στο άρμα γίνονται εξαρτήματα μιας συνολικής διαδικασίας εξαθλίωσης της κοινωνίας**.

Η εξάρτηση είναι αναπόφευκτη και δεδομένη τις περισσότερες φορές και σε σχέση με όλες σχεδόν τις χημικές μορφές αυτών των ουσιών. (Δεν μιλάμε για την περιστα-

σιακή χρήση των φυσικών ουσιών, η οποία, και πάλι, στο βαθμό που θα πάψει να είναι περιστασιακή είναι ικανή να οδηγήσει σε μια κατάσταση διαρκούς αναζήτησης που σχετίζεται άμεσα με την εξάρτηση. Σε μια τέτοια κατάσταση εξάρτησης η οποία μπορεί να προέλθει από την ιδιοσυγκρασία του εκάστοτε ατόμου, δεν σημαίνει πως υπάρχει εθισμός. Ο εθισμός και όλες οι οδυνηρές συνέπειες που αυτός επιφέρει είναι κατά κανόνα αποτέλεσμα της χρήσης χημικών ουσιών). Οι άνθρωποι οδηγούνται στην παραίτηση και την αυτοκαταστροφή προς τέρψη των εξουσιαστών των οποίων τα κέρδη εκτός των άλλων αποτιμώνται και σε τρισεκατομμύρια δολάρια τον χρόνο.

Για όσους αντιμετωπίζουν την κρατική βαρβαρότητα και αγωνίζονται ενάντια της το ζήτημα δεν είναι να κατατρύχονται με τις λεπτές ή κραυγαλέες διακρίσεις μεταξύ των τοξικών ουσιών. Γιατί, σε τελική ανάλυση το ζήτημα δεν είναι η διαφορά ανάμεσα σε «σπινταριστές» και «ναρκωτικές» ουσίες, αλλά το γεγονός πως και οι μεν και οι δε δημιουργούν συνθήκες εξάρτησης και οδηγούν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην καταστολή των ανθρώπινων φυσικών επιθυμιών και δυνατοτήτων, δίνοντας -στην καλύτερη περίπτωση- πίστωση χρόνου στο κράτος.

Εξάρτηση και ελευθερία είναι ασυμβίβαστες και ανταγωνιστικές καταστάσεις. Ιδιαίτερα μάλιστα μέσα στις συνθήκες καταναγκασμού που έχουν επιβάλλει στην κοινωνία οι κάθε είδους εξουσιαστές η εξάρτηση από τις τοξικές ουσίες είναι ένα μεγάλο «συν» υπέρ της κυριαρχίας.

Φυσικά η χρήση των ουσιών αυτών και δεν μπορεί να προβληθεί

σμούς του, την γιγαντώνουν μέσα από την εσωτερική καθάρια δυναμικότητα που έχει η ανθρωπινότητα κι όχι με άθλια παρασκευάσματα. Το ντοπάρισμα είναι μια επιβεβαίωση του κρατισμού. Αν κάποιοι πιστεύουν πως η κατάσταση που περιβάλλει τους ανθρώπους -και έχει επιβληθεί στην κοινωνία από τους κυρίαρχους- δεν είναι ικανή να κάνει τους ανθρώπους να οργίζονται, να εξεγείρονται και να συγκρούονται τότε έχουν αποξενωθεί από την πραγματικότητα. Στο κάτω-κάτω καμιά κοινωνική επανάσταση δεν πραγματοποιήθηκε από ντοπαρισμένους με ναρκωτικές ουσίες.

Κι όπως θάλεγε κι ένας άνθρωπος απλός: «Την πίστη ή την έχεις ή δεν την έχεις, το λιβάνι δεν βοηθάει σε τίποτα για να την αποκτήσεις».

Η αγωνιζόμενοι άνθρωποι δεν μπορούν παρά να έχουν μια σαφή και ξεκαθαρισμένη στάση απέναντι στα ναρκωτικά, το κράτος που τα χρησιμοποιεί και τα εμπορεύεται για τους δικούς του άθλιους λόγους και σε εκείνους οι οποίοι τα διοχετεύουν στους ανθρώπους.

Οι αναρχικοί έχουν δείξει έμπρακτα την απέχθεια τους σ' ότι ονομάζεται πρέζα (ηρωίνη, κοκαίνη κλπ) και σ' ότι σχετίζεται με τις ναρκωτικές ουσίες (κράτος, έμποροι ναρκωτικών κλπ).

Αυτή μας την απέχθεια θεωρούμε απαραίτητο να ξανατονίσουμε ακόμα μια φορά σε μια εποχή όπου το κράτος ανασυγκροτώντας τις δυνάμεις του και εντείνοντας την επίθεσή του ενάντια στην κοινωνία προχωρά στην γενίκευση της χρήσης των ναρκωτικών ουσιών.

Οι ανακατατάξεις που δημιουργούνται σ' όλους τους τομείς της κυριαρχίας δεν αφήνουν ανεπηρέαστη καμιά πτυχή της. Για τον ίδιο λόγο τα στέκια τοξικομανών αναδιαρ-

ή στα πολυκαταστήματα;

Σε μια εποχή όπου το κράτος εφαρμόζει ένα αναθεωρημένο σχέδιο εξαθλίωσης, όπου η διακίνηση και εμπορία ναρκωτικών από τα κράτη και τα διάφορα κινήματα δίνει και παίρνει, σε μια εποχή όπου η εξαχρείωση και η ξετσιπωσιά προσπαθεί να ντυθεί απελευθερωτικούς μανδύες και να μετατρέψει την αναρχία σε ταμπέλα για την συγκάλυψη αθλιοτήτων είμαστε υποχρεωμένοι να τονίσουμε ορισμένα χιλιοειπωμένα πράγματα.

Είμαστε αποφασισμένοι να υπερασπιστούμε τους κοινωνικούς αγώνες στους οποίους συμμετέχουμε ή συμβάλλουμε στην ανάπτυξή τους. **Αναρχικός και τοξικομανής είναι έννοιες και καταστάσεις ασυμβίβαστες!!**

Οι αναρχικοί δεν είναι διατεθειμένοι να ανεχθούν την επιβεβαίωση της κρατικής συκοφαντίας δια στόματος κανενός αυτοαποκαλούμενου αναρχικού.

Ακόμα περισσότερο, οι αναρχικοί δεν μπορεί να έχουν σχέση με την εμπορία και την διακίνηση ναρκωτικών, ούτε και με τα άθλια υποκείμενα που σπέρνουν τον αργό θάνατο στους ανθρώπους αφού πρώτα τους μετατρέψουν σε ανδράποδα. **Όποιος νταραβερίζεται με τέτοια άθλια υποκείμενα και βρίσκεται μπλεγμένος σε τέτοιες καταστάσεις έχει από μόνος του απαρνηθεί την αναρχία και τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση**.

Οι αναρχικοί αγωνίζονται για την καταστροφή του κράτους, για μια ελεύθερη κοινωνία ελεύθερων ανθρώπων που ζουν αρμονικά με το περιβάλλον και αναπτύσσουν μεταξύ τους σχέσεις αμοιβαιότητας, δημιουργικότητας και συνεργασίας. **Αγωνίζονται για την καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας κι εξάρτησης.** Αγωνίζονται για τη ζωή!!! Κι όσοι α-

ξάρτητη από πρόσωπα και καταστάσεις. **Δεν είναι ανεξάρτητη από όσα εκτοξεύονται σε συναθροίσεις-δημόσιες συζητήσεις όπου το κυρίαρχο στοιχείο είναι η διάχυση ΑΘΛΙΟΤΗΤΩΝ.**

Αθλιοτήτων που επιχειρούν να συνδέσουν τους αναρχικούς και τους κοινωνικούς αγώνες με την εμπορία ναρκωτικών. Ναι! Είναι γεγονός πως τα λεγόμενα επαναστατικά ή εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα επιδίδονται στο εμπόριο ναρκωτικών για να εξασφαλίσουν χρήματα για την επιδίωξη των σκοπών τους.

Όμως έχουν όλα αυτά σχέση με την κοινωνική απελευθέρωση και την αναρχία; Κρατιστές στη θέση των κρατιστών, δολοφόνοι στη θέση των δολοφόνων, τύραννοι στη θέση των τυράννων. Αυτές είναι οι επιδιώξεις των κινημάτων. Ή μήπως πιστεύει κανείς αναρχικός πως το «Φωτεινό Μονοπάτι» π.χ., στο Περού, αγωνίζεται ενάντια στο κράτος για την κοινωνική απελευθέρωση;

Αλλά, ούτε ο προσδιορισμός του επαναστατικού ή του επαναστάτη είναι ταυτόσημος με την κοινωνική απελευθέρωση. **Οι αναρχικοί είναι και επαναστάτες** γιατί αγωνίζονται για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση μέσα από την βίαιη επαναστατική δράση των καταπιεσμένων που θα καταστρέψει το κράτος και τους θεσμούς- μηχανισμούς του. **Οι επαναστάτες όμως δεν είναι αναρχικοί**. Και δεν αναφερόμαστε στο σύνολο του κόσμου που βρίσκεται προσδεμένος σε αυτά τα κινήματα, αλλά για τις εξουσιαστικές φατρίες που καταφεύγουν στα πλέον κτηνώδη μέσα προκειμένου να αναλάβουν την διαχείριση του κράτους και της εξουσίας και να διαιωνίσουν την τυραννία.

Οι αναρχικοί δεν έχουν ανάγκη από κινήματα και περιχαρακώσεις

τρισεκατομμύρια δολάρια τον χρόνο.

Για όσους αντιμετωπίζουν την κρατική βαρβαρότητα και αγωνίζονται ενάντια της το ζήτημα δεν είναι να κατατρύχονται με τις λεπτές ή κραυγαλέες διακρίσεις μεταξύ των τοξικών ουσιών. Γιατί, σε τελική ανάλυση το ζήτημα δεν είναι η διαφορά ανάμεσα σε «σπινταριστές» και «ναρκωτικές» ουσίες, αλλά το γεγονός πως και οι μεν και οι δε δημιουργούν συνθήκες εξάρτησης και οδηγούν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην καταστολή των ανθρώπινων φυσικών επιθυμιών και δυνατοτήτων, δίνοντας -στην καλύτερη περίπτωση- πίστωση χρόνου στο κράτος.

Εξάρτηση και ελευθερία είναι ασυμβίβαστες και ανταγωνιστικές καταστάσεις. Ιδιαίτερα μάλιστα μέσα στις συνθήκες καταναγκασμού που έχουν επιβάλλει στην κοινωνία οι κάθε είδους εξουσιαστές η εξάρτηση από τις τοξικές ουσίες είναι ένα μεγάλο «συν» υπέρ της κυριαρχίας.

Φυσικά η χρήση των ουσιών αυτών και δεν μπορεί να προβληθεί σαν τρόπος ζωής αλλά να αντιμετωπιστεί σαν μέρος της προσπάθειας για την γενίκευση της αθλιότητας. Όσο για τα σχετικά παραμύθια περί «επιλογών», χρειάζεται να τεθεί επίμονα το ερώτημα κατά πόσο αυτές οι επιλογές είναι ελεύθερες και ανεπηρέαστες από το συνολικό κυριαρχικό περιβάλλον.

Τα ναρκωτικά -για να χρησιμοποιήσουμε μια λέξη που τα περιλαμβάνει όλα και η οποία είναι ευρύτατα κατανοητή- εμπεριέχουν μέσα από την ίδια τους τη φύση μια πολύπλευρη ανταγωνιστικότητα προς κάθε τι που πορεύεται προς την κοινωνική απελευθέρωση. **Αποτελούν ένα φονικό όπλο στα χέρια του κράτους όχι μόνο γιατί καταστρέφουν τη ζωή αλλά και γιατί διαστρεβλώνουν και σκοτώνουν την επιθυμία για απελευθέρωση, καταστρέφοντας την ανθρωπινότητα.**

απλός: «Την πίστη ή την έχεις ή δεν την έχεις, το λιβάνι δεν βοηθάει σε τίποτα για να την αποκτήσεις».

Η αγωνιζόμενοι άνθρωποι δεν μπορούν παρά να έχουν μια σαφή και ξεκαθαρισμένη στάση απέναντι στα ναρκωτικά, το κράτος που τα χρησιμοποιεί και τα εμπορεύεται για τους δικούς του άθλιους λόγους και σε εκείνους οι οποίοι τα διοχετεύουν στους ανθρώπους.

Οι αναρχικοί έχουν δείξει έμπρακτα την απέχθεια τους σ' ότι ονομάζεται πρέζα (ηρωίνη, κοκαίνη κλπ) και σ' ότι σχετίζεται με τις ναρκωτικές ουσίες (κράτος, έμποροι ναρκωτικών κλπ).

Αυτή μας την απέχθεια θεωρούμε απαραίτητο να ξανατονίσουμε ακόμα μια φορά σε μια εποχή όπου το κράτος ανασυγκροτώντας τις δυνάμεις του και εντείνοντας την επίθεσή του ενάντια στην κοινωνία προχωρά στην γενίκευση της χρήσης των ναρκωτικών ουσιών.

Οι ανακατατάξεις που δημιουργούνται σ' όλους τους τομείς της κυριαρχίας δεν αφήνουν ανεπηρέαστη καμιά πτυχή της. Για τον ίδιο λόγο τα στέκια τοξικομανών αναδιαρθρώνονται σε κυριλέ και μη. Ο πόλεμος για την διαδοχή στο εμπόριο της πρέζας συνεχίζεται ασταμάτητος και από πολλές πλευρές. Το κράτος ανέλαβε επίσημα ΚΑΙ την παροχή υποκατάστατων στους τοξικομανείς για να διευρύνει τους ορίζοντες για την εισδοχή ακόμα μεγαλύτερου αριθμού μελών στη «μεγάλη οικογένεια» των τοξικομανών.

Η διάκριση σε «μαλακά» και «σκληρά» μοιάζει να βρίσκεται στο στάδιο της έγκρισης από το νομοθετικό «σώμα» των τυράννων της ζωής μας.

Και ρωτάμε όλους αυτούς που κόπτονται για την αποποινικοποίηση των «μαλακών» ναρκωτικών και οι οποίοι φτάνουν στο σημείο να εκλιπαρούν από το κράτος

Αναρχικός και τοξικομανής είναι έννοιες και καταστάσεις ασυμβίβαστες!!

Οι αναρχικοί δεν είναι διατεθειμένοι να ανεχθούν την επιβεβαίωση της κρατικής συκοφαντίας δια στόματος κανενός αυτοαποκαλούμενου αναρχικού.

Ακόμα περισσότερο, οι αναρχικοί δεν μπορεί να έχουν σχέση με την εμπορία και την διακίνηση ναρκωτικών, ούτε και με τα άθλια υποκείμενα που σπέρνουν τον αργό θάνατο στους ανθρώπους αφού πρώτα τους μετατρέψουν σε ανδράποδα. **Όποιος νταραβερίζεται με τέτοια άθλια υποκείμενα και βρίσκεται μπλεγμένος σε τέτοιες καταστάσεις έχει από μόνος του απαρνηθεί την αναρχία και τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.**

Οι αναρχικοί αγωνίζονται για την καταστροφή του κράτους, για μια ελεύθερη κοινωνία ελεύθερων ανθρώπων που ζουν αρμονικά με το περιβάλλον και αναπτύσσουν μεταξύ τους σχέσεις αμοιβαιότητας, δημιουργικότητας και συνεργασίας. **Αγωνίζονται για την καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας κι εξάρτησης.** Αγωνίζονται για τη ζωή!!! Κι όσοι αγωνίζονται για μια τέτοια πραγματικότητα δεν σπέρνουν το θάνατο στους συνανθρώπους τους. Δεν συνεπικουρούν τους κρατιστές στα σχέδια τους. Δεν είναι κτήνη με ανθρώπινη μορφή. Και σε κάθε περίπτωση αντιμετωπίζουν με απόλυτη εχθρότητα τέτοια καθάρματα.

Στον αγώνα για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση ο σκοπός και τα μέσα βρίσκονται σε μια αρμονική πορεία. **Ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα.** Ενώ, τα μέσα από τη μεριά τους καθορίζουν με σαφήνεια ποιος είναι ο σκοπός.

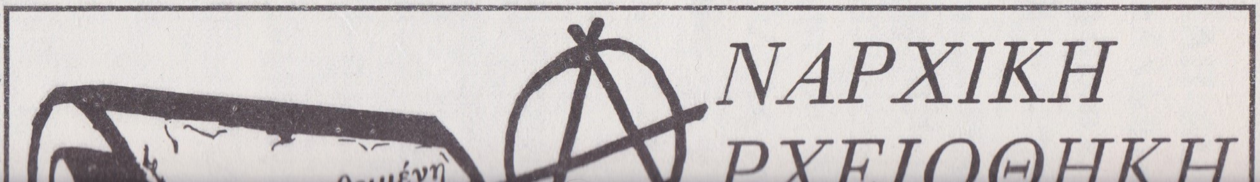
Η επανάληψη αυτών των χιλιοειπωμένων απόψεων δεν είναι ανε-

των κρατιστών, δολοφόνοι στη θέση των δολοφόνων, τύραννοι στη θέση των τυράννων. Αυτές είναι οι επιδιώξεις των κινημάτων. Ή μήπως πιστεύει κανείς αναρχικός πως το «Φωτεινό Μονοπάτι» π.χ., στο Περού, αγωνίζεται ενάντια στο κράτος για την κοινωνική απελευθέρωση;

Αλλά, ούτε ο προσδιορισμός του επαναστατικού ή του επαναστάτη είναι ταυτόσημος με την κοινωνική απελευθέρωση. **Οι αναρχικοί είναι και επαναστάτες** γιατί αγωνίζονται για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση μέσα από την βίαιη επαναστατική δράση των καταπιεσμένων που θα καταστρέψει το κράτος και τους θεσμούς- μηχανισμούς του. **Οι επαναστάτες όμως δεν είναι αναρχικοί.** Και δεν αναφερόμαστε στο σύνολο του κόσμου που βρίσκεται προσδεμένος σε αυτά τα κινήματα, αλλά για τις εξουσιαστικές φατρίες που καταφεύγουν στα πλέον κτηνώδη μέσα προκειμένου να αναλάβουν την διαχείριση του κράτους και της εξουσίας και να διαιωνίσουν την τυραννία.

Οι αναρχικοί δεν έχουν ανάγκη από κινήματα και περιχαρακώσεις ούτε χρησιμοποιούν σαν μέσο εξοικονόμησης πόρων του κοινωνικού αγώνα το εμπόριο των ναρκωτικών. Δεν μπορεί να χτισθεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις, με μέσα που συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών, με μέσα που δεν απελευθερώνουν αλλά μεγαλώνουν και απλώνουν τα δίχτυα της εξάρτησης και της υποταγής.

Ξεκαθαρισμένα πράγματα λοιπόν. Κι όποιος δεν έχει ακόμα καταλάβει πως τέτοιες ταυτίσεις είναι εχθρικές προς την αναρχία και την κοινωνική απελευθέρωση καιρός είναι να το καταλάβει...

ας.

Φυσικά η χρήση των ουσιών αυτών και δεν μπορεί να προβληθεί σαν τρόπος ζωής αλλά να αντιμετωπιστεί σαν μέρος της προσπάθειας για την γενίκευση της αθλιότητας. Όσο για τα σχετικά παραμύθια περί «επιλογών», χρειάζεται να τεθεί επίμονα το ερώτημα κατά πόσο αυτές οι επιλογές είναι ελεύθερες και ανεπηρέαστες από το συνολικό κυριαρχικό περιβάλλον.

Τα ναρκωτικά -για να χρησιμοποιήσουμε μια λέξη που τα περιλαμβάνει όλα και η οποία είναι ευρύτατα κατανοητή- εμπεριέχουν μέσα από την ίδια τους τη φύση μια πολύπλευρη ανταγωνιστικότητα προς κάθε τι που πορεύεται προς την κοινωνική απελευθέρωση. **Αποτελούν ένα φονικό όπλο στα χέρια του κράτους όχι μόνο γιατί καταστρέφουν τη ζωή αλλά και γιατί διαστρεβλώνουν και σκοτώνουν την επιθυμία για απελευθέρωση, καταστρέφοντας την ανθρωπινότητα**.

Αναπτύσσονται και προβάλλονται κατά καιρούς διάφορες απόψεις που προπαγανδίζουν τη χρήση των «σπινταριστών» ουσιών, γιατί τάχα «ανεβάζουν» την μαχητικότητα. Σχετικά μ' αυτό είναι απαραίτητο να ειπωθεί πως αγώνας για ελευθερία δεν είναι νοητός όταν πραγματοποιείται από ντοπαρισμένα όντα τα οποία -όταν ξεθυμάνει η επίδραση των ναρκωτικών ουσιών- μετατρέπονται σε άθλια σκουλήκια.

Την επιθυμία για αγώνα και για την επαναοικειοποίηση της ελευθερίας οι άνθρωποι την αποκτούν μέσα από την επίγνωση της κατάστασης στην οποία τους έχουν βάλει οι δυνάστες. Την εμπλουτίζουν μέσα από την διαρκή σύγκρουση με το κράτος και τους θεσμούς μηχανι-

ριαρχίας δεν αφήνουν ανεπηρέαστη καμιά πτυχή της. Για τον ίδιο λόγο τα στέκια τοξικομανών αναδιαρθρώνονται σε κυριλέ και μη. Ο πόλεμος για την διαδοχή στο εμπόριο της πρέζας συνεχίζεται ασταμάτητος και από πολλές πλευρές. Το κράτος ανέλαβε επίσημα ΚΑΙ την παροχή υποκατάστατων στους τοξικομανείς για να διευρύνει τους ορίζοντες για την εισδοχή ακόμα μεγαλύτερου αριθμού μελών στη «μεγάλη οικογένεια» των τοξικομανών.

Η διάκριση σε «μαλακά» και «σκληρά» μοιάζει να βρίσκεται στο στάδιο της έγκρισης από το νομοθετικό «σώμα» των τυράννων της ζωής μας.

Και ρωτάμε όλους αυτούς που κόπτονται για την αποποινικοποίηση των «μαλακών» ναρκωτικών και οι οποίοι φτάνουν στο σημείο να εκλιπαρούν από το κράτος την νομοθετική αυτή ρύθμιση: πόσο θα απελευθερωθεί ο άνθρωπος και η κοινωνία όταν θα μπορούν όλοι να ψωνίζουν «μαλακά» ναρκωτικά στο περίπτερο της γειτονιάς τους

Αγωνίζονται για την καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας κι εξάρτησης. Αγωνίζονται για τη ζωή!!! Κι όσοι αγωνίζονται για μια τέτοια πραγματικότητα δεν σπέρνουν το θάνατο στους συνανθρώπους τους. Δεν συνεπικουρούν τους κρατιστές στα σχέδια τους. Δεν είναι κτήνη με ανθρώπινη μορφή. Και σε κάθε περίπτωση αντιμετωπίζουν με απόλυτη εχθρότητα τέτοια καθάρματα.

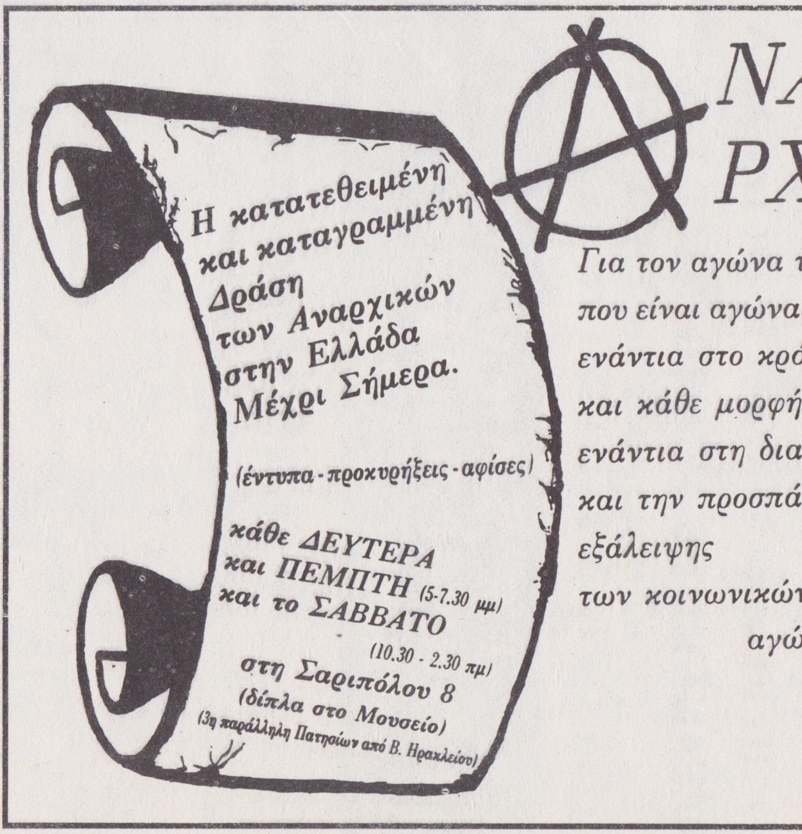
Στον αγώνα για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση ο σκοπός και τα μέσα βρίσκονται σε μια αρμονική πορεία. **Ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα**. Ενώ, τα μέσα από τη μεριά τους καθορίζουν με σαφήνεια ποιος είναι ο σκοπός.

Η επανάληψη αυτών των χιλιοειπωμένων απόψεων δεν είναι ανε-

την τυραννία.

Οι αναρχικοί δεν έχουν ανάγκη από κινήματα και περιχαρακώσεις ούτε χρησιμοποιούν σαν μέσο εξοικονόμησης πόρων του κοινωνικού αγώνα το εμπόριο των ναρκωτικών. Δεν μπορεί να χτισθεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις, με μέσα που συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών, με μέσα που δεν απελευθερώνουν αλλά μεγαλώνουν και απλώνουν τα δίχτυα της εξάρτησης και της υποταγής.

Ξεκαθαρισμένα πράγματα λοιπόν. Κι όποιος δεν έχει ακόμα καταλάβει πως τέτοιες ταυτίσεις είναι εχθρικές προς την αναρχία και την κοινωνική απελευθέρωση καιρός είναι να το καταλάβει...

Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΤΗΣ «ΓΝΩΣΗΣ» ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ και τα ΚΕΛΙΑ-ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΑ
όπου αυτή επιβάλλεται,
ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ και όσους ωφελούνται
από την τυραννία του!

Η οποιαδήποτε **ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ** στις **ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ**
αφομοίωσης και ***καλυτέρευσης*** του θεσμού της ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ:
(εκλογές, δεκαπενταμελή, συνελεύσεις τάξεων, «καλύτεροι» καθηγητές, περισσότερα κονδύλια για την παιδεία κλπ.)
ΟΔΗΓΕΙ στην ΥΠΟΤΑΓΗ και την ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ, *μπροστά στις*

ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗΣ ΦΛΟΓΑΣ
που μπορεί **να ΣΑΡΩΣΕΙ το ΚΡΑΤΟΣ,**
τα ΟΡΓΑΝΑ του και τα κάθε λογής ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΣ.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΟΠΟΥ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΓΝΩΣΗ ΜΕΤΑΔΙΔΕΤΑΙ ΩΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑ, ΑΠΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟ!

καθολικό σαμποτάζ
στην εκπαίδευση και σε ό,τι συνδέεται μ' αυτήν

Συνεργασία
Αναρχικών
Ομάδων
για την
Κοινωνική
Αλληλεγγύη
και την
Πολύμορφη
Δράση

ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΕΛΙΑ!!!

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΟΙ ΖΩΕΣ ΑΓΩΝΙΖΩΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΙΟΝΙΑ ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ,

Επειδή

η ρουφιανιά και οι ρουφιάνοι ήταν, είναι και θα είναι ξένο σώμα στην κοινωνία,

Επειδή

το κράτος είναι τρομοκράτης και ληστής και

Επειδή

οι κοινωνικοί αγώνες δεν υποκλίνονται στη νομιμότητα του κράτους-δολοφόνου,

ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΩΧΗ!

Άμεση απελευθέρωση

στον απεργό πείνας (από 11/10)

Κ. ΚΑΛΑΡΕΜΑ

και σ' όλους τους όμηρους του κράτους

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση